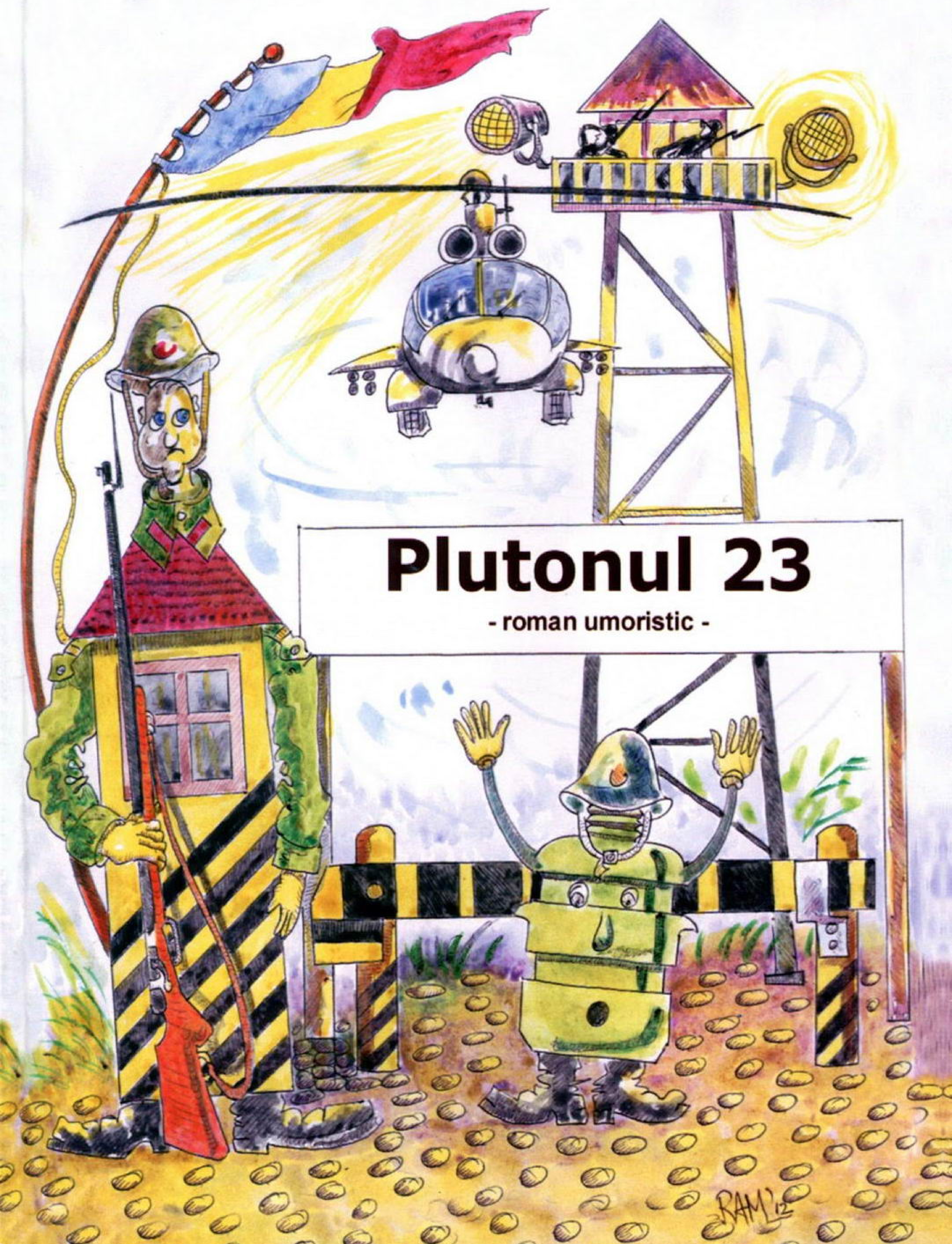
Constantin Gornea

Constantin GORNEA

PLUTONUL 23

Constantin GORNEA

P L U T O N U L 2 3

- roman umoristic -

EDITURA STAR TIPP by TIPOGRAFIA SA
SLOBOZIA - 2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GORNEA, CONSTANTIN
Plutonul 23 / Constantin Gornea. - Slobozia : Star-Tipp, 2012
ISBN 978-606-8171-28-9

821.135.1-31

Coperta I-a realizată de Radu Munteanu

Bun de tipar: 02.2012; Coli tipar: 7,5
Format: 32/70x100cm

Carte editată în sistem TCdDgT

„Prostul râde de ce își aduce aminte, deșteptul, de ce vede, inteligentul, de ce urmează să se întâmple, iar înțeleptul râde de ce nimeni nu înțelege, ceea ce îl poate face să pară prost.”

Autorul

Capitolul 1

MISIUNEA

Toate locurile din sala de şedinţe se ocupaseră deja, iar ultimii doi ofiţeri de stat major fuseseră obligaţi să-şi aducă scaune dintr-un birou alăturat. Era consecinţa faptului că în încăpere intraseră şi persoane nechemate, dar asta nu deranja, deocamdată, pe nimeni.

Generalul Schpritz, aflat la tribună, părea că aşteaptă ca cei din sală să-şi găsească locurile şi să facă linişte, dar în realitate el era cu gândul în altă parte. Fixase cu privirea zona din stânga sa, acolo unde subordonaţii, ştiindu-l mare iubitor de natură vie, îi amenajaseră un spaţiu verde cu multe ghivece cu flori, supraetajate, prin care îşi făcuseră loc tulpini viguroase de iederă tropicală, plantate la baza edificiului vegetal.

Participa acum la ultima sa misiune NATO şi încerca să înţeleagă dacă pensionarea îi va aduce odihna binemeritată sau plictiseala de moarte a omului neobişnuit să stea prea mult pe acasă.

Deşi dispunea de o vastă experienţă ca militar, acum avusese puţine emoţii. Era prima dată când conducea o aplicaţie la care participau şi ţările membre din fostul bloc comunist. Chiar dacă trecuseră mulţi ani de la integrarea lor în structurile NATO, generalul nu se decisese nici până azi cum să-i trateze pe noii membrii. Cu îngăduinţă sau cu exigenţă?

Avea acum pregătit pentru aceştia ceva inedit cu care spera ca detaşamentele participante la exerciţiu să nu fie familiarizate, astfel ca ierarhizarea lor valorică să se facă în funcţie de iniţiativa, viteza de reacţie în situaţii neprevăzute şi capacitatea de improvizare a fiecăruia, şi nu după nişte criterii clasice, stabilite pe baza gradului de însuşire mecanică a cunoştinţelor.

În sală se făcuse de mult linişte, dar generalul nu dădea semne că ar reveni curând din meditaţia sa. Ceva, însă, îl aduse brutal la realitate – un scârţâit urât, un scrâşnet enervant rupt parcă din procedeele de tortură psihologică.

Un tânăr locotenent dintr-o ţară cu mai mici pretenţii militare, copleşit de emoţia primei întâlniri cu un deţinător de grad atât de înalt, dorind să-şi consume cumva tensiunea psihică a momentului, folosise o ascuţitoare micuţă dar eficientă pentru a-şi face creionul să scrie, uitând că nu are în mână un creion, ci un stilou. Zgomotul iritant al plasticului muşcat nemilos de cuţitul metalic îi stârni generalului regretul că, deşi interogase la viaţa lui destui prizonieri, nu îi trecuse niciodată prin minte să folosească acest enervant sunet pentru a le smulge acelora toate secretele.

Pentru a ieşi cu bine din ţesătura privirilor ucigătoare ale celor din sală, aţintite asupra sa, locotenentul le arătă stiloul ascuţit la un capăt, întrebându-i timid:

- Mai doreşte cineva?...

- Gata! Toată lumea atenție la mine!, tună generalul.

Apoi continuă cu glas normal, luându-şi ochii de la tânărul ofițer care, simțindu-se vizat direct de severitatea din glasul şefului, deja introdusese în ascuțitoare, cu un gest precipitat, şi celălalt capăt al stiloului.

- Deci, sunteți aici ofițerii-arbitru care veți face evaluările în cadrul exercițiului pe care îl vom derula în etapa imediat următoare. Fiecare dintre voi va răspunde de grupul de intervenție al țării membre care i-a fost repartizată. Vă cer să manifestați exigență şi corectitudine. Nu aveți voie să interveniți direct, ci doar să le observați în mod cât mai discret modul de acțiune. Veți ține permanent legătura cu Comandamentul, iar la sfârşit aveți obligația să-mi prezentați şi să vă susțineți rapoartele finale. Sper că ați luat contact cu ofițerii de legătură, reprezentanți ai armatelor participante. Sunt şi ei prezenți aici?

Peste corul de răspunsuri afirmative se suprapuse un „Nu" hotărât al unui ofițer care țâşni în picioare spunând:

- Domnule general, raportez. Reprezentantul detaşamentului românesc nu a sosit încă.

Superiorul se încruntă, mutându-şi privirea pe colțul de verdeață care îi inducea de fiecare dată o stare de relaxare. Nu spuse nimic, deoarece nu ştia cum să reacționeze. Dacă ar fi fost vorba de un subordonat direct al său, l-ar fi pedepsit cu severitate pentru absență, dar acum şi aici erau implicații politice care îl obligau să fie rezervat.

Auzise despre militarii români că, deşi pe ansamblu îşi fac datoria, au un comportament mai ciudat care – îşi zise – o fi specific modului lor de viață.

Nu îşi termină bine raționamentul că şi văzu, spre imensa sa surprindere şi în consternarea generală a celor din sală,

cum o bucată însemnată din zona verde pe care o privea, se mişcă, se desprinde de restul vegetaţiei şi... face un pas spre el.

- Domnule general, se auzi din tufa mişcătoare, sunt căpitanul Verdeş, ofiţerul de legătură al detaşamentului românesc. Raportez că am intrat primul în sală.

Generalul făcuse un mare efort de voinţă pentru a nu se da câţiva paşi înapoi, aşa cum făcuseră de spaimă ofiţerii din primele rânduri care aproape că se urcaseră în spinările colegilor din vecinătatea lor. Îl întrebă pe căpitan, fără să-şi ascundă uimirea:

- De ce eşti echipat aşa... din cap până-n picioare numai lăstăriş?!

- Vă raportez că este noul model de costum de camuflaj din dotarea noastră pe care vrem să îl propunem spre generalizare în întreaga armată terestră NATO. Acum i-am testat utilitatea şi vă raportez că v-aţi uitat zece minute fix în ochii mei şi nu m-aţi văzut.

Căpitanul Verdeş omisese cu bună ştiinţă să-i spună şefului că de fapt ţinuse pleoapele întredeschise ca să nu-i lucească cumva vreo lumină în ochi care să-l dea de gol. Însă generalul îl surprinse cu o întrebare:

- Şi când purtăm acţiuni de luptă prin zone deşertice, la ce ne foloseşte camuflajul tău?

Văzându-l cât este de cârcotaş, căpitanului îi veni pe limbă un răspuns acid: „Păi şi noi doar n-om sta ca tâmpiţii-n soare! Atacăm prin oaze, nene!”, dar se abţinu şi spuse:

- Vă raportez că ne-am gândit şi la asta. Le trageţi soldaţilor o vopsea galbenă peste verde, de li se balegă şi cămilele în cap fără să îi vadă.

- Bine, am reţinut, îi răspunse superiorul făcând uz de tot tactul său diplomatic pentru a-şi reprima dorinţa de a-l mai contrazice. Ia loc! Să continuăm!

Apoi adresându-se tuturor:

- Ați primit documentele referitoare la următorul exercițiu din cadrul aplicației noastre comune şi ați înțeles că acesta are ca punct de plecare simularea răpirii Preşedintelui Comisiei de Apărare a Parlamentului european, domnul Borwish, rolul acestuia fiind jucat de un ofițer de comandă a cărei identitate este cunoscută în prezent de către un număr strict limitat de persoane, pentru a se preveni o eventuală scurgere de informații referitoare în special la locația sa. Toate detaşamentele țărilor participante vor primi, imediat după şedința noastră, şi precizările în timp real despre misiunea care va consta în desemnarea unui grup propriu de acțiune, de valoare maxim pluton, care să opereze pentru salvarea „demnitarului" răpit, din mâinile „teroriştilor" ce vor fi constituiți dintr-o grupă a forțelor de elită ale infanteriei marine americane. Va exista un singur grup câştigător – cel care îl va localiza şi salva pe „demnitarul" ce va purta în continuare numele de cod: „Bidonul". Desigur că fiecare grup de acțiune va beneficia de toate resursele şi informațiile detaşamentului pe care îl reprezintă, asta însemnând că va trebui să monitorizăm, atât detaşamentele cât şi grupurile de acțiune. Se vor folosi arme cu fascicul laser de marcaj, iar toți participanții vor purta obligatoriu veste cu senzori de impact. Datele luptelor purtate se vor înregistra şi contabiliza atât aici, la comandament, cât şi la centrul de arbitraj. Aveți grijă să interziceți continuarea operațiunilor, tuturor acelor combatanți, răpitori sau salvatori după caz, care au fost marcați de adversari ca fiind „scoşi din luptă"! Dacă sunt neclarități!

Nimeni nu avu nimic de întrebat, din moment ce toți participanții la şedință erau deja în posesia documentelor care

conturau misiunea în ansamblu, iar acest instructaj nu avea, de fapt, rolul unei instruiri, ci mai degrabă a unui start oficial al exercițiului tactic.

În încheiere generalul făcu o ultimă precizare:

- Vă informez pe toți, iar ofițerii de legătură să-şi atenționeze fiecare comanda detaşamentului din care face parte, că domnul Borwish, Preşedintele Comisiei de Apărare a Parlamentului european, participă în persoană la această etapă a aplicației, în calitate de oaspete de onoare. Este inutil să mai spun că va fi foarte interesat de gradul nostru de interoperabilitate. Sper să nu îl dezamăgim şi să îl convingem că, în cazul unor răpiri reale, orice personalitate se poate baza pe intervenția noastră promptă şi eficientă. Întrebări? Dacă nu, liber!

- Păi ce-are UE cu NATO?, întrebă cu glas scăzut, doar pentru sine, căpitanul Verdeş. Sunt ăştia compatibili ca vaca cu berbecul!

Dar generalul îl auzi şi-i răspunse pe un ton puțin cam tăios:

- Sunt organisme care conlucrează în parametri ce nu fac obiectul preocupărilor noastre.

Românul îşi dădu seama că trebuie să o dreagă şi sări în picioare raportând:

- Domnule general, am înțeles. Şi stați fără grijă că praf îi facem!

Un ofițer de grad superior din primul rând, fără să înțeleagă cine pe cine face praf, dădu comenzile necesare pentru onor.

Sala se goli în mai puțin de un minut. Ultimul ieşi căpitanul Verdeş, după ce secționase discret câteva tulpini de iederă în care se încurcase camuflajul său şi care nu-l mai lăsau acum să plece. În urma lui, cam un sfert din frunzele colțului verde al generalului Schpritz se păliră iremediabil.

*

Maşina trecu încet pe lângă poarta masivă de metal, făcu la stânga şi opri imediat după colţ. Din ea coborî un ins îmbrăcat în costum negru, ce avea o figură de criminal, mascată de un zâmbet încremenit într-un colţ de gură. Deşi gorilele sale îl întrebaseră de câteva ori: „Şefu', de ce ţii buzele strâmbe?", el nu renunţa la acest truc pe care îl considera o moştenire lăsată lui de fostul şef al bandei sale care, ciuruit de o reţea criminală rivală, îi murise în braţe cu acelaşi zâmbet îngheţat pe chip. Şi el, aşa de mult se speriase atunci, încât considera că în acelaşi mod îi va speria şi el pe alţii. În plus, spera că, o dată cu zâmbetul, preluase de la fostul şef şi autoritatea de lider cu care să-şi domine subalternii.

Şi, într-adevăr, reuşea, deoarece el era temutul Rechinuţu, durerea de cap a Interpolului şi bătătura-n talpă a oricărei poliţii statale, considerat de familia sa un terorist mult mai versat decât „Şacalul", şi numai măiestria sa de a lucra fără nicio urmă îl împiedica să devină cel puţin la fel de celebru.

Îşi luase singur supranumele de Rechinuţu, adăugând prenumelui său, Nuţu, o particulă fioroasă de rechin. Era al doilea motiv pentru care zâmbea aşa rece ca un prădător marin – ca să bage spaima-n toţi.

Acum, însă, trebuia să fie foarte prudent şi atent la orice detalii. Fusese chemat de „Marele Ics", cel mai bogat şi mai influent mafiot al mapamondului.

Cu siguranţă că acesta avea pentru el o nouă însărcinare. Altfel nu l-ar fi chemat la una din locuinţele sale conspirative. Se aştepta la ceva extrem de periculos, deoarece Marele

Ics nu se amesteca în afaceri de nimic, dar, desigur, cu atât mai bănos.

Se întorsese din drum, până în fața porții pe care tocmai o depăşise cu maşina. Privi cu mare atenție blocul metalic inexpugnabil ce avea în stânga-dreapta un gard dărăpănat pe care nu l-ai fi putut sări de prea putred ce era.

Recunoscuse imediat geniul creator al Marelui Ics – îşi înconjurase proprietatea conspirativă din acest cartier mărginaş al metropolei bavareze cu un gard nenorocit pe care buruieni de tot felul îl penetraseră cu tulpinile lor suculente de un verde crud, pentru a crea tuturor impresia că domeniul este nelocuit, neimportant, că nu merită osteneala de a fi verificat, dar pusese la intrare o poartă de care nu puteai trece.

Totuşi, lui i se spusese ce trebuie să facă pentru a putea intra şi acum procedă în consecință.

În partea inferioară, poarta avea două orificii mici, cât să-ți permită să introduci câte o mână. Scoase din buzunar câteva pernuțe din acelea de hrană pentru câini şi le strecură cu atenție prin orificiul din dreapta. Aşteptă puțin zgomotul specific ce îi fusese indicat.

Pe partea cealaltă a porții, cățelul preferat al Marelui Ics, numit Pufi-zet şi arătând ca un ghem de blană, veni repede şi începu să mănânce din castronaşul în care căzuseră pernuțele savuroase.

În timp ce mânca, Pufi-zet lovea cu zgarda sa marginea castronului, producând un sunet caracteristic. Era exact semnalul aşteptat de Rechinuțu care nu ezită să introducă o mână prin celălalt orificiu din poartă, să-i caute cățelului codița şi să i-o strângă de la jumătate, nici prea tare, nici prea încet. Pufi-zet scoase imediat un schelălăit ascuțit.

Aici era tot secretul. Super-specialiştii IT ai Marelui Ics calculaseră în aşa fel încât frecvenţa scheunatului lui Pufizet, captată de un senzor audio, trecută printr-un purificator de semnal şi transmisă către un receptor prevăzut cu un starter mecanic, să declanşeze sistemul de deschidere a porţii.

Ştiind că are doar cinci secunde la dispoziţie, Rechinuţu intră imediat.

Merse tacticos pe aleea ce ducea spre clădirea principală, uitându-se cu atenţie la anexele postate de-o parte şi de alta: garajul, magazia cu de toate, bucătăria de vară, foişorul, grătarul şi celelalte, încercând să reţină cât mai multe detalii şi să prevină orice eventual pericol prin care amfitrionul i-ar fi testat vigilenţa şi, implicit, profesionalismul. Îi atrase atenţia faptul că toate erau prevăzute cu uşi metalice impenetrabile.

Nu se întâmplă, însă, nimic şi la capătul aleii fu întâmpinat de un bodyguard care îl conduse în biroul de la etaj.

Marele Ics îl aştepta răsturnat într-un fotoliu din piele imprimată cu model de camuflaj. Pentru a nu i se vedea înfăţişarea reală, ca de fiecare dată când se întâlnea cu alte persoane decât cele din anturajul său apropiat, îşi pusese barbă şi perucă peste care îşi îndesase o pălărie cu boruri largi. Ochii îi avea acoperiţi de nişte ochelari negri, iar în mâini purta mănuşi de box pentru a nu i se vedea nici măcar configuraţia degetelor. În picioare avea papuci de pluş în formă de crocodil care îi ascundeau numărul real purtat la pantofi.

Rechinuţu înţelese rostul deghizării, dar nu îşi explica de ce mahărul nu acoperise fotografiile de pe birou care îl înfăţişau în starea normală, împreună cu familia sa. Nedumerirea lui însă, exprimată printr-o privire prea insistentă pe

respectivele poze, deveni motiv de amuzament pentru mafiot. Fusese suficient de inteligent ca să-şi inducă în eroare musafirul. De fapt, în fotografiile respective, lăsate acolo doar la derută, nu era el, ci fratele său geamăn.

- Uite care-i problema, vorbi Marele Ics printr-o pâlnie, ca să-şi distorsioneze vocea, mângâindu-şi în acelaşi timp pisica, numită Pis-igrec, pe care o ținea în poală şi al cărui tors se modula automat, printr-un cip implantat în coada felinei, pe frecvența de bruiaj a oricărui dispozitiv de înregistrare, un anume domn Borwish, om foarte important în Parlamentul european, participă acum, în această zonă, la o aplicație NATO. Sursa mea din interiorul organizației nord-atlantice mi-a raportat că exercițiul imediat următor prevede simularea răpirii acestui demnitar. Eu vreau ca tu să te ocupi de răpirea reală a domnului Borwish pe care să îl aduci aici. Se va crea un moment de confuzie între starea de exercițiu şi cea reală de care noi vom profita, fiind cu un pas înaintea reacției întârziate a autorităților. Primeşti pentru asta zece milioane. Hotărăşte-te acum pe loc dacă accepți sau nu!

- Şi dacă nu accept?, întrebă superior Rechinuțu cu intenția de a-şi juca puțin pe degete interlocutorul, în dorința de a-l convinge că el este un profesionist cu pretenții care se pricepe să-şi negocieze la sânge afacerile murdare.

- Dacă nu accepți, eu ies imediat din cameră şi în urma mea va intra „omul cu mitraliera".

Ştiind că partenerul său nu glumeşte şi simțindu-se ca şi ciuruit, Rechinuțu se grăbi să adauge:

- Se poate, şefu', să consumați muniția pe criza asta?! Pentru zece milioane vă răpesc şi pe dumneavoastră.

- Foarte bine. O să te pun în legătură cu „hârciogul" meu din interiorul NATO care îți va oferi toate detaliile privind

programul de lucru al domnului Borwish. Vei primi la ieşire un plic cu instrucțiuni şi avansul tău de cinci sute de mii.

- „Hârciog” ați zis?!! Nu i se spune „cârtiță” celui care furnizează date din interior?

- Ba da, „cârtiță”, dar ăsta seamănă cu un hârciog.

Nimic nu mai era de adăugat. Marele Ics se ridică şi-i întinse mâna ca un semn de despărțire.

Însă scopul strângerii de mână era acela de a-l curenta pe musafir, printr-o rețea complicată de conductori electrici prezenți în mănuşă, pentru a-i arăta încă o dată cine este şeful afacerii şi de a-l face să-şi ia gândul de la orice intenție de înşelătorie.

Dar teroristul, şi el, mafiot cu experiență, simți pericolul şi puse la timp cealaltă mână pe pisica aproape adormită pe care o transformă instantaneu într-un arici isteric.

*

Aerul proaspăt şi răcoros al dimineții de vară nu îl convinse pe colonelul Popescu, şeful detaşamentului românesc, să renunțe la țigară. Şi-o aprinse aparent absent, cu bricheta în formă de ursuleț dăruită de soția sa.

Pentru o clipă se duse cu gândul la consoarta sa, Irina, care îl aştepta iubitoare acasă şi care, în semn de mare dragoste, îi trimitea din când în când câte un cadou care să îi amintească de ea. Ce nu ştia el, că năstruşnica lui soție, având un simț al umorului foarte dezvoltat, îi cumpărase bricheta-ursuleț după ce aflase că subordonații săi îl poreclesc „Moş Martin”. Desigur că domnul colonel nu-şi explica de ce subalternii săi zâmbesc complice ori de câte ori el îşi aprinde câte o țigară, dar nici prin cap nu-i trecea să dea vina pe brichetă.

Deşi încă în mare formă fizică, deci nici pe departe să fie „moş” el era, totuşi, în anumite momente, ursuz cât întreaga pădure, în principal din cauza responsabilităţii pe care o purta pe umerii săi laţi.

Acum avea un motiv în plus să fie îngândurat. Primise noua misiune de la Comandamentul aplicaţiei NATO şi se gândea cum să aleagă cea mai capabilă subunitate, cum să dirijeze totul, astfel încât succesul eliberării „demnitarului” să aparţină românilor. Era convins că va avea o concurenţă acerbă din partea celorlalte detaşamente, dar el trebuia neapărat să reuşească, pentru a face şi mai mult cinste uniformei sale şi mai ales ţării pe care o reprezintă.

Se gândi că are oameni foarte valoroşi, aleşi tot unul şi unul, dintre cei mai buni...

Desigur, cu mici excepţii, şi privirea i se fixă involuntar pe aghiotantul său care îi adusese mapa sigilată ce conţinea misiunea şi care acum îl privea senin şi încrezător, din poziţia sa de drepţi încremenită la celălalt capăt al mesei, neştiind încă ce urmează să se întâmple. Era un băiat bun, dar cam emotiv – aproape de fiecare dată când se afla într-o situaţie stresantă, îşi declanşa involuntar o panică interioară care nu i se trăda decât prin faptul că începea să spună totul invers, să-i transmită ordinele pe dos.

Colonelul nu ar fi vrut să şi-l ia ca aghiotant, mai ales că acesta şi picase testul psiho de anduranţă, dar un foarte bun prieten al său din copilărie, acum ajuns deputat, unchiul ofiţerului, îl rugase insistent să îl ia în anturajul său ca să îl înveţe cu greul.

Chiar asta avea de gând să facă acum – să-l bage puţin în priză pe tânărul locotenent, mai ales că urma o activitate foarte importantă în care, chiar şi cei ca el trebuiau să fie perfect conectaţi la îndeplinirea misiunii.

Se hotărâse acum pe cine să desemneze ca subunitate de intervenție – cea mai bună trupă a sa, Plutonul 32 de elită, aflat acum la o tragere sol-aer simulată pe computer. Îl va înlocui cu o altă subunitate, pentru că acum avea nevoie de cei mai buni. Şi, într-adevăr, Plutonul 32 de elită era format din bărbați adevărați, militari desăvârşiți, calificați în multiple specializări militare, experți în armament, muniții, explozivi şi tactici de luptă. Nu degeaba se alocaseră atâtea resurse pentru instruirea lor. Erau cu adevărat cei mai buni şi niciodată nu dăduseră greş.

Inițial ezitase puțin, nedorind să compromită rezultatul simulării antiaeriene, dar se convinse singur că misiunea de acum este infinit mai importantă, prin impactul pe care îl va avea asupra mass-media şi a opiniei publice europene.

Făcu câțiva paşi spre aghiotantul său pe care voia să îl introducă direct în starea de responsabilitate maximă a misiunii, dându-i astfel o nouă ocazie de a se maturiza. Nu îi era teamă că se va încurca, cumva. Nu avea decât de transmis un ordin simplu.

- Codrescule, îl strigă autoritar făcându-l pe aghiotant să treacă din poziția de drepți într-una ca de sfânt, am intrat în cea mai importantă etapă a aplicației. Acum ori niciodată trebuie să ne dovedim adevărata măiestrie. Reuşita misiunii va depinde de noi toți, inclusiv de tine. Te ocupi ca aceste documente – şi îi înmână plicul în care se aflau toate detaliile care trebuiau să fie cunoscute de subunitatea de intervenție – să ajungă urgent, da' urgent!, la Plutonul 32 de elită. Executarea!

Colonelul îl urmări cu privirea până la ieşirea din birou, încercând să-i descopere locotenentului nivelul de stres la care îl adusese tonul său mai sever ca de obicei şi implicit

gradul de compromitere a misiunii prin posibila răsturnare a sensurilor de către Codrescu.

Nu i se păru nimic suspect. La urma urmei avea ceva foarte simplu de făcut – să înmâneze un plic. Zâmbi puțin, amintindu-şi de prietenul său, deputatul, căruia îi transmise telepatic un gând uşor ironic: „Mi l-ai trântit tu pe cap, dar scot eu untul din el şi, ori ți-l fac om, ori nu mai calcă de frică sub comanda mea nici de l-aş chema la masa festivă!"

Dacă ar fi fost puțin mai atent şi nu s-ar fi lăsat indus în eroare de mişcările milităreşti aparent impecabile ale lui Codrescu, ar fi observat că aghiotantul său făcuse de fapt dreapta-mprejur şi-i rupsese arcul de la clanța uşii de prea multă încordare nervoasă.

Tensiunea crescu în tânărul locotenent proporțional cu numărul paşilor pe care îi făcu pentru executarea ordinului primit. Când ajunse în mijlocul platoului era deja aproape blocat de emoție. Nu mai ştia încotro să o ia şi pe cine să caute.

Spre norocul său dădu cu ochii de sergentul de serviciu al eşalonului operativ pe care îl consideră îndreptățit să preia şi să transmită mai departe ordinul domnului colonel. Îşi drese glasul încercând să fie cât mai autoritar şi strigă:

- Sergent, la mine!

- Ordonați!, alergă acesta şi încremeni apoi în fața sa cu un salut prelungit.

- Începând din acest moment, continuă aghiotantul încercând să-şi revină printr-un transfer de tensiune nervoasă aplicat militarului din fața sa, suntem în misiune. Înmânează imediat acest ordin de luptă comandantului Plutonului... 23... de la plită!

- De la plită!!??!! Aaaa!! De la bucătărie. Am înțeles.

Privindu-l pe sergentul de serviciu care se îndepărta în pas alergător cu plicul în mână, Codrescu îşi reveni la normal. Gata, scăpase! Acum se simțea uşurat. Nu mai dură mult şi chiar îl cuprinse un sentiment al datoriei împlinite. I se făcu dintr-o dată foame şi de data asta făcu o stânga-mprejur regulamentară luând-o către bufetul unității.

Spre mirarea lui, sergentul de serviciu îl aştepta la intrarea în clădire.

- Ce mai vrei?, îl luă el la rost. Ce n-ai înțeles?

- Vă rog să-mi permiteți să raportez! Dacă Plutonul 23 pleacă în misiune, pe cine aducem în loc la curățat cartofi?, că ne omoară bucătarul.

Nemaifiind stresat de nimic, lui Codrescu i se limpeziseră deja lucrurile în cap. De aceea răspunse fără nicio ezitare:

- Din ordinul domnului colonel, aduci în loc Plutonul 32 de elită.

*

Căpitanul Verdeş executa acum două lucruri dintr-o dată: îndeplinea şi misiunea sa secretă, dar în acelaşi timp se şi odihnea.

Se săturase să tot alerge ba după unul, ba după altul dintre ofițerii NATO de grad înalt ai Comandamentului, în speranța că va afla date suplimentare, în afara celor oficiale, care să ofere detaşamentului românesc un avantaj în fața celorlalți competitori. Dar până acum nu-i reuşise nicio stratagemă, lumea fiind exasperant de secretoasă.

El era doar formal om de legătură – alții se ocupau în realitate cu asta. Lui îi dăduse colonelul Popescu o însărcinare cu totul specială – să realizeze o conexiune unidirecți-

onală între interesul nostru şi intențiile lor, desigur, cu diferența de potențial informațional îndreptată spre obiectivele detaşamentului propriu. Adică să spioneze pe ici pe colo, pe unde se putea, fără să forțeze nota, pentru a afla date suplimentare, de culise, referitoare la modul cum sunt gândite exercițiile din cadrul aplicației de cooperare.

Nu era ceva interzis. Nu se specificase nicăieri că nu ar fi voie. Ba mai mult – li se ceruse tuturor participanților să dea dovadă de ingeniozitate.

La începutul întregii operațiuni el se folosise de metodele clasice de culegere a informațiilor, bazate în special pe trasul de limbă al celor care ba ieşeau la fumat, ba serveau masa, ba mergeau la un „pahar de vorbă" în afara programului de lucru. Chiar avea şi nişte fonduri la dispoziție pentru a face cinste cu un pahar în plus celor mai guralivi din fire. Dar constatase cu surprindere că lucrurile se întâmplau mai mereu pe dos – ceilalți îi ofereau lui de băut, şi el accepta ca să întrețină atmosfera, în timp ce de vorbit, el vorbea mai mult decât toți, în încercarea disperată de a-i stârni şi pe ceilalți.

După o perioadă plină de insuccese, fusese nevoit să schimbe tactica. Pentru a deveni mai eficient, trecuse de la „trasul de limbă", la „trasul cu urechea", pentru a afla acele detalii importante cu caracter intern pe care ofițerii NATO le mai discutau între ei când se credeau în siguranță.

Nu putea folosi dispozitive de ascultare sofisticate, deoarece clădirea Comandamentului era echipată cu aparatură de bruiaj, dar avea la dispoziție o gamă largă de costume de mascare şi un echipament cameleonic universal ce cuprindea toată gama de nuanțe coloristice sesizabile de ochiul uman în starea sa de neatenție. Cu acest echipament putea

practic să reproducă orice culoare şi să o schimbe imediat, în funcție de aspectul noului mediu pe care îl ocupa. De fapt, schimbarea o făcea el, manual, căutând în „baza de date” a echipamentului – o câtamai geanta – acea pânză cu care să se acopere, în funcție de culoarea de care avea nevoie.

Era ceva complicat şi plictisitor, de aceea el prefera costumul de mascare ce îi permitea să se posteze într-un loc propice, aşteptând să vină „prada” la el.

Acum se afla pe holul central de la etajul unde activa brigada de arbitri a noului exercițiu tactic şi se integrase destul de bine în ambientul format de un arbore ornamental rămuros aflat chiar lângă locul de fumat.

Spera să-i surprindă pe cei ieşiți în pauză la o țigară, vorbind despre culisele noii misiuni.

Din păcate nu vedea pe nimeni pe hol şi odihna binemeritată tindea să i se transforme în disperare. Colonelul Popescu îl anunțase că ofițerului comandant al plutonului de intervenție i se transmisese dispoziția de a lua legătura cu el periodic, prin telefonul mobil, pentru a primi acele informații utile pentru îndeplinirea misiunii. Dar el, căpitanul Verdeş, avea toate şansele să se facă de râs, pentru că nu aflase nimic deosebit până acum şi, deci, nu avea ce transmite.

Se suci puțin pentru a se aşeza într-o poziție mai comodă, dar imediat auzi un pârâit suspect care îl băgă în sperieți. Atât mai lipsea! După ce ofilise colțul verde al generalului, să mai rupă acum şi arbustul ăsta ornamental şi să se dea de gol.

Se gândi că trebuie să plece într-un loc mai frecventat de personalul NATO, chiar dacă urma să renunțe tocmai la zona cu arbitri, deci cea mai propice spionării, dar ceva îl reținu în starea de atenție.

O persoană ieşise foarte precipitată dintr-un birou şi, vorbind la telefonul mobil, se opri chiar lângă el, dând impresia că se fereşte de colegi, căutând un loc mai retras.

Cu flerul său de cercetaş, căpitanul Verdeş înțelese că are mari şanse să afle ceva foarte important. Închise ochii pe jumătate ca să nu fie trădat de vreo sclipire, îşi reglă respirația pe minimum necesar şi făcu un efort paranormal de a-şi lărgi urechile. Ascultă cu inima cât un purece discuția telefonică a individului pe care îl văzuse, parcă, în anturajul generalului Schpritz:

- Eşti nebun?!, spuse acesta foarte nervos, dar mai mult în şoaptă. Ți-am spus să nu mă suni în timpul serviciului. Vrei să mă distrugi?! Îți dau o ultimă informație după care te rog să mă laşi în pace! În momentul „răpirii" sosiei aflate în foişorul de observare a tragerilor terestre, adevăratul domn Borwish ar trebui să se îndrepte spre sala de tragere cu armamentul uşor unde va avea loc o şedință demonstrativă. Ai grijă pe cine trimiți să îl răpească! Să lase cât mai puține urme! Indiferent cum se vor sfârşi lucrurile, eu nu vreau să fiu implicat cu nimic.

Insul închise telefonul şi se întoarse grăbit în biroul său, dorind parcă să nu i se fi observat lipsa.

În urma lui, căpitanul Verdeş radia de fericire. În sfârşit aflase ceva foarte important. Acum îşi explica şi secretomania celor din Comandament. Dedusese din discuția telefonică la care asistase că, de fapt, misiunea cuprindea două răpiri, una care conta cu adevărat, cea a domnului Borwish, şi alta de inducere în eroare, a unei sosii neimportante, iar câştigătorul exercițiului urma să fie desemnat plutonul care îl va elibera pe adevăratul demnitar. Extraordinar!! Ce surpriză de proporții le pregătise generalul Schpritz tuturor de-

taşamentelor participante şi dintre toţi militarii îngrămădiţi aici, doar el ştia adevărul. De fapt nu. Îşi zise că mai ştie cineva – cel cu care vorbise insul la telefon. Deci, exista, din păcate, şi o concurenţă serioasă. Trebuia să afle despre cine este vorba şi să le-o ia înainte. Sau pur şi simplu, să le-o ia înainte tuturor, indiferent de cine ar mai fi ştiut secretul.

Chiar dacă avea senzaţia că este necesar să mai mediteze la cele aflate, îşi zise că merită să se cinstească pentru asta, măcar cu un suc rece.

Renunţă la costumul de camuflaj pe care îl băgă în geanta specială pe care o avea agăţată în acelaşi copac ornamental. Ieşi dintre crengi, smuci geanta cu voioşia celui care îşi vede sarcina îndeplinită şi o apucă hotărât spre etajul inferior unde se afla bufetul.

În urma sa, pârâitul pe care îl auzise anterior se accentuă dintr-o dată şi o tulpină groasă se prăbuşi peste fereastra din apropiere.

Dar căpitanul Verdeş era deja cu gândul în altă parte ca să mai sesizeze ceva.

Ajunse în apropierea bufetului. Nici aici nu văzu pe nimeni. Îşi zise că înainte de a-şi savura sucul binemeritat, să mai analizeze puţin, de data asta la rece, cele auzite de la acel individ căruia trebuia să îi reţină figura pentru a-l urmări pe viitor. Nu era prea greu – deja îi înregistrase moaca enervantă, ca de hârciog.

Ochi repede nişte fotolii dispuse chiar lângă măsuţele de servire aparţinând bufetului şi se trânti într-unul mai bombat pe care îl aprecie, aşa din viteză, ca fiind cu atât mai confortabil. Era un fotoliu de acelaşi model ca şi celelalte, dar cu îmbrăcătura uşor diferită – deşi cu un imprimeu asemănător, totuşi, de o nuanţă puţin mai deschisă.

Dar imediat auzi un glas sufocat rostind într-o engleză stricată, specifică ofițerilor aparținând țărilor din ultimele valuri de aderare la NATO:

- Stai, măi, că te-ai aşezat peste mine!

*

Bucătarul-şef, înarmat cu cel mai mare polonic al său, se postase în dreptul uşii, în încercarea disperată de a nu lăsa pe nimeni să iasă din incinta blocului alimentar. Se vedea abandonat de subunitatea care deservea bucătăria şi care îi asigura zilnic operațiunile specifice: transport alimente, curățat legume şi zarzavaturi, debarasare, spălare, ordine şi curățenie.

Acum era şi o situație de excepție, întrucât, detaşamentul românesc se angajase să asigure masa unui întreg azil de bătrâni aflat în apropiere, pe durata întregii săptămâni, exact când el rămânea fără ajutor.

Gestul umanitar fusese foarte apreciat la Comandamentul NATO şi primit cu lacrimi de recunoştință la azilul respectiv – şi el trebuia cu atât mai mult îndeplinit fără nicio sincopă – deşi totul fusese cauzat de o confuzie. Colonelul Popescu lansase invitația de participare la o masă festivă, a... „câtorva din bătrânii veterani de război”, după cum formulase el, dar locotenentul Codrescu transmisese la comandament că asigurăm masa la... „câți or vrea din bătrânii vegetarieni de lângă noi”. Şi, desigur, prin vocea doamnei directoare care nu dorea să facă discriminări, doriseră toți.

Drept urmare, problema bucătarului-şef o reprezenta în principal cele şase tone de cartofi care trebuiau curățate în următoarele şapte zile şi, cu toate că fusese asigurat de că-

tre sergentul de serviciu de venirea altei subunități, nu avea încredere în acei militari de elită care, îşi zicea el, nu au deprinderi specifice activităților alimentare şi intră de obicei în bucătărie numai cu gândul la mâncare.

Însă forfota din jurul său nu-i dădea nicio şansă de câştig şefului bucătar. Plutonul 23 abandonase lucrul şi se pregătea, deocamdată psihologic, pentru îndeplinirea noii misiuni primite direct de la comanda detaşamentului.

Totuşi, şi între militarii acestei subunități existau încă unele confuzii şi indecizii. Comandantul plutonului, locotenentul Suru, căruia subordonații îi ziceau în particular, L'entu', prescurtare de la gradul său, considera că totul este o greşeală sau o glumă proastă a cuiva şi intenționa să meargă la statul major pentru a cere confirmarea misiunii. Dar subordonații săi nu erau de acord, cel puțin din două motive.

În primul rând că vedeau în noua lor sarcină, modalitatea ideală de a scăpa de curățatul acelor tone de cartofi, nemaivorbind de celelalte activități gospodăreşti mult supradimensionate din săptămâna aceasta specială pe care tocmai o începuseră. Aici se încadrau în principal militarii Platen, Nită, dar şi alții care, mai comozi din fire, îşi doreau un moment de respiro, ei neavând nicio atracție spre activitățile gospodăreşti, activând în detaşament doar prin dorința arzătoare de a participa la o aplicație NATO ce le asigura o soldă mai consistentă.

În al doilea rând, exista o chemare către aventură a celor obligați prea mult timp să privească pe fereastră la adevărații militari care înfruntau pericole şi simțeau zilnic satisfacția de a fi bărbați adevărați. Era motivul principal pentru

cei ca Bibo, Zahadi, Murdu sau Morad care doriseră să facă parte din eşalonul operativ, dar fuseseră respinşi din diverse cauze.

Exista şi o excepție – Gorean, comandantul grupei a treia – un tânăr conştiincios şi precaut din fire care tindea să-i dea dreptate locotenentului Suru, bănuind că totul poate fi o nouă confuzie generată de „aghiotantul-minune” cum era supranumit locotenentul Codrescu.

Bibo era cel mai înverşunat în a-l convinge pe comandantul său de necesitatea asumării necondiționate a noii misiuni.

- Domnule locotenent, insistă el, aproape luându-l de revere pe tânărul ofițer pentru a fi mai convingător, dacă mergeți să cereți confirmarea, o să aveți necazuri. Păi ce, când se primeşte un ordin, se mai comentează? Nici papuaşii nuşi permit insubordonarea fără să-şi rişte pierderea urechilor, dar-mi-te noi care suntem forțe NATO!

- Măi, Bibo, i se răspunse, dar noi nu suntem operativi...

- Aaaa!!, şi dacă ne ocupă inamicul, pe noi ne iartă, ne trimite acasă că am fost cuminți, sau cum? Nu, domnule locotenent, purtăm uniforme, avem arme în dotare, deci suntem operativi. Poate aici e tot schepsisul misiunii – prea am lâncezit în bucătărie şi am uitat să mai fim militari, iar acum americanii ne probează valoarea. Şi-or fi zis ei: „Hai să le testăm aliaților şi auxiliarii, că de ăia operativii desemnați de ei, îndopați cu instrucție, ne-am săturat!”

- Nu se poate, măi...

- Am citit cu toții. Ordinul vine direct de la domnul colonel Popescu şi este foarte clar. Ce mai e de lămurit?

Undeva în lateral, un alt grup discuta, dar cam pe şoptite. Ştefana, un flăcău înalt şi slab, cu un zâmbet aproape

permanent pe buze, un adevărat maestru al improvizațiilor făcute pentru a-şi uşura munca, îl chestiona pe mai scundul Gorean în legătură cu valabilitatea misiunii. Erau prezenți şi Botanu, Platen şi Zahadi.

- Cum ți se pare chestia asta?

- Sunt aproape convins, îi răspunse Gorean, că este o eroare. Nu se nominalizează nicăieri plutonul nostru şi nu-mi pot imagina că domnul colonel a dat pe mâna noastră o misiune atât de importantă, fără nicio explicație.

- Şi totuşi, eu zic să mergem. Scăpăm şi de cartofi, trăim şi-o aventură. Ce-ar putea fi rău în asta?

- Păi, ar putea fi, că doar punem la bătaie onoarea detaşamentului nostru. Crezi că avem noi vreo şansă să-l salvăm pe „demnitarul” ăsta, mai ales dacă vom concura cu forțe operative?

- Eee, tu cu conştiința ta! De-aia te-am şi abordat! Cu atât mai bine dacă participăm noi. Şi-aşa nu ar câştiga ai noştri, dar în situația de acum, am avea la sfârşit scuza că am participat cu forțe auxiliare.

- Şi până la urmă de ce insişti la mine, că doar nu hotărăsc eu?

- Tu ai cea mai mare influență asupra lui L'entu'.

Gorean încă ezita. Interveni şi Platen pentru a-l convinge:

- Ştii care-i treaba? Când ajungi în rahat – aşa cum suntem noi acum la începutul săptămânii monstruoase – te scufunzi şi mori sau te ridici şi zbori. Noi ce-alegem? Să ne scufundăm sau să zburăm?

Pe Botanu îl pufni râsul, parafrazându-i ideea:

- Ia uite, poetul unde era! Asta-i un fel de : ”Au venit recruții/ Şi zboară ca struții.”

Gorean îi dădu într-un fel dreptate, dar îi răspunse lui Platen:

- Înţeleg ce vrei să spui, dar la pregătirea noastră în ale operaţiunilor militare de nivel NATO, nu putem să „zburăm” decât până în vârful grămezii cu cartofi. Cam ca struţii.

- Da, dar asta înseamnă ca toată săptămâna să schimbăm şi pempărşii moşilor de la azil, completă şi Zahadi.

- Până la urmă, am putea merge, se decise Gorean. Dacă s-a făcut o greşeală, ea nu ne aparţine, deci, avem acoperire...

- Să înţeleg că accepţi, se lumină la faţă Ştefana.

Tânărul se mai gândi puţin privind către nicăieri. Nu voia să aducă prejudicii prestaţiei detaşamentului propriu la o acţiune atât de importantă. Totuşi, spuse:

- Cu o condiţie. O luăm în serios şi facem tot ce ne stă în putere pentru a îndeplini misiunea.

- Da, dar cu o contra-condiţie: să nu te împotriveşti dacă vom juca nu tocmai cinstit.

- Bine, bine, dar nici să n-o facem prea lată. Că dacă primiţi voi liber la trucuri extreme, or s-audă de noi şi ăia de pe staţia spaţială. Oricum am citit că se permit, chiar se încurajează, iniţiativele şi improvizaţiile. Nu ştiu de ce Comandamentul aplicaţiei ne dă mai multă mână liberă cu prilejul acestui exerciţiu. Probabil doreşte să vadă valoarea participanţilor, dincolo de tiparele clasice ale pregătirii militare.

- Cu atât mai bine. Înseamnă că este ceva gândit chiar pentru noi.

- Sper, totuşi, să nu ajungem să omorâm pe cineva din greşeală...

Vorbele lui Gorean nu se voiau a fi o glumă, ci mai mult un avertisment la adresa colegului său care se văzuse dintr-o dată mai potrivit ca oricine pentru exercițiul care urma să se desfăşoare. Şi nu se temea numai de el, ci şi de entuziasmul altora din pluton care abia aşteptau să se joace de-a militarii de elită.

Ştefana se grăbi să concluzioneze ca să nu mai lase loc de nicio răzgândeală:

- Atunci ne-am înțeles. Şi cine stă în calea noastră, vina lui să fie!

Cei patru insistaseră pe lângă Gorean şi din alt motiv. El era cel care nu ar fi acceptat să compromită misiunea detaşamentului dintr-o eroare de comunicare şi ar fi intervenit pentru lămurirea situației. Pe locotenentul Suru îl puteau convinge mai uşor, speriindu-l cu pedeapsa neîndeplinirii misiunii.

Gorean se întoarse către locotenentul care, prea bombardat de argumentele lui Bibo care dorea neapărat să trăiască senzațiile mult dorite, ajunsese într-o stare de mare bulversare.

- Domnule locotenent, îi spuse el făcându-i semn lui Bibo să-l lase puțin în seama lui, timpul trece în defavoarea noastră. Celelalte detaşamente rivale şi-au pregătit deja subunitățile de intervenție. Nu numai că trebuie să ne grăbim, dar trebuie să şi câştigăm această fază culminantă a aplicației. Este şansa noastră să fim remarcați de întreg Comandamentul NATO.

- Măi, Gorean, dar trebuie să şi întrebăm dacă nu s-a făcut o greşeală, măi...

- Atunci, mergeți dumneavoastră la domnul colonel Popescu şi atenționați-l că a greşit când ne-a dat nouă misiunea! Raportați-i că noi nu vrem să ne amestecăm în pro-

bleme operative şi că trebuie să desemneze pe altineva. Rugați-l să fie mai atent în alegerea subunităților potrivite pentru diferite misiuni, că nu se poate juca cu prestigiul armatei noastre. Noi vă aşteptăm aici.

- Da, completă şi Bibo înțelegându-i jocul lui Gorean, şi mai spuneți-i să caşte bine ochii când mai dă ordine, să nu ne compromită nouă cariera militar-gospodărească!

Ştefana profită de momentul creat şi băgă şi el un fitil către locotenent:

- Vă mănâncă „Moş Martin" când şi-o da seama că-l faceți incompetent.

Tertipul reuşi pe deplin. Locotenentul preferă dintr-o dată să accepte misiunea decât să dea ochii cu ursuzul colonel. Totuşi, le spuse subordonaților săi, uşor ezitant, răsfoind de formă hârtiile primite:

- Măi, trebuie să îl convingem pe bucătar că...

- Mânca-l-ar capra lui Dumnezeu ce paşte muguri pe marginea Cerului!, rosti Zahadi o vorbă specifică zonei sale de baştină. Îi fac polonicul, guler!

- Domnule locotenent, spuse Murdu, comandantul grupei întâi, deci v-ați hotărât să acționăm. Noi mergem să ridicăm toate materialele necesare. Dumneavoastră sunați-l pe domnul căpitan Verdeş ca să vă dea ultimele informații, că aşa scrie acolo!

Lucrurile fiind stabilite, cu toții se îndreptară spre ieşire. Cu excepția locotenentului şi a câtorva nepăsători, toți ceilalți erau într-un mare entuziasm, atât de noua perspectivă mult mai aventuristă ce li se oferise pe neaşteptate, cât şi de bucuria de a fi scăpat pe negândite de cea mai grea săptămână a blocului alimentar din întreaga durată a aplicației.

Stătescu făcu gestul specific, şi la un semn de toți cunoscut, întregul pluton îşi strigă deviza deja consacrată, urmată apoi de hohote de râs: „Ori noi pe ei, ori noi pe ei!"

Bucătarul-şef nu constitui o problemă prea mare. Îl luară pe sus şi-l suiră pe un dulap metalic destinat păstrării veselei. Bietul om ajunse imediat în starea de panică, atât pentru faptul că nu-şi găsea curajul să sară de-acolo, dar şi din cauză că nu mai avea cine să-i facă treburile gospodăreşti. Nu se calmă nici când o grămadă de militari dădură buzna în blocul alimentar, aliniindu-se perfect regulamentar între rândurile de mese.

- Voi cine mai sunteți?, întrebă el de pe dulap.

Căpitanul Vultur, comandantul subunității, avansat recent la excepțional, îi răspunse pe un ton milităros:

- Suntem plutonul 32 de elită şi am primit ordin să deservim blocul alimentar.

Paradoxal, vestea care ar fi trebuit să îl calmeze pe bucătar, îl enervă şi mai mult. Devenea astfel oficială pierderea subunității sale de lucru pe care o vedea acum cu certitudine înlocuită de nişte vlăjgani care cu siguranță habar n-aveau să toace o ceapă. Strigă la ei cu năduf, vărsându-şi asupra lor toți nervii care nu-i mai încăpeau în cap de disperare:

- Băi! Începând de-acum, eu sunt tăticul vostru. Misiune de luptă: până mâine dimineață să-mi curățați toți cartofii! Şi coborâți-mă de-aici că spăl pe jos cu elita voastră!

Capitolul 2

PREGĂTIREA

Căpitanul Vultur stătea neclintit în fața colonelului Popescu. Fusese chemat de superiorul său şi avea convingerea că discuția se va referi strict la noua misiune a subunității sale. În sinea sa spera să afle, pe lângă detaliile de ordin tehnic, şi logica pentru care un pluton de elită ca al lui, să fie trimis la curățat cartofi. Desigur că nu îşi permitea să întrebe direct, dar se gândea că ori i se va da o explicație, ori, în cel mai rău caz, va înțelege din context.

Colonelul voia neapărat să discute cu el înainte de startul exercițiului, pentru a se convinge că misiunea a fost înțeleasă şi că pregătirile au decurs perfect. În plus, voia să-i transmită căpitanului sentimentul că victoria este vitală pentru detaşamentul românesc.

- Pe loc repaus, domnule căpitan!, îl abordă el mai protocolar ca de obicei. Vreau să ştiu dacă ai înțeles misiunea.

- Domnule colonel, vă raportez că totul îmi este foarte clar.

- Te rog să ai grijă! Vă confruntați de data asta cu ceva ieşit din comun, ceva atipic şi surprinzător care vă va solicita calități mai puțin folosite până acum.

- Mi-am dat seama din prima clipă de acest lucru, domnule.

- Foarte bine. Mă bucur că nu te laşi luat prin surprindere. Cum au decurs pregătirile?

- Totul s-a desfăşurat fără probleme.

- Unde sunt oamenii tăi acum?

- I-am instalat în dispozitivul de lucru şi au început deja activitatea.

- Perfect! Vreau să-ți spun că este obligatoriu să câştigați această confruntare. Sincer, crezi că sunteți în stare?

- Domnule colonel, singurul nostru adversar va fi timpul, dar eu sunt convins că vom reuşi.

Căpitanul Vultur se gândise la grămada aceea imensă de cartofi care urma să le facă noaptea albă, în timp ce colonelul se bucură văzând că ofițerul se teme doar de timp, nu şi de ceilalți concurenți.

Cu gândul la căpitanul Verdeş, culegătorul său de informații din „centrul nervos” NATO, superiorul spuse în continuare:

- Ai acolo, în mijlocul evenimentelor, un agent de legătură. Este omul meu de încredere. Să te bazezi pe el şi să nu-i pui la îndoială cuvântul!

- Am înțeles, răspunse din reflex Vultur, contrariat în sinea sa de importanța neînțeleasă pe care o dobândise, aşa dintr-o dată, tocmai bucătarul-şef.

- Bine, dacă toate lucrurile sunt clare, poți pleca. Să nu uiți nicio clipă că în următoarele zile, onoarea țării noastre se află în mâinile voastre. Să ții permanent contactul cu mine prin omul meu de legătură! Poate ți se pare incomod,

dar nu este bine să comunicăm direct, pentru a nu ni se intercepta secretele. Vă urez succes!

- Domnule colonel, stați fără grijă! O să-i curățăm pe toți în timpul ordonat.

Auzindu-l, superiorul se lumină la față. Parcă-i şi vedea pe ceilalți competitori cum sunt „curățați", depăşiți, învinşi de plutonul său de elită. Se apropie de căpitan şi-i strânse mâna satisfăcut. Se mândrea cu asemenea oameni şi se baza pe ei. Ştia că vor face tot ce le va sta în putință pentru a câştiga. Spera de asemenea să-i fi transmis subordonatului său nu tracul unei victorii obligatorii, ci determinarea pentru îndeplinirea unei misiuni foarte importante.

Îl conduse pe căpitan până pe hol şi îl urmări cu privirea, dorind parcă să-i transmită telepatic toată dorința sa de reuşită.

Căpitanul Vultur se îndreptă spre blocul alimentar puțin cam dezamăgit. Tot nu aflase rostul misiunii sale. Încercă acum un raționament logic. Îşi spuse că probabil totul făcea parte din efortul armatei de a înzestra subunitatea sa de elită cu cât mai multe specializări. Da, acum totul căpăta sens. Trebuia să recunoască faptul că în materie de „bloc alimentar", Plutonul 32 de elită era un simplu profitor al unei norme de hrană zilnice pregătită cu trudă şi servită lor cu responsabilitate de către alții rămaşi mereu anonimi. Într-adevăr, recunoscu el, aici aveau mult de recuperat.

Întors în biroul său, colonelul Popescu rămase puțin cu mâna pe clanță observând abia acum că arcul acesteia este rupt. Gândindu-se că fapta îi aparține căpitanului Vultur, îşi zise cu reproş: „Ah! Am greşit. Am insistat prea mult şi l-am tensionat prea tare. Trebuie să nu mă mai amestec direct, să-l las să acționeze liber. Altfel risc să compromit misiunea."

*

Toate subunitățile de intervenție se aflau în punctele de așteptare, fiind pregătite pentru startul operațiunii de salvare. Dar înainte de asta urmau să mai suporte o ultimă verificare din partea arbitrilor. Aceştia controlau componența numerică, echipamentul, armamentul cu fascilul laser, dar mai ales vestele de marcaj care trebuiau neapărat să aibă celulele fotosensibile în perfectă stare de funcționare pentru a se asigura egalitatea de şanse tuturor participanților, ceea ce în traducere liberă însemna şi împiedicarea unor eventuale fraude.

Plutonul 23 făcea, însă, o excepție parțială. Nu se afla cu tot efectivul în punctul de aşteptare, câțiva dintre militari fiind plecați cu treburi importante, dar fuseseră înlocuiți – pentru a nu li se observa lipsa – de câțiva bătrâni de la azilul vecin, aduşi de către Platen, doar pentru perioada controlului, sub pretextul de a asista la câteva momente din viața militarilor.

Fusese ideea lui Ştefana, marele expert în şiretlicuri, spre disperarea locotenentului Suru care stătea acum cu inima cât un purece, de teamă ca trucul să nu fie descoperit de arbitri. Noroc că echipamentul modern, parafotonic, prevedea căşti cu ochelari sofisticați care le ascundeau fața bătrânilor, făcându-i să pară militari veritabili.

Îngrijorarea ofițerului avea uneori suişuri spre zona de panică, generate de plictiseala vreunui bătrân de a mai sta în formație. Noroc cu Platen care avea grijă de ei şi-i mai potolea la nevoie cu o şoaptă fermă, de efect, ce se dorea a fi potrivită pentru vârsta lor: „Stai în front, ca la Verdun!”.

Sfinteie se enervă la un moment dat şi-şi corectă colegul: „Băi, lasă-l dracu' de Verdun, că doar nu i-ai adus pe-ăştia de la „Antipa"! Zi-le ceva din timpuri mai apropiate: ca la Stalingrad!"

Startul exercițiului urma să se dea după încheierea controlului, dar neapărat trebuia precedat de „răpirea" sosiei demnitarului.

Întreaga acțiune prevedea şi o serie de probe pe parcursul desfăşurării sale. Acestea erau postate în nişte puncte obligatorii de trecere şi constau în executarea unor activități specific militare. Probele erau foarte dificile prin ineditul lor, dar trebuiau trecute doar o singură dată de cel puțin un militar component al subunității respective, fără limită de timp sau alte condiții. Acestea se punctau de regulă în sistem electronic, cu minimă influență umană şi contau pentru clasamentul final, dar câştigătorul absolut rămânea tot plutonul care reuşea să îl elibereze pe „demnitar", dar cu condiția de a trece toate probele, indiferent de scorul obținut. În general, arbitrii nu se amestecau aproape deloc în modul de informare şi de acțiune al fiecărui detaşament în parte, limitându-se la a ține totul sub observație şi desigur, în faza finală, de a contabiliza pe cei marcați ca fiind „scoşi din luptă" şi de a le interzice participarea ulterioară la acțiune.

În principiu, „răpitorii" urmau să ducă „Bidonul" – cum era codificat „răpitul" – într-un loc secret pe care participanții puteau să îl afle pe baza unor indicii înserate, deocamdată fără ştirea lor, tocmai în probele pe care urmau să le parcurgă. Desigur, în confruntarea finală de eliberare, cei care găseau locația „Bidonului", urmau să înfrunte acea grupă de elită a infanteriei marine americane care îl avea în stăpânire şi care putea face, prin măiestria sa teoretic supe-

rioară tuturor participanților, ca întreg exercițiul să nu aibă niciun câştigător absolut, ci doar un clasament final întocmit pe baza punctajelor obținute la probele de baraj.

Era o provocare pentru infanteriştii marini să nu lase pe nimeni să câştige, dar şi o ambiție extraordinară a participanților de a îndeplini misiunea.

Din Plutonul 23 lipseau patru inşi.

În urma convorbirii telefonice dintre locotenentul Suru şi căpitanul Verdeş se aflaseră două elemente esențiale: atât faptul că inclusiv domnul Borwish în persoană urma să fie răpit, ca parte secretă a exercițiului, după cum s-a presupus, cât şi locațiile exacte ale „țintelor" în momentul răpirii lor.

Se crease o adevărată stare de urgență în cadrul plutonului care dorea să profite la maxim şi în exclusivitate de aceste informații prețioase. O şedință tactică se impusese de la sine în cadrul colectivului care funcționa acum ca un organism în plină efervescență creatoare – nu prea mai contau ierarhiile şi ordinele, ci doar cele mai bune idei care păreau să conducă spre victorie.

Se convenise ca Murdu şi Bibo să meargă în zona foişorului de observare pentru a identifica „Bidonul", înainte ca acesta să fie „răpit". Planul general era de a-l înlocui pe respectivul ofițer NATO cu acel militar din pluton care îi semăna cel mai bine ca statură, talie, înfățişare, mizându-se pe faptul că persoana în cauză nu era cunoscută de nimeni în afara celor câțiva din Comandament care nu mai aveau cum să-i verifice identitatea după „răpire".

Dacă le reuşea mişcarea, toate celelalte subunități de intervenție urmau să alerge după o țintă falsă.

De asemenea, se miza la risc şi pe faptul că infanteriştii marini nu îl cunosc personal pe ofițerul pe care urmau să îl răpească, lucru foarte firesc, de altfel.

Din păcate, nu se putea folosi aceeaşi stratagemă şi în cazul domnului Borwish care, fiind o persoană publică, deci foarte cunoscută, nu putea fi înlocuit.

Spre sala de trageri cu armamentul portabil plecaseră Ştefana şi Botanu. Planul lor era de a lăsa această răpire să se deşfăşoare normal, dar să adune cât mai multe indicii utile şi, eventual, să monteze un dispozitiv de urmărire sub maşina răpitorilor.

Ideea întregului plan îi venise lui Gorean, cunoscut pentru imaginația sa „bolnavă de cancer” cum spusese odată Bibo, iar detaliile fuseseră stabilite în comun în timpul unei dezbateri furtunoase în care toată lumea vorbise cu toată lumea, toți dornici să aibă dreptate, ca la împărțitul mierii într-un stup de albine recent privatizate, spre disperarea locotenentului Suru care le şi spusese în final:

- Măi, ne jucăm cu focul. Dacă ne prinde cineva?

- Nu ne prinde nimeni, îl linişise formal Bibo. Cine să ne prindă?

- Vreun arbitru...

- Avem omul nostru infiltrat printre arbitri.

- Poate participanții...

- Păi noi suntem participanții.

- Domnul colonel Popescu, atunci...

- Chiar el ne-a trimis aici.

- Dacă se observă lipsa bătrânilor din azil?

- Da’ nu-i aducem cu forța. Vor veni de bună-voie şi, în plus, Platen îi va alege doar pe cei cu discernământ, ca să nu putem fi acuzați că i-am fi manipulat cumva.

Platen îi făcuse la momentul respectiv semnul „OK” cu degetul mare în sus. De fapt, el avusese două criterii clare de selecție a bătrânilor pe care urma să-i aducă temporar în pluton: senili şi docili.

Până la urmă locotenentul Suru se lăsase convins de argumentele liniştitoare ale subordonaţilor săi, dar ştia că avea să stea, până la sfârşitul exerciţiului, cu o grijă arzătoare în piept, bună de vindecat orice tuse.

Îl neliniştea peste măsură trucurile făcute de subordonaţii săi, pe care le considera neregulamentare şi descalificante şi pe care le vedea periclitând reuşita întregii misiuni. Cunoscându-şi oamenii, se aştepta la o escaladare a stării de risc şi improvizaţie, dar îşi dădea seama că în condiţii normale nu s-ar fi putut măsura cu celelalte subunităţi care erau pregătite tocmai pentru astfel de acţiuni. Aici era şi punctul de plecare pentru o speranţă ascunsă a sa – că poate vor câştiga şi vor fi astfel remarcaţi de întregul Comandament NATO.

Acum venise rândul Plutonului 23 să fie inspectat. O cătamai trupa de arbitri se năpusti asupra subunităţii, făcându-l pe locotenentul Suru să trăiască senzaţia unui fenomen paranormal – să îngheţe în timp ce transpiră. El reuşi totuşi să se întoarcă din trunchi, ca un contorsionist care priveşte în spate deşi are tălpile pe direcţia înainte, şi să-l atenţioneze pe Platen:

- Ai grijă, măi, la bătrâni, să nu ne facă tocmai acum vreo problemă!

Dar Platen era pregătit pentru acest moment delicat. După ce îl linişti pe ofiţer printr-un gest cu mâna, se apropie uşor de camarazii săi de ocazie, îi adună cu braţele pentru câteva secunde cât să le spună o formulă magică prin care spera să-i cuminţească pentru întreaga durată a controlului: „La azil la poartă/ E-o pisică moartă/ Cine-o mişca şi-o vorbi/ S-o mănânce coaptă.”

*

Murdu şi Bibo erau de ceva timp în zona foişorului de observare a tragerilor terestre şi studiaseră atent întreaga activitate din zonă. Nefiind programate trageti în poligon, nici animația nu era prea mare. Chiar îşi dăduseră seama că „răpirea” fusese programată cu bună ştiință într-un loc izolat şi deocamdată prea puțin frecventat, tocmai pentru a se păstra secretul acțiunii.

Cu toate acestea, în întreg foişorul, care era o clădire modernă, cu trei niveluri, erau în acest moment – după cum apreciaseră cei doi prin simpla observare de la distanță – cel puțin cinci persoane.

Undeva la ultimul nivel, un ofițer înalt şi robust se plimba aparent neliniştit de la un capăt la altul al etajului, privindu-şi din când în când ceasul. Murdu îl vedea prin binoclu trecând prin dreptul ferestrelor. Îl întrebă pe Bibo oferindu-i binoclul pentru a privi şi el:

- Cu cine crezi că seamănă cel mai bine?

- Cu Nită, dar poate găsim, totuşi, pe altcineva.

Remarca lui Bibo făcea o trimitere directă la starea de totală nepăsare a camaradului lor pe care nu-l vedea capabil să joace cu seriozitate un rol atât de important, fără să dea de bănuit asupra identității sale. Dar Murdu nu-i împărtăşea opinia şi de aceea îi răspunse:

- Ba eu cred că este foarte potrivit. Pe noi ne interesează în primul rând să reuşim să-i schimbăm, că pe urmă nu ne mai pasă ce fac infanteriştii marini cu Nită al nostru. Probabil îl vor închide formal într-un loc secret, greu accesibil ca să poată fi apărat eficient şi acolo îl vor păzi pur şi simplu.

Va fi un prilej ideal pentru prietenul nostru să tragă un somn zdravăn.

- Vedea-i-aş pe americani luând de la el boala somnului turbat! Poate că ai dreptate – important este să facem schimbul fără să sesizeze nimeni şi apoi „răpirea” să decurgă normal. Totuşi, o să am eu grijă să-l motivez pe Nită să-şi ia rolul în serios.

- Ce vrei să-i faci? Să fii atent să nu-l dereglezi mai rău, că lui şi-aşa nu-i prea pasă de zbuciumul nostru!

- Nu ştiu încă ce-o să-i fac. O să-l ameninț că i-o las gravidă pe Lorena lui dacă ne încurcă treburile. Ce zici, îi dau telefon să vină aici?

- Dă-i! Între timp eu merg să mă conving că cel vizat de noi este şi cel căutat.

Murdu avea pregătit un recipient din plastic pe care îl umpluse cu apă rece. Îşi lăsă echipamentul suplimentar în grija camaradului său şi merse spre foişor într-o ținută lejeră, asemănătoare cu cea a soldaților care deserveau poligonul şi cu care dorea să fie confundat.

Urcă direct la ultimul etaj şi când dădu cu ochii de ofițerul pe care îl bănuia că ar fi ținta „răpirii”, întrebă aparent neutru, dar fiind atent la cel mai mic gest al acestuia:

- Cine ia bidonul?

În acelaşi timp ridicase recipientul ca şi cum ar fi fost trimis de cineva ca să aducă apă rece. De asemenea rostise cuvântul „ia” puțin estompat, să se audă mai mult un „e” în sensul de „este”, ca şi cum ar fi întrebat: „Cine este bidonul?”

Ofițerul avu o tresărire clară şi privi instinctiv ceasul, contrariat parcă de faptul că totul se întâmplă mai rapid decât fusese anunțat.

Pentru Murdu nu mai exista nicio îndoială. Îşi găsise omul căutat.

Ofițerul îşi reveni repede şi întrebă:

- Ce vrei? Ce faci cu recipientul acela?

- Mi s-a spus să aduc nişte apă rece aici în foişor.

- Nu ştiu despre ce este vorba. Nu am cerut eu aşa ceva. Întreabă la nivelurile de jos. Şi cine ar fi putut să ceară apă, în condițiile în care avem tot ce ne trebuie aici?

Suspiciunea ofițerului fu repede risipită de o minciună a lui Murdu:

- Da, dar la izvorul de lângă poziția de tragere curge cea mai bună apă din zonă.

- Da?! N-am auzit până acum.

Ultimele cuvinte ale „Bidonului" fuseseră rostite cu indiferență. Ofițerul îi întoarse spatele privind pe fereastră spre un punct îndepărtat şi, probabil, inexistent.

Murdu mai riscă un test pe seama lui, încercând astfel să facă şi o legătură, ca o ancoră nevăzută, pentru acțiunea lor viitoare:

- Mă scuzați că vă mai deranjez puțin. A trecut mai devreme pe aici un soldat american şi întreba ceva de foişor. Ştiți cumva, se trage astăzi în poligon, că nu ne-a anunțat nimeni?

- Nu, nu se trage, răspunse ofițerul redevenind dintr-o dată crispat. Unde este militarul acum?

- A plecat, dar a spus că se va întoarce în curând cu alți băieți şi m-a rugat să las uşa descuiată.

- Da, bine. Tu răspunzi de foişor acum? Unde este cel care era aici de dimineață?

- L-a căutat prietena şi a obținut o învoire în oraş.

Nu mai era nimic de adăugat. Murdu ieşi şi se întoarse la Bibo cu o figură victorioasă.

- Gata, am rezolvat-o, spuse el. Am identificat ținta. Acum mai trebuie să schimbăm bidonul lor cu... bizonul nostru. L-ai chemat pe Nită?

- Da. Ai noştri au încheiat controlul şi aşteaptă să se termine întreaga verificare. I-am spus să vină cât poate de repede.

- Sper să nu întârzie prea mult. Suntem cam pe muchie cu timpul. După cât de neliniştit era ofițerul, cred că „răpitorii” vor apărea cât de curând. În cât timp am parcurs noi distanța până aici? Cam într-o jumătate de oră. Cred că pentru Nită trebuie să mai adăugăm cel puțin cincisprezece minute.

- Tu chiar îl vezi pe-ăsta venind pe jos? Mi-a zis deja că ia un taxi.

*

Din copacul stufos în care se urcaseră, Ştefana şi Botanu vedeau foarte bine întreaga dispunere a sălii de tragere. Era o zonă nelocuită în care sala respectivă constituia singura clădire. Aceasta era înconjurată de o pădure cu aspect de parc, cu copaci bătrâni printre care se strecurau câteva alei. În fața sălii exista un spațiu mai larg în care era amenajată o parcare care cuprindea şi două ronduri cu flori bine îngrijite.

Existau semne că domnul Borwish este aşteptat: se curățase aleea principală din fața sălii, se tunsese iarba din jur şi se aşternuse un covor albastru pe scări. Se aflau în zona uşii de la intrare şi doi subofițeri cu însemnele poliției militare. De asemenea, din când în când, un ofițer superior ce părea a fi şeful sălii de tragere, ieşea din clădire şi verifica mici detalii de ambient, dorind, probabil, ca musafirul său de rang înalt să fie mulțumit de primire.

La prima vedere totul părea normal, numai că cei doi, de-acolo din copacul rămuros, observaseră câteva lucruri care le dădeau de bănuit.

În primul rând, undeva nu foarte departe de sală, cam la două sute de metri, pe o alee îngustă cât să încapă doar o maşină, perpendiculară pe aleea centrală care ducea spre sală, mascate de vegetație, se aflau staționate două maşini identice, negre şi cu geamuri fumurii. Ele erau dispuse de o parte şi de alta a drumului central şi erau orientate cu botul în acelaşi sens.

Bănuind că ar putea fi maşinile răpitorilor, Ştefana verificase direcția spre care ar fi putut merge ele. Constatase cu surprindere că respectiva cale de acces era blocată către capăt de o maşină mare care comercializa îngheţată.

Neavând ce căuta o astfel de maşină într-o zonă unde nu avea cui să i se vândă îngheţata, cei doi deduseseră că aceasta era în legătură cu primele două care – culmea! – aveau aceleaşi numere de înmatriculare. Şi cu toate că maşinile erau curate, plăcuţele cu numere erau prăfuite, aparent pentru a putea fi greu de identificat.

Ştefana avea la el dispozitivul de urmărire, dar nu ştia pe ce maşină să îl monteze. Era momentul să facă o analiză de caz cu colegul său care putea oferi mai multe amănunte despre maşinile negre pe care le observase în detaliu în timp ce simulase o repriză de jogging pe aleile din apropiere. Desigur că făcuse ce făcuse şi tot pe lângă maşinile negre alergase.

- Ce părere ai?, întrebă el.

- Cele două de pe alee sunt clar implicate – geamuri negre, numere identice şi, deci, false, plus staţionarea fără motiv într-o zonă relativ izolată. Ca să nu mai zic de „go-

rilele" din'năuntru. Sunt trei matahale în prima şi patru în a doua. Toți s-au uitat urât la mine, ca şi cum prezența mea i-ar deranja.

- Deci, mai trebuie să verificăm maşina de înghețată. Dar, indiferent de rezultat, tot nu ştim pe care dintre ele să montăm dispozitivul de urmărire.

- Dacă ştiai, luai mai multe la tine.

- Lasă-mă că abia l-am cărat şi pe-ăsta.

Dispozitivul era într-un rucsac pe care îl purta Ştefana în spate. Mai luase cu el doar o baionetă, în rest cei doi erau echipați în ținută sportivă, ca să nu atragă atenția asupra lor, având fiecare şi câte-o sticlă cu apă, tot ca să pară sportivi.

- Deci avem trei maşini şi un singur dispozitiv, spuse Botanu. Cum propui să facem? Că doar tu eşti responsabil cu improvizatul.

- Eu merg la maşina cu înghețată şi rămân acolo dacă o consider implicată în viitoarea răpire. Tu mergi la maşinile negre şi-ți faci de lucru pe lângă ele. Amândoi aşteptăm. Iar când începe să se producă evenimentul, montăm dispozitivul pe maşina cea mai probabilă în a-l transporta pe barosan.

- Şi crezi tu că mai avem timp în câteva zeci de secunde cât o dura răpirea?

- Mda, nu prea mai avem... Atunci facem altfel. Eu marchez obligatoriu maşina de înghețată dacă îmi crează suspiciuni, deoarece aceasta este mai predispusă decât celelalte la a masca o răpire, iar tu găureşti rezervoarele celor două vehicule negre, ca să le curgă benzina şi să ne putem lua după dâra lăsată. Dar n-ai baioneta la tine...

- Am un briceag.

- Cu atât mai bine. Abia faci o gaură mai mică, atât cât să picure şi să nu se golească rezervoarele prea repede. Sper că goriloii ăia au făcut plinul!

- Şi dacă n-o să reuşesc? După cât de urât se uitau ăia la mine, va fi cam greu să-i conving că trebuie să mă bag sub maşinile lor.

- Scoţi limba ca un câine şi te prefaci că vrei la umbră.

- Bine, băi, glumeţule. Şi înainte de asta le fac pipi pe roata din faţă.

- Atunci alergi, tată, după maşina cu pricina, până ţi-l trimit pe Zahadi să te ajungă din urmă şi să te înlocuiască!

Zahadi era recunoscut ca un alergător de cursă lungă, rezistent şi tenace.

- Da, da, stai pe-aproape!, răspunse Botanu răspunzându-i din nou la glumă. Să-i spui ăluia, când o veni după mine, să nu calce pe limba mea, că mă-mpiedic şi pierd urma!

Râseră amândoi puţin, apoi coborâră din copac, despărţindu-se pentru a pune planul în aplicare.

*

Când taxi-ul sosi, Murdu se grăbi să-i iasă în întâmpinare, spunându-i lui Nită:

- Nu-i da drumul! Spune-i că-i mai luăm o comandă!

- Păi şi cine plăteşte?

- Stai liniştit, că tot tu plăteşti. Şi-aşa faci treaba cea mai uşoară.

- Hai, nu-mi strica cheful din prima, că fac ceva în „Bidonul" vostru!

- Păi tu o să fii „Bidonul", fraiere! Vino repede, că n-avem timp! Deja s-a anunţat că un elicopter a intrat în raza radarului. Vin „răpitorii".

Celor doi li se alătură şi Bibo. Erau acum toţi trei echipaţi ca pentru o intervenţie militară. Urcară direct spre nivelul trei al clădirii.

Pe scări, Murdu îl instrui pe Nită:

- Fii atent! O să te numeşti maiorul Smith.

- De unde ştii?, întrebă acesta încă neracordat la importanţa evenimentului.

- Băi, i-am citit pe ecuson. Nu mai pune întrebări idioate, că n-avem timp! Trebuie să ne mişcăm foarte repede, ca să nu observe nimeni că facem rocada. Când or veni americanii, să faci tot ce trebuie pentru ca răpirea să reuşească!

- Da' unde mă duc ăia?

- În chiloţii Babei-Cloanţa!, se enervă şi Bibo. Băi, o să fii maior. Doar n-o să facă ăia instrucţie cu tine. Faci tu ce vrei cu ei.

Ajunseră repede la destinaţie. Intrară şi închiseră uşa, pentru a nu se auzi mai jos discuţia ce urma să fie purtată cu ofiţerul pe care îl văzură acum la fel de neliniştit.

Murdu făcu un pas înainte şi i se adresă superiorului:

- Domnule maior, a sosit momentul.

Zisese o formulă la întâmplare care i se păruse potrivită, fără să ştie dacă fusese stabilit un protocol anume.

Dar ofiţerul îi şocă cu replica sa:

- Voi sunteţi? De ce nu spuneţi parola de recunoaştere?

După ce-i trecu valul de transpiraţie, Murdu încercă să improvizeze.

- Parola veche nu mai este valabilă. Trebuia să v-o raporteze echipa cealaltă, dar s-a renunţat la elicopter şi domnul general a aplicat planul B. Adică ne-a trimis pe noi, grupa de rezervă.

- De ce s-a renunţat?, întrebă superiorul devenind suspicios.

- În ultimul moment s-a constatat că unul dintre detaşamentele participante aflase traseul elicopterului, compromițând ireversibil planul A.

- Dar s-a anunțat aici că elicopterul se apropie.

- Nu se apropie de noi. Doar face ture pentru derutarea combatanților.

- Trebuie să iau legătura cu Comandamentul pentru a mi se confirma modificarea de plan.

- Liniile sunt ascultate, deci veți compromite şi planul B , iar altul nu mai există. În plus, ne şi grăbim, deoarece arbitrii au terminat deja verificarea subunităților.

- Ceilalți militari din grupă unde sunt?, întrebă maiorul continuând să fie neîncrezător.

- Sunt jos. Asigură perimetrul.

- Sincer, continuă maiorul dând impresia că se lasă înduplecat, sunt foarte bucuros că s-a schimbat planul. Am rău de elicopter – chiar m-am consultat şi cu pilotul în această privință – şi din cauza asta am stat neliniştit toată dimineața, dar tot nu pot să merg cu voi până nu îmi spuneți parola, pentru ca eu să vă dau răspunsul.

- Degeaba mai folosim vechiul secret. El nu mai este valabil. S-a aplicat planul B şi noi după acesta mergem acum.

Bibo încercă şi el să fie convingător folosind informațiile abia aflate, pregătind în acelaşi timp şi terenul pentru răpirea lor destul de atipică:

- Auzeam la Comandament că s-a luat decizia asta şi pentru că aveți rău de elicopter. L-am surprins întâmplător pe un pilot de-al nostru vorbind cu cineva de rang înalt despre situația dumneavoastră. Altfel nu se explică de ce domnul general ne-a trimis să vă luăm cu un taxi. Se ştie deja că acesta este un exercițiu neconvențional şi cu toții trebuie să ne adaptăm la schimbări.

Dar ofițerul se menținea în continuare neîncrezător şi cei doi se văzură rămaşi fără argumente. Salvarea veni de la Nită care, venindu-i o idee trăznită, îi spuse maiorului:

- Mie mi-a comunicat domnul general un nou secret, dar mi-a cerut să vi-l spun doar dacă refuzați să mergeți cu noi de prima dată, că e o situație mai delicată.

- Degeaba ți-a spus un nou secret, dacă nu mi l-a comunicat şi mie ca să putem face identificarea reciprocă.

- Domnul general s-a gândit la asta. Este un secret mai special pe care dumneavoastră deja îl cunoaşteți. Pe cel vechi puteți să-l uitați, că nu va mai fi valabil din momentul în care îl voi rosti pe-al meu.

Murdu încercă să profite de situația de moment pentru a afla secretul original fără de care „răpirea" lui Nită nu ar mai fi fost posibilă:

- Totuşi, va trebui să ni-l spuneți pe cel vechi pentru că acum am devenit şi noi suspicioşi şi nu ştim sigur dacă dumneavoastră sunteți cel pe care îl căutăm noi.

- Stați puțin, nu mă amețiți!, spuse ofițerul la fel de contrariat. Ba nu îl spuneți, ba nu contează, ba mi-l cereți. Să facem o analiză-fulger! Spuneți că planul s-a schimbat şi eu nu am voie să verific. De asemenea, că se aplică Planul B de care nu am auzit. Hai să vă cred că sunteți „răpitorii", că doar aveți echipament conform cu cerințele exercițiului, iar toți ceilalți participanți sunt pe platou, la verificarea generală, şi să accept că secretul „Borwish – Bruxelles" – uite că vi l-am spus ca să vă treacă suspiciunea – a fost anulat prin deconspirare. Bine, spune-l tu pe cel nou ca să văd şi eu minunea de a-l cunoaşte fără să mi se fi transmis!

Ofițerul părea că începe să se amuze, dar „secretul" lui Nită, în realitate o scorneală de-a lui, căzu peste el ca un trăznet:

- Nevasta vă înseală cu şeful de la Resurse Umane.

- Cuuum??!! Dar nu-i adevărat, bâigui şocat maiorul. Şi ce, aşa se dau acum secretele de recunoaştere?! Nu pot crede..., e o confuzie...

- Hai, nu vă faceţi că nu ştiţi! Păi domnul general nu mi-l spunea mie degeaba, iar eu, cum n-aveam de unde să ştiu asta, înseamnă că vin sigur din partea dânsului.

- Imposibil! Dar, cum?... Când?... Oare atunci când am fost detaşat...? Mi s-a părut mie...

Acum era momentul să se profite de situaţia creată. Murdu şi Bibo îl luară de braţe pe ofiţerul năucit şi-l coborâră scările, ducându-l pe furiş către taxi, dar nu înainte de a-l dezbrăca de veston sub pretextul formulat de Bibo: „Acolo unde mergeţi dumneavoastră o să fie o atmosferă foarte încinsă.”.

În urma lor, Nită preluă vestonul şi se zgâi niţel la Murdu neînţelegând de prima dată din gestica sa dublată de şoapte, că trebuie să reţină secretul divulgat de maior şi că trebuie să-şi schimbe ţinuta. Se dezbrăcă repede până la brâu, luă vesta pe piele şi peste ea îşi puse maioul, cămaşa şi apoi vestonul ofiţerului, după care ascunse în congelator, că nu găsise în altă parte unde, casca şi arma demontată parţial ca să încapă. Apoi făcu un control fulger asupra frigiderului şi-şi linse buzele neştiind ce să mănânce mai întâi.

La indicaţiile lui Bibo, taxi-ul merse încet, silenţios, până când ieşi din zona poligonului. Apoi se înscrise pe şoseaua care ducea spre oraş, moment în care şoferul întrebă:

- Unde doriţi să mergeţi?

- La Lena, răspunse Bibo fără ezitare.

Planul iniţial presupunea să îl ascundă pe ofiţer într-un buncăr actualmente nefolosit, aflat undeva în partea dreaptă a poligonului. Între timp îşi dăduseră seama că nu îl pot ţine acolo pe maior prea mult timp fără să-i stârnească acestuia

serioase suspiciuni. În plus, trebuiau să sacrifice şi câțiva militari ca să îl păzească, iar dacă acesta îşi dădea seama de truc şi reuşea să evadeze, însemna că tot efortul fusese în zadar, iar concursul devenea ca şi pierdut. Ideal ar fi fost să se găsească un loc unde ofițerul să rămână... aproape de bună voie. Aşa îi venise ideea lui Bibo atunci când auzise că Nită vine cu taxi-ul – să îl ascundă pe maior în bordelul „La Lena" unde avea câteva prietene de încredere care îl puteau reține acolo pe ofițer mult timp, prin farmecele lor, dar şi contracost, fireşte.

Ideea nebunească a lui Nită se potrivise perfect cu planul lor. Bibo încercă acum o fuziune a celor două elemente esențiale, bordelul şi adulterul, spunându-i maiorului care încă nu înțelegea ce se întâmplă cu căsnicia lui:

- Domnule maior, stați liniştit, că vă cazăm într-un loc unde, în următoarele zile, o să vă puteți răzbuna pe toate nevestele din lume. Bani pe card s-aveți!

*

Pe aleea centrală se vedea venind o maşină. După marca sa pretențioasă, se putea deduce foarte uşor că este a domnului Borwish.

Când ajunse la distanța optimă, maşina neagră din dreapta se mişcă puțin înainte, atât cât să-i taie calea şi să o oblige să oprească. Din ea coborî o persoană care se apropie de cel ce stătea pe bancheta din spate a maşinii de lux şi spuse politicos:

- Domnule Borwish, sunt agentul CIA, Maverick. Trebuie să discutăm ceva foarte important în legătură cu fiica dumneavoastră.

Între timp, insul fluturase prin fața demnitarului o insignă cu însemnele renumitei agenții.

- Ce s-a întâmplat?, întrebă domnul Borwish cu glas tensionat, dar încercând să-şi păstreze calmul. Ce ştiți despre fiica mea?

- A plecat săptămâna trecută în vacanță, în America de Sud.

- Da, am vorbit chiar ieri cu ea la telefon. A pățit ceva?

- Ne pare rău să vă anunțăm, dar fiica dumneavoastră a fost răpită de membri unui cartel al drogurilor care cer pe ea o răscumpărare foarte consistentă.

- Dar nu înțeleg. Eu de ce nu ştiu? Are cazare la un hotel de cinci stele din centrul metropolei Rio...

- Domnule Borwish, nu contează nici hotelul, nici oraşul, ci doar celebritatea persoanei respective, care se poate transforma în cât mai mulți bani.

- Ne întoarcem şi mergem la sediul Interpol din...

- Ar fi o mare greşeală. Trebuie să acționăm cu foarte multă discreție. Chiar şi noi am aşteptat să veniți într-o zonă izolată pentru a vă putea aborda departe de ochii presei.

- Atunci ce facem? Trebuie să acționăm cât mai repede.

- Avem montat pe o maşină din apropiere un echipament de legătură prin satelit prin care putem comunica cu răpitorii. Dacă doriți să vorbiți cu fiica dumneavoastră, vă rog să mă urmați!

Demnitarul nu mai stătu pe gânduri, ieşi din maşina sa şi se îndreptă, împreună cu cel care îl abordase, spre cealaltă maşină neagră în care şi intră, fiind invitat să ia loc pe bancheta din spate.

După puțin timp, domnul Borwish coborî şi se întoarse la maşina sa, spunându-i şoferului cu un glas sugrumat de emoție, după cum părea:

- Te rog să nu vorbeşti cu nimeni despre cele auzite aici! Este în joc viața fiicei mele.

Maşinile negre plecară imediat pe direcţia înainte, ajungând în scurt timp la maşina cu îngheţată. Din aceasta coborî şoferul, merse în spate, deschise uşile şi lăsă jos o rampă ca un plan înclinat. Prima maşină urcă rampa, iar când dispăru în cea de îngheţată, şoferul rabată rampa mobilă, închise uşile şi plecă în viteză. Celălalt vehicul negru îi urmă până la prima intersecţie, apoi făcu la dreapta pe o altă alee, pierzându-se printre copacii deşi.

Totul durase atât de puţin încât aproape nimeni din zona sălii de tragere nu reacţionase în vreun fel. Un singur subofiţer din cei postaţi la intrare urmărise de la distanţă scena, dar se linişţise complet când domnul Borwish ajunse la destinaţie şi intră în sală însoţit de şeful poligonului care îl întâmpinase încă de la coborârea din maşină.

În acelaşi timp, undeva departe, cineva aflat în maşina de îngheţată îşi freca mâinile de bucurie gândindu-se la milioanele pe care le câştigase mult mai uşor decât s-ar fi aşteptat. Aflase de pe internet date despre familia acestui naiv Borwish şi din presă informaţii despre vacanţa acelei fete, inventase o poveste, falsificase o legitimaţie şi reuşise.

E drept că mai multă bătaie de cap îi dăduse masca de silicon şi ajustările colaterale prin care îl făcuse pe un om de-al său să semene perfect cu Borwish, dar succesul de acum făcuse să se merite efortul.

Schimbul fusese făcut fără ca cineva să sesizeze ceva, iar celelalte măsuri de precauţie – numerele false, gorilele, maşinile identice – deveniseră inutile.

Cu zâmbetul său rece, Rechinuţu se simţea perfect stăpân pe situaţie şi considera că merită din plin toate laudele subalternilor săi care îi făceau acum semne de apreciere.

Dar mafiotul nu ştia, totuşi, ceva. Doi militari anonimi, ascunşi în desiş, observaseră că adevăratul domn Borwish se urcase pe bancheta din spate, dar coborâse de pe cea din faţă.

Ştefana chiar făcuse o remarcă ironică spre prietenul său, Botanu:

- Fii atent ce fază! Papagalii ăştia s-au luat după noi şi au făcut şi ei tot un schimb de „bidoane”.

Şi mai era un amănunt pe care nu îl ştia Rechinuţu. Sub maşina sa de îngheţată fusese legat un aşa zis dispozitiv de urmărire, în realitate un recipient mare cu sos tomat subtilizat din bucătărie, în care Ştefana făcuse două găuri cu baioneta, atât cât să picure câte puţin dar constant, în scopul de a forma pe asfalt o dâră aproape insesizabilă de bulion.

Înainte de a pleca spre locul de întâlnire cu subunitatea lor, Botanu mai zise către camaradul său:

- Hai că scopul ni l-am atins, dar îmi pare rău că le-am găurit ălora din dreapta rezervorul degeaba. M-am şi murdărit ca naiba, mi-am stricat şi toate ustensilele briceagului pentru o amărâtă de gaură. Noroc că ne putem baza pe bulionul tău.

În momentul anterior, Ştefana îi ceruse şoferului îngheţată şi se uitase pe geam ca să vadă ce este înăuntru, sub pretextul că nu ştie din care sortiment să aleagă. Văzuse maşina goală şi o figură urâtă a celui care mai mult îl gonise spunându-i că îngheţata s-a terminat, ceea ce îl convinsese să-i monteze „dispozitivul”. Desigur, mai întâi se îndepărtase, apoi revenise pe furiş.

Botanu avusese o misiune puţin mai dificilă, dat fiind numărul mai mare de „gorile” care îi urmăreau fiecare mişcare. Dar o rezolvase şi el cu una dintre maşini. Intrase într-o tufă deasă aflată în faţa maşinii negre şi simulase că face pipi,

orientând jetul spre alee ca să le atragă atenția curioşilor săi observatori. În realitate însă, el postase sticla sa de apă între nişte crenguțe şi îi găurise dopul în aşa fel încât să curgă cât mai mult timp. Îi venise ideea de la gluma colegului său. În timp ce sticla curgea simulând uşurarea sa fiziologică, el ocolise prin spate şi rezolvase problema cu rezervorul. Ieşise la timp de sub maşină şi se îndepărtase discret, dar nu înainte de a-l auzi pe un „goriloi" prea captivat de jetul ce încă ieşea din tufiş: „Măi, nene, cât mai face ăsta?!".

În timp ce se grăbeau spre locul de întâlnire, Botanu mai zise:

- Ai fost inspirat cu bulionul tău. Dar ce-o zice bucătarul-şef când o vedea că-i lipseşte un bidon?

- Stai liniştit că n-o să-şi dea seama! I l-am înlocuit cu unul de boia de ardei pe care am făcut-o pastă cu puțin ulei; ca să capete acelaşi aspect.

- Măi, nu esti zdravăn? Păi când or mânca moşii de la azil, devin...

- Soldați universali atomici!, completă Ştefana umplându-şi fața cu zâmbetul său caracteristic.

*

Elicopterul veni la joasă înălțime din spatele clădirii, făcu un arc de cerc foarte strâns şi ateriză cu mare precizie în fața foişorului. Înainte de a atinge pământul, deja săriseră din el patru soldați care luară poziții de tragere în imediata sa apropiere. Din mişcările lor ferme, devenite automatisme, se vedea clar că militarii au mentalitatea trupelor de elită şi tratează orice acțiune ca pe cea mai importantă misiune de luptă. Alți trei infanterişti marini coborâră din aeronavă şi

urcară ca din puşcă scările foişorului. Când ajunseră la ultimul nivel îl găsiră pe Nită cu vestonul de maior pe el şi cu ecusonul în piept, înfulecând ultima gustare din frigider.

Şeful echipei de captură rosti pe un ton ferm:

- „Borwish”.

- Băi, prostule, îi răspunse Nită, eu nu sunt Borwish, ci – întârzie puțin privindu-şi ecusonul – maiorul Spitz, ... adică Smith. Hai că vreau să vă derutez ca să văd până unde vă duce capul, continuă el încercând să-şi repare greşeala. Nu de alta, dar mă interesează pe mâna cui mă dau.

Dar militarul repetă pe acelaşi ton:

- „Borwish”.

- Aaaa!, da, băi, acum m-am prins. Vrei răspunsul la parolă. De ce n-ai spus aşa de prima dată? „Bruxelles”.

- Haideți să mergem! Trebuie să stăm cât mai puțin aici pentru a nu ni se compromite acțiunea. Vă conduc la elicopter.

- Şi unde mă duceți?

- La punctul stabilit în plan.

Nită nu mai insistă, ca să nu creeze suspiciuni inutile. Mâncase pe săturate şi acum simțea nevoia unei odihne pe care o considera bine-meritată.

Ajuseră jos şi se urcară cu toții în aeronava de transport care dispăru cu ei după păduricea din stânga poligonului.

După vreo cinci minute de zbor, pilotul îl privi atent pe Nită şi făcu o remarcă spre infanteriştii marini:

- Băi, ăsta parcă zicea că are rău de elicopter. Văd că deja a adormit!

Capitolul 3
DESFĂȘURAREA

Niciun strop din liniştea de afară nu reuşea să neutralizeze animația tensionată din centrul de comandă al aplicației. Era, totuşi, o forfotă care permitea desfăşurarea în bune condiții a activității. Fiecare grup de ofițeri-arbitru monitoriza cu profesionalism detaşamentul care îi fusese repartizat. Aveau monitoare care le prezentau în timp real acțiunile subunităților de intervenție, dar şi legături permanente cu arbitrii de pe teren.

Aparenta dezordine era dată mai ales de ofițerii de legătură ai statelor participante, care se plimbau prin sală dintr-un loc într-altul, dorind să afle cât mai exact, nu numai cum se descurcă propriul pluton, dar şi ce fac subunitățile rivale. Desigur, cum observau ceva deosebit, ori o ineficiență în acțiunea trupelor proprii, ori o ingeniozitate a adversarilor, imediat se retrăgeau într-un loc ferit şi comunicau telefonic cu şefii lor.

Lucrul acesta începuse să îl amuze pe generalul Schpritz care, involuntar, se duse cu gândul în alt timp şi în alt loc, undeva la o fermă de ţară, pe vremea când era copil şi îi plăcea să prindă animalele bunicului său şi să le tundă ca pe recruţi. Aflat în sectorul de comandă al centrului şi dispunând de propriile monitoare şi reţele de legătură, privea incitat acest dute-vino al personalului de legătură. Îi veni aşa, dintr-o dată, cheful să îi tundă, dar totul se concretiză doar într-un zâmbet în colţul gurii.

Îşi dădu repede seama că nu era nimic de râs în situaţia de faţă. Făcu un efort să-şi schimbe gândul, să-şi alunge din amintire imaginea găinilor tunse zero sau a măgarului vopsit în culori de camuflaj. În mod normal, chiar ar fi trebuit să fie deranjat de relativa dezordine din sală, fapt ce îl readuse la realitate. Îi privi acum cu severitate pe cei care continuau să mişune prin încăpere şi îi văzu pe toţi ca pe nişte purcei flămânzi care aleargă disperaţi de la o scroafă la alta pentru a suge cât mai mult lapte.

Da, îşi dădu seama că se întâmplă ceva cu el – îi pierise cheful de armată, se voia la pensie, retras la ţară la o fermă de animale pe care să le crească singur, cu dragoste, cu pasiune, ca pe nişte copii ai săi. Da, iarbă, copaci, linişte..., multe animale..., tunse şi aliniate!!...

Reveni. Exerciţiul propriu-zis începuse, şi el nu avea deocamdată prea multe de făcut, decât să aştepte de la subordonaţi, centralizarea rezultatelor parţiale succesive. În plus, nici nu dorea să se implice prea mult. Concepuse un exerciţiu foarte atipic în care iniţiativa şi ingeniozitatea participanţilor deveneau determinante, în dauna intervenţiilor de comandă stricte şi rigide care transformau soldaţii în nişte... – nu găsi comparaţia potrivită, deşi îi venise în minte o turmă de berbeci, toţi raşi în cap.

Îşi aduse aminte de maiorul Smith. Nu întâmplător îl desemnase să joace rolul „Bidonului”. Acesta era un ofițer foarte capabil care activase mulți ani sub comanda sa, dar care, în ultimul timp se cam plafonase şi devenise mult prea sedentar în funcția sa birocratică.

Fusese clară intenția generalului de a-i servi maiorului o porție consistentă de acțiune. Şi era convins că acesta va avea parte de ea în compania puşcaşilor marini care, în materie de operațiuni militare, nu şi-ar fi menajat nici mamele.

Acum, însă, fiind şi sub influența amintirilor care îl destinseseră, i se făcu puțin milă de subordonatul său.

Conform planului, maiorul trebuia să fi fost dus deja în punctul „X1” de bază şi ştia că acela nu este un loc prea confortabil. De asemenea îşi făcea griji şi în privința modului cum suportase ofițerul zborul cu elicopterul. Îl ştia foarte sensibil la deplasarea pe calea aeriană şi parcă acum se simțea puțin vinovat că îl desemnase tocmai pe el pentru o astfel de misiune. De fapt, nu dorise decât să îl vindece de această fobie care nu era compatibilă cu calitatea de ofițer NATO şi care, de altfel, îi şi plafonase cariera, încremenindu-i-o într-un birou de stat major.

Se mai gândi puțin dacă să ia legătura cu maiorul Smith sau nu. Cu toată grija lui, i se părea, totuşi, că ar da dovadă de slăbiciune şi că ar trebui să îl lase pe subordonat să îşi călească simțurile. Dacă nu reuşea asta într-o aplicație, ce ar mai fi făcut în caz real? Dar găsi imediat alt motiv de a contacta „Bidonul” – să se intereseze dacă operațiunea de „răpire” a decurs normal şi totul este în graficul aplicației.

Generalul întinse mâna, fără să-şi dezlipească spatele de fotoliu, luă telefonul de pe birou şi sună.

Când maiorul Smith îi răspunse, el îl întrebă lapidar, ca pentru o convorbire ce nu trebuia să divulge detalii ce puteau fi inteceptate:

- Cum ai suportat totul?

I se răspunse în aceeaşi manieră, după tipicul convenit, fără divulgare de nume, grade, funcții sau alte detalii specifice acțiunii aflate în derulare:

- A fost un adevărat şoc, domnule.

- Hai, nu exagera! Ai avut doar tot timpul paraşuta în spate, ca toți ceilalți.

- Da..., „paraşuta”..., tot timpul în spatele meu şi nu am ştiut...

- Cum adică nu ai ştiut?, întrebă puțin derutat generalul, neştiind la ce „paraşută” face trimitere maiorul. Nu ți s-a spus când ai primit-o?

- Nu mi-a spus nimeni nimic, domnule, îi răspunse cu amărăciune ofițerul. Abia acum am aflat... prin dumneavoastră...

- Bine, hai, nu te mai gândi la ce a fost! Concentrează-te pe prezent! Cum te simți acum?

- Sunt deja epuizat...

- Dar locația cum ți se pare?

- E... şocantă! Nu m-am aşteptat la aşa ceva...

- Cum ai fost tratat până acum?

- Aproape cu violență şi nu cred că o să rezist până la sfârşit...

Generalul se încruntă puțin. Nu îi convenea că subordonatul său cedează atât de uşor. Îi transmise imediat un mesaj de îmbărbătare condiționată:

- Fii atent la mine! Orice s-ar întâmpla, indiferent cu ce te-ai confrunta, trebuie să faci față situației cu orice preț. Mă bazez pe tine şi te rog să nu ne faci de ruşine!

Închise telefonul mulțumindu-se cu faptul că ofițerul său şi-a înfruntat până la urmă fobia, rămânând... în viață. De acum încolo nu mai avea mare lucru de făcut – doar să suporte privațiunile „detenției”, dar asta făcea parte din fişa postului său.

La celălalt capăt al conexiunii, maiorul Smith înțelese că acel voit cifrat „te rog” al generalului, înseamnă de fapt un ferm „îți ordon!”. Nu îi era uşor să aleagă între căsnicie şi datorie, dar până la urmă, imaginea zâmbitoare a soției sale fu acoperită de o ceremonie de decorare a sa pentru merite deosebite. O acoperise chiar el, pentru că i se păruse că imprevizibila sa consoartă îi zâmbise, de fapt, cam zeflemitor. Se scutură dintr-o dată de orice slăbiciune şi îşi impuse să-şi îndeplinească misiunea cu orice preț; chiar dacă nu înțelegea nici de ce îl trimisese şeful său tocmai în locul acela şi nici la ce fel de ciudățenie de aplicație participă.

Le privi dintr-o dată cu alți ochi pe cele trei femei din jurul său care deja îl determinaseră să facă o operațiune bancară pe card. Ele nu fuseseră violente, ci doar ferme în a-l reține acolo pe maior, aşa cum le rugase foarte insistent, Bibo. Le spuse cu glas renăscut:

- Credeți că mă dau bătut chiar atât de uşor? Doar ce-am primit un ordin şi stați să vedeți ce militărie fac de acum încolo cu voi! Atențiune, comanda la mine! Culcat!!

*

Toate subunitățile de intervenție ajunseseră la primul punct obligatoriu de trecere şi, cu toate că se chinuiau de câteva ore, nu reuşiseră să treacă de acesta.

Detaşamentele angajate în aplicație hotărâseră, fără excepție, să participe cu subunitatea maxim admisă, adică

plutonul. Dar, în timp ce toate celelalte aveau în compunere trei grupe a câte zece militari, plus comandantul, Plutonul 23 cuprindea doar optsprezece oameni la care se adăuga locotenentul Suru. Ei erau mai puţini, pentru că atât cuprindea o subunitate gospodărească, dar asta le oferise şi avantajul de a avea echipament de rezervă, ceea ce le permisese lui Murdu şi Bibo să meargă echipaţi regulamentar pentru a-l răpi pe maiorul Smith şi să fie, astfel, foarte credibili.

Iniţial se stabilise să se aducă mai mulţi bătrâni de la azil, dar nu dorise nimeni să care materialele suplimentare şi din păcate, pentru participarea la exerciţiu, nu erau valabile decât armele cu impuls laser şi vestele de marcaj care fuseseră activate de către brigada de arbitri.

Schimbul de echipament între cei absenţi de la verificare şi bătrânii aduşi să le ţină locul, se făcuse pe drumul spre primul punct obligatoriu de trecere, la adăpostul unui pâlc de copaci, cu un mic incident: bătrânii îşi intraseră în pielea de mari combatanţi şi nu mai voiau să plece.

În zadar se străduiseră Platen şi Sfinteie să îi mintă că inamicul bombardează Berlinul şi că trebuie să se întoarcă acasă pentru a apăra capitala, că ei – probabil din cauza echipamentului ultramodern – se credeau acum membri ai echipajului navei stelare Enterprise.

Noroc cu Gorean care intervenise şi le spusese: „Domnilor, căpitanul Jan Luc Picard vă cheamă urgent la bază şi vă ordonă să îl depistaţi pe romulanul care s-a infiltrat printre femeile voastre de serviciu. Cine îl găseşte primul, va petrece o noapte de vis cu consilierul Deanna Troi.”

Nimeni nu-şi imaginase că bătrânii sunt capabili de o asemenea grabă. Celelalte subunităţi ajunseseră deja la prima destinaţie, însă Plutonul 23 încă se mai uita la norul de praf stârnit până în zare, pe drumul de întoarcere în oraş.

Prima probă, care începuse deja să le creeze tuturor dureri de cap, consta într-un exercițiu de tragere cu armamentul individual.

Generalul Schpritz le ceruse tacticienilor săi să inventeze probe care să fie imposibil de trecut în condiții normale, tocmai pentru a le testa participanților, în primul rând, inteligența. Desigur că le dăduse acestora şi un grad foarte mare de libertate de acțiune şi inițiativă, dar şi împânzise zona de operații cu camere video – ca să le vadă direct şi să le aprecieze just toate reacțiile. Iar arbitrii aveau ordin să îi incomodeze cât mai puțin pe combatanți, de fapt, să intervină doar dacă lucrurile tindeau să scape de sub control sau se prefigurau a deveni foarte periculoase.

Deci, şedința de tragere nu era una obişnuită.

Fiecare pluton avea propria sa incintă de acțiune. Acestea, deşi erau alăturate, nu comunicau între ele, astfel că nimeni nu putea, cel puțin teoretic, să se inspire de la vecini în găsirea unei soluții viabile. Erau identice, ca să ofere şanse egale, şi semănau destul de bine cu un tunel mai larg, înalt de cel puțin cinci metri şi larg de zece, înfundat la capăt cu un zid gros din saci plini cu nisip. Deasupra, în ultima treime a sălii, era montată o placă metalică ce avea rolul de a opri gloanțele ricoşate în sus sau trase la un unghi prea ridicat, iar ca iluminare, avea o singură lampă mare de tip neon la jumătatea încăperii, care asigura o bună vizibilitate pe toată lungimea; era strict necesară deoarece poligonul nu dispunea de ferestre, iar lumina de afară pătrundea doar în zona intrării.

Exista o singură țintă metalică, de dimensiuni foarte mici, 7x7 centimetri, dispusă la distanța de cinci zeci de metri, în contrapantă. Practic, se creasе o movilă de pământ cam de optzeci de centimetri înălțime , iar ținta fusese amplasată

pe partea nevăzută a acesteia. Desigur că nu se vedea de pe aliniamentul de tragere, dar putea fi identificată pe un ecran aflat în lateral pe care erau afişate şi cerinţele probei. Trebuia găsită, inventată, modalitatea de lovire a ţintei, fiind suficient pentru trecerea probei un singur cartuş bine ochit, al unui singur militar. Dificultatea probei era cu atât mai mare cu cât cele patru arme avute la dispoziţie erau legate de podea, fiecare cu un lanţ de un metru lungime. Practic, se putea trage în cel mai fericit caz din poziţia în genunchi, dar şi aceasta era insuficientă pentru a vedea ţinta.

Ajuns cu plutonul său în incinta special destinată lor, locotenentul Suru era deja foarte îngrijorat. Nu numai că veniseră ultimii, nu numai că erau mai puţini decât ceilalţi, dar mai şi plecaseră destui din subunitatea sa.

După ce bătrânii se pierduseră în zare cu praf cu tot, plutonul trecuse iar prin focurile unei şedinţe organizatorice. Ca de obicei, în faza iniţială fiecare avusese propria sa idee „genială” pe care o considerase cea mai bună dintre toate. Dar, pe măsură ce trecuse timpul, lucrurile se decantaseră, până când toţi căzuseră de acord, nu neapărat legat de strategia subunităţii, ci mai ales de locul şi rolul său în angrenajul general. Deşi părea o dispută haotică, ce tindea să devină interminabilă, totul se armoniza destul de repede, deoarece nu doreau toţi acelaşi lucru pe care să şi-l dispute, dimpotrivă, unii voiau să fie activi, iar alţii preferau să aibă cât mai puţine de făcut.

În astfel de momente de răscruce, locotenentul Suru părea a avea un rol decorativ, dar nu era aşa. De fapt, el constituia un catalizator foarte important ce îşi exercita influenţa prin îndemnuri de genul: „Haideţi, măi, hotărâţi-vă mai repede, că am rămas ultimii!” Aici era tot secretul – auxiliari, auxiliari erau ei, dar nu le plăcea să fie ultimii.

În final, decizia fiind luată, totul începuse să urmeze cursul stabilit.

Se hotărâse ca Pital şi Coreliuc să se întoarcă la „obiectivul” „La Lena” pentru a-l supraveghea şi reţine acolo pe maiorul Smith, în cel mai strict secret. Pital era tare de gură şi se miza pe puterea lui de convingere, iar dacă el dădea greş şi ofiţerul încerca să plece, din orice motiv şi prin orice mijloc, Coreliuc, un băiat tare... în pumn, urma să aplice soluţia de rezervă – „tranchilizarea”!

Mai plecaseră alţi cinci inşi din pluton: Gorean, Ştefana, Botanu, Glad şi Morad. Ei aveau cea mai grea misiune – să îi ia urma şi să îl recupereze pe domnul Borwish.

În urma lor, locotenentul Suru exclamase deznădăjduit:

- Măi, am rămas prea puţini...

Dar Murdu îl linişti:

- Domnule locotenent, nu vă faceţi probleme! Nu numărul contează, ci îndeplinirea misiunii. Iar noi avem deja „Bidonul”, pe care este obligatoriu să îl păzească cineva pentru a-l putea păstra până la sfârşit. Practic, în acest moment noi suntem deja câştigători pentru jumătate din aplicaţie, cu condiţia să trecem probele. Pentru cealaltă jumătate a fost nevoie să plece alde Gorean. Deci, nimeni nu lipseşte fără motiv.

- Da, măi, dar o să bată la ochi că au plecat prea mulţi...

Interveni şi Sfinteie:

- Nu contează asta. Scrie şi în instrucţiuni şi ne-au precizat şi arbitrii că se permite orice inovaţie, până în momentul în care vom fi opriţi. Şi, deocamdată nu ne-a oprit nimeni.

Bibo dori şi el să fie convingător:

- Faptul că doar noi ne-am separat este un semn bun.

Înseamnă că ceilalți nu ştiu că, de fapt, s-a produs o dublă „răpire”. Iar cu cei plecați va ține Stătescu legătura, aşa cum am convenit.

Într-adevăr, nu îi oprise nimeni să se despartă, dar acest fapt nu trecuse neobservat la Comandamentul aplicației. Un ofițer chiar exclamase mirat la culme: „Ce fac ăştia, măi frate?! De ce se-mprăştie?”, iar generalul fusese nevoit săşi abandoneze pentru moment ferma sa virtuală de animale şi să dea dispoziții pentru trimiterea unor arbitri pe urmele celor plecați. Dar pentru că i se păruse totul foarte ciudat, cu totul ieşit din logica lucrurilor şi din planul aplicației oricât de permisiv ar fi fost acesta, le ordonase ofițerilor respectivi să manifeste discreție maximă. Practic, cei plecați din plutonul românesc urmau să fie nu arbitrați, ci urmăriți. Se putea face asta de la distanță, deoarece toate vestele de marcaj, care trebuia obligatoriu purtate altfel erai descalificat, aveau încorporate în ele câte un dispozitiv de localizare GPS.

La vremea respectivă, nici echipamentul nu scăpase de atenția celor din Plutonul 23. Gorean emisese la un moment dat cu glas tare o idee de-a sa:

- Ce bine ar fi dacă am reuşi să dezactivăm vestele, măcar câteva – ca să nu se mai semnaleze arbitrilor când suntem scoşi din luptă!

- Nu prea putem, îi răspunsese Ionaşcu. Totul este foarte bine gândit. Sunt veste de tip monolit la care dacă umbli neautorizat, te scoate din luptă de la sine. Adică i se aprinde ledul roşu ca şi cum ai fi fost lovit şi, odată cu el, ți se blochează şi arma cu impuls laser. Nu sunt proşti băieții!

Dar lui Ştefana îi apăruse atunci, aşa, ca o lumină pe față şi îşi dusese un deget la tâmplă. Le spusese:

- Lucrez la asta...

*

Domnul Borwish fusese tratat cu aparent respect până la reşedinţa Marelui Ics. Îl minţiseră în maşină că, din cauza satelitului, locaţia nu mai este bună pentru o conexiune peste ocean şi fusese invitat – chipurile! – la un sediu zonal al CIA. Acceptase chiar să fie legat la ochi, având în vedere conspirativitatea locului, şi să facă schimb de costum cu cineva din maşină pe care îl credea agent, pe motiv că trebuie să i se piardă urma în caz că este monitorizat de agresori. La vremea respectivă, nu i se păruse nimic suspect. De fapt, ar fi acceptat şi mai multe lucruri, pentru a-şi putea salva fiica.

Însă, nu se aşteptase niciun moment ca, odată ajuns în clădirea respectivă, să fie legat şi trântit într-un scaun, într-o cameră plină cu jucării de grădiniţă.

Aproape că nu se mai miră când pe uşă intră un ins ciudat, cu barbă falsă ca de pitic, pălărie de vrăjitoare, ochelari... de raze X şi mănuşi de box, abia conducând cu picioarele doi crocodili de pluş. Acum îi credea în stare de orice pe cei de la CIA.

Omul travestit bizar era însoţit de două „gorile" care încadrară uşa şi de un al treilea, cu un zâmbet schimonosit, ce părea nerăbdător... să plece! Se apropie şi luă loc în faţa lui într-un fel de căluţ-balansoar. Îi despărţea o măsuţă de sub care insul ridică o pâlnie mare.

Nu mai avu răbdare şi spuse:

- Vreau să vorbesc imediat cu răpitorii.

Un rânjet criminal apăru pe faţa Marelui Ics. În spatele său, Rechinuţu îşi afişă şi el zâmbetul rece, ca de prădător marin; el nu plecase încă, deoarece nu îşi luase restul de

bani pe care, i se spusese acum că, îi va primi la încheierea întregii operațiuni. Cei doi bodyguarzi de la uşă, însă, rămaseră impasibili, fiind interesați de altceva – nu mai intraseră de câteva zile în camera lor de terapie anti-stress şi acum îşi căutau din priviri jucăriile îndrăgite.

- Domnule Borwish, se auzi grav din pâlnia Marelui Ics, noi suntem răpitorii...

La aşa replică de mare efect, Rechinuțu chiar scăpă involuntar un hohot de râs. Chiar şi o gorilă îi răspunse cu o bucurie guturală, dar din alt motiv – îşi identificase ursulețul preferat.

- Cuuum!??!, exclamă demnitarul. Voi sunteți răpitorii?! Ce se întâmplă aici? Nu sunteți de la CIA?

- Ba da. De la... Centrul Ilegal de Acțiune. Ha, ha, ha!!!

- Unde este fiica mea? Dacă i se întâmplă ceva, să ştiți că...

- Calmează-te, domnule!, redeveni Marele Ics foarte serios. Nu mai am nicio treabă cu fiica dumitale. A devenit prea neimportantă pentru mine. Eu vânez numai pradă de mare calibru.

- Cine eşti dumneata?

- Nu cred că vrei să afli, dacă ții la viața dumitale. Eu sunt Marele Ics, cel mai puternic om al lumii interlope planetare. Imperiul meu se întinde ca o caracatiță de la Hong Kong la New York, trecând prin Pretoria şi străpungând toate metropolele importante ale mapamondului. Dețin 65% din piața neagră a diamantelor, 53% din cea a picturilor celebre false şi 89% din cea a penelor de colibri, ca să le enumăr doar pe cele mai importante. Am oamenii mei în fruntea a douăzeci şi şapte de state şi plănuiesc trei spargeri majore în următoarele patru...

- Alo, şefu'!, îndrăzni Rechinuțu să-i şoptească. Haideți să nu-i spunem chiar totul!

- Da, să revenim!, schimbă tonul mafiotul.

- Şi dacă eşti atât de puternic, îl întrebă Borwish, de ce mai ai nevoie de mine?

Demnitarul se mai calmase aflând că este posibil ca fiica sa să nu fie în pericol, iar acum încercă să afle situația reală în care se afla chiar el, cel cu adevărat răpit.

Marele Ics nu îl lăsă prea mult să aştepte:

- Săptămâna viitoare se va vota în Parlamentul european Legea privind lupta împotriva fraudelor financiare globale. Vreau ca această lege să primească un aviz negativ din partea comisiei pe care o conduci.

- Dar deja am aprobat-o...

- Te întorci acolo şi o retragi, o rediscutați, dându-i un nou aviz, de data asta nefavorabil.

- Şi dacă îmi dai drumul, ce garanție ai că voi respinge proiectul de lege? Sau abia atunci îmi vei răpi fata?, întrebă el încercând să afle intențiile gangsterilor.

- Nu, domnule, nu mai risipesc eu banii pe fufa dumitale, că sunt deja fript. Am trimis zilele trecute un om de-al meu, un cuceritor desăvârşit, să o ademenească şi să o rețină la reşedința mea secretă din Rio satisfăcându-i mofturile, iar ea, trezindu-se dintr-o dată într-un asemenea lux, s-a crezut liberă la cheltuit şi în doar patru ore mi-a încărcat nota de plată cu cinci sute de „bătrâne”. Rău ai mai educat-o!

- Extraordinar, şefu', exclamă Rechinuțu măgulit de coincidența legată de fată. Am avut amândoi aceeaşi idee!!

Dar Marele Ics nu îl luă în seamă şi continuă:

- Deci, ți se va da drumul, dar nu înainte de a ți se injecta în corp o substanță bio-explozivă care ți se va impregna în țesuturi şi pe care organismul dumitale o va tolera până în momentul în care eu voi apăsa pe un buton. Sper să nu

mă determini să fac asta. Atunci, compusul respectiv va exploda. Este inutil să-ți mai spun, domnule Borwish, în câte direcții te vei împrăştia dacă legea va fi aprobată.

Mafiotul îşi însoțise replica de un rânjet ce se voia diabolic. Chiar îşi îndepărtase puțin pâlnia de la gură ca să-i arate răpitului că deține controlul asupra întregii situații. În realitate, însă, el ascundea un punct slab al biocompusului său exploziv. Acesta era neutralizat rapid de către o substanță destul de comună pe care spera ca acest Borwish să nu o ingereze din întâmplare pe perioada cât va fi în libertate. Trebuia să se asigure că nu se va întâmpla asta, de aceea completă:

- Foarte mare atenție! Compusul poate deveni instabil în combinație cu diverse alimente, în special cele pe bază de lapte, de aceea, după injecție, nu mai ai voie să consumi decât pâine şi apă, altfel rişti să explodezi.

- Şi dacă voi respinge legea, cum voi scăpa de compusul tău?

- Vei veni într-un loc pe care ți-l va indica un om de-al meu, iar acolo vei primi antidotul. Dar iar atenție, domnule! Cred că este de la sine înțeles: fără poliție, fără presă, fără medici, fără alte trucuri! Să fie foarte clar! Eu nu mă joc! Aici nimeni nu se joacă!

Auzindu-l, demnitarul uită pentru o clipă de situația în care se afla şi îşi exprimă nedumerirea, întrebând:

- Şi, atunci, cu toate jucăriile astea ce faceți?!

*

Grupul lui Gorean găsise urma de bulion, dar înainta cu mare greutate. În primul rând pentru că cei cinci erau obligați să meargă pe jos, iar apoi, pentru că trebuia să fie foarte

atenți la petele roşii destul de estompate după orele trecute, şi amestecate cu găinaț de pasăre sau stropi de diverşi compuşi cu care maşinile murdăresc de obicei asfaltul.

Luaseră decizia să meargă în formație compactă, chiar pe partea carosabilă care îi interesa, pentru ca urma să fie mai uşor de observat. Asta obliga toate autovehiculele care le veneau din spate, să-i depăşească, fapt ce stârnea o anumită nervozitate în rândul şoferilor, mulți dintre ei neezitând să-i claxoneze şi să le facă semn să treacă pe trotuar.

Glad, cel mai scund din pluton, dar şi cel mai arțăgos din fire în dorința sa justificată de a compensa diferența de înălțime, rămăsese la urmă şi făcea către maşini semne insistente de ocolire.

În contrast cu el, Morad, un ardelean cât uşa care avea ca priorități vitale mâncarea, băutura şi somnul, fiind foarte „încăpător" la toate trei, mergea, ca de obicei, nepăsător aproape de axul străzii, îndreptând din când în când arma către cei care claxonau. La un moment dat îi zise lui Glad:

- Stai, măi, liniştit! Ce te agiți atâta?!

- Băi, îmi vin dracii pe ăştia. Ei nu înțeleg că suntem în misiune?

- Şi ce, dracii îți fac viața mai frumoasă? Ia-o mai uşor, las-o să curgă singură, trăieşte-o în nepăsare, ca să te bucuri de toată tihna ei!

- Băi, dacă îți iei viața în derâdere, râde ea până la urmă de tine, cu mult mai mult zgomot.

- Lasă, măi, că viața trebuie trăită liniştit, că ea îşi pune amprenta pe sufletul tău şi, dacă o faci urâtă, te mutilează.

Ceilalți îi auziră şi îşi încetiniră puțin mersul. Botanu le spuse mai în glumă, mai în serios, întorcând capul spre ei:

- Măi, filozofilor, lăsați viața să curgă singură! Voi băgați nasul în asfalt, că pierdem urma!

Îi răspunse Morad, exprimându-şi plictiseala unui mers ce părea spre nicăieri:

- Parc-am fi copoii jăndarmului. Dacă boii ăia au mers cu maşina treizeci de kilometri prin oraş, noi ce facem? – aplicaţie de protocol, cu limba cravată!!

- Nu cred că au mers chiar atât de mult, îi răspunse Gorean. Sau, cel puţin, nu prin oraş. După cum am văzut, urma s-a îndreptat tot timpul către periferie. Deja suntem acum într-un cartier limitrof şi sper ca în curând să ajungem în afara localităţii. Acolo totul va deveni mai simplu.

În timp ce vorbiseră ei, lui Ştefana îi atrăsese atenţia ceva. Privea insistent în urma lor de-a lungul străzii, iar acum pusese binoclul la ochi. După puţin timp se întoarse către Gorean care era comandantul lor de grupă şi, de la sine înţeles, şeful acestei echipe.

- Avem o problemă, spuse el. Vine spre noi o maşină din aia de spălat şoseaua care ne va şterge urma. Nu trebuie să o lăsăm să ne depăşească, deci, inventează ceva cât mai repede!

Toţi se întoarseră către maşina respectivă.

- ...Mda, spuse Gorean. Ne aşezăm în faţa ei, o oprim şi îi spunem şoferului că avem informaţii sigure cum că apa din cisterna lui este contaminată cu cianură. Îl trimitem înapoi la sediu pentru a obţine un buletin de analiză.

- Şi dacă nu ne crede, sau dacă are deja un buletin de analiză?

- Atunci, îl punem să bea din ea ca să ne demonstreze că o are potabilă. Nu cred că este atât de idiot încât să accepte.

*

Deşi aveau doar patru arme la dispoziţie pentru a trage asupra ţintei, plutoanele de intervenţie dispuneau de sufici-

entă muniție pentru a încerca orice procedeu prin care să-şi atingă obiectivul primei probe. În instrucțiunile afişate pe monitorul incintei de tragere se preciza că muniția nu constituie o problemă. Dacă o termină, li se va mai aduce. Aveau arbitrii grijă de asta şi nu o făceau din mărinimie, ci pentru a da posibilitatea subunităților să treacă proba, pentru a putea figura în clasamentul final, în condițiile în care neîndeplinirea unei sarcini însemna descalificarea. Iar generalul Schpritz nu voia să iasă nimeni din competiție înainte de termenul final, fapt ce ar fi putut da naştere unor tensiuni între detaşamente. Iar dacă obțineai o poziție inferioară în clasamentul final, era valoarea ta pe care nu o mai puteai reclama.

Cu toată abundența de muniție însă, fiecare comandant de subunitate înțelegea că cu cât consumi mai multă, cu atât ai, probabil, şi o penalizare mai mare.

Plutonul 23 încă stătea şi aştepta, spre disperarea locotenentului Suru care nu numai că nu găsise nicio soluție la proba respectivă, dar îi mai auzea şi pe ceilalți participanți cum trăgeau la intensitate maximă.

- Haideți, măi, spuse el nerăbdător către subordonați, nu i-a venit nimănui nicio idee? Ce facem?, că trece timpul.

- Aşteptăm deocamdată să se întoarcă Enți, îi răspunse Murdu.

Interveni şi Bibo ca să îl mai liniştească pe ofițer:

- I-am zis şi lui Stătescu să ia legătura cu grupul lui Gorean. Poate au ei vreo idee.

- Păi ce să facă, măi, Gorean, dacă nu ştie ce-i aici la noi?

- Eheee!, stați liniştit, că mintea ăstuia, dacă ar scoate pui, s-ar umple cerul de grauri!

În mod normal se putea şi chiar trebuia să se ia legătura cu comanda detaşamentului lor pentru a li se da diverse indicaţii, dar locotenentul Suru evita pe cât posibil asta, de teamă să nu fie considerat incapabil şi apoi pedepsit în consecinţă. În mintea lui, în imaginile pe care şi le crea, mai degrabă ar fi cerut ajutor de la arbitri, decât de la colonelul Popescu în prezenţa căruia se simţea parcă rătăcit prin tărâmul urşilor hămesiţi de prea multă hibernare.

Pe Enţi îl trimisese mult în spatele incintelor de tragere, pentru a privi cu binoclu la vecini, în încercarea de a le afla şi apoi copia acestora metodele de acţiune. Acum el se întorcea agale pe drumul pietruit.

- Hai, măi, mai repede!, ţipară câţiva la el alarmaţi de strigătele de bucurie care se auzeau de la vecini şi care indicau faptul că reuşiseră să treacă proba.

Locotenentul Suru care devenise un cocktail de nervi, nerăbdare şi disperare îi ieşi în întâmpinare mai, mai să-l ia în braţe şi să îl aducă mai repede.

- Zi, măi Enţi, ce-ai aflat?, îl întrebă el.

- Din câte mi-am dat eu seama, în stânga îi avem pe polonezi, iar în dreapta pe cehi... sau slovaci...

- Care, până te-ai mişcat tu, au şi terminat de tras, încercă Sfinteie să-i dea de înţeles că trebuie să se grăbească.

- Nu am putut să văd decât la cei din imediata noastră apropiere, pentru că mai departe unghiul se închide şi...

- Hai, măi, pluteşte mai repede!, îi strigă şi Bibo. Ce-ai văzut la ei?

- Cred că polonezii au tras cât au putut de mult pe direcţia ţintei, în movila de pământ, în intenţia de a o spulbera, de a o da parţial la o parte prin forţa gloanţelor.

- Bun, deja le-a reuşit, încercă şi Murdu să îl facă mai operativ în exprimare. Ceilalţi ce-au făcut?

- Cehii sau slovacii au tras în placa aia metalică de sus, încercând să obțină un ricoşeu norocos care să lovească ținta.

- Le-a mers şi lor, după cât de zgomotos s-au bucurat, interveni şi Cărăvoi. Deci, ambele metode sunt bune. Noi pe care o adoptăm?

- Le vom folosi pe amândouă în acelaşi timp ca să scurtăm durata probei, concluzionă ofițerul cu entuziasmul celui care vedea problema ca şi rezolvată.

- Domnule locotenent, îl temperă Murdu, ăştia au tras câteva ore continuu şi probabil că au nimerit ținta mai mult din întâmplare, că tot n-aveau cum să ochească. Noi, chiar dacă folosim ambele metode, cu o probabilitate mai mică, ne putem chinui chiar mai mult decât ei.

- Păi şi ce vrei să facem, măi Murdu? Să nu mai tragem?

- Nu. Trebuie să încercăm. Poate avem noroc şi nimerim mai repede. Am zis şi eu doar aşa, ca să înțelegem că nu trebuie să ne facem iluzii că vom termina bătând din palme.

- Hai, măi, veniți toți încoace!, îşi chemă comandantul subordonații. La primele două arme trag Murdu şi Bibo. Loviți movila pe cât posibil în acelaşi loc, dar pe direcția țintei. Vă orientați după dispunerea ei pe monitor. Tu, Cărăvoi, cu Platen, trageți prin ricoşeu în placa metalică de deasupra. Pe toți o să vă dirijeze Sfinteie care se cațără pe undeva ca să poată vedea şi ținta şi focul vostru. Dar haideți, măi, mai repede! Voi nu auziți că nu mai trage nimeni? Am rămas ultimii...

- Şi noi ceilalți, ce facem?, întrebă Zahadi nerăbdător să fie şi el de folos plutonului.

- Tu, cu Ionaşcu şi Oade, spuse locotenentul venindu-i o idee ce i se păru foarte bună, aruncați cu pietre în direcția țintei; poate o nimeriți.

- Cu pietre?!, se miră Ionaşcu. Păi ce, asta-i tragere... neolitică? Poate ne filmează ăştia şi ne dau la „Camera de râs”.

- Să loviți voi ținta şi nu mai contează unde vă dă.

- În plus, e şi cam departe, îşi dădu cu părerea şi Oade.

- Hai, măi, aruncă cu forță, cât poți tu de tare, şi nu te mai văita!

Militarii enumerați la urmă începură, cam neîncrezători în metoda ofițerului, şi, deci, fără tragere de inimă, să caute pietrele potrivite pentru un tir cât mai precis.

Trăgătorii îşi ocupaseră deja pozițiile de tragere, încărcaseră armele şi se pregăteau să deschidă un foc nimicitor. Desigur că în ei se puneau cele mai mari speranțe. Dar cineva le-o luă înainte. Un bolovan porni cu viteză din mâna lui Oade şi, dintr-o întâmplare nefericită combinată cu un exces de zel, se opri exact în corpul de iluminat de deasupra sălii, pe care îl făcu țăndări. Dintr-o dată în zona țintei se aşternu întunericul, stârnind protestele trăgătorilor care nu mai vedeau acum unde să ochească, cu atât mai mult cu cât lumina de afară nu ajungea până la capătul poligonului.

Era pe punctul de a începe o dispută plină de reproşuri la adresa ideii nefaste a locotenentului şi a neatenției colegului lor, dar totul fu estompat de sosirea lui Stătescu. El ieşise atunci din incintă ca să poată vorbi în linişte cu cei absenți.

- Băi, fiți atenți!, li se adresă el optimist, neştiind ce se întâmplase, dar fiind imediat şocat de întuneric. De ce-ați stins lumina?

- A stins-o Oade cu artileria lui paleolitică, i se răspunse. Hai zi!

- Gorean vrea să ştie de ce părți ale armelor sunt legate lanțurile. De curea, de pat, de țeavă? Dați-vă la o parte ca să văd!

- Sunt prinse cu nişte cleme metalice - două de garda trăgaciului şi două de tubul de evacuare a gazelor, îi răspunse Bibo. Da' de ce întreabă? I-a venit vreo idee?

- Da, şi cred că este foarte bună. Zice să demontăm două arme prinse diferit şi din ele să obţinem una nelegată. De exemplu, îi schimbăm uneia tubul de gaze legat, cu unul nelegat de la cealaltă, ...sau invers, sau... cum trebuie ca să obţinem una liberă.

- Băi, bună idee!, şi nouă nu ne-a trecut prin dovleac, exclamă Bibo începând deja să demonteze armele. Ştiam eu că ăsta o să scoată până la urmă un câtamai graurul din cap. Păcat că nu mai avem destulă lumină.

- Da' nu putem să mergem chiar lângă ţintă?, că nu scrie nicăieri că n-avem voie.

Nu dură prea mult şi Bibo plecă cu arma încărcată spre ţintă. Avea nervi că rămăseseră ultimii, dar se şi bucura că are acum pe cine să se răzbune şi că poate să scurteze timpul pierdut.

Se propti cu un picior pe movila de pământ şi se aplecă puţin în faţă ca să poată lipi ţeava puştii de bucăţica aceea de tablă care le crease atâtea probleme. Înainte de a apăsa pe trăgaci, aproape că răcni la ţintă, ca la un duşman de moarte:

- Predă-te, fă, că-ţi zbor creierii! Aha!, nu vrei?

Imediat ce gloanţele o ciuruiră – pentru că din prea multă combativitate, Bibo trăsese tot încărcătorul, spre disperarea locotenentului care credea că mai multe gloanţe irosite înseamnă şi o penalizare mai mare – se auzi un semnal care marca încheierea primei faze a exerciţiului. Pe monitor apăru scris: „Probă îndeplinită. Traversaţi poligonul, ocoliţi sacii cu nisip, ieşiţi pe uşa albastră şi mergeţi spre nord,

până la aliniamentul probei sportive! Indiciu: „Bidonul” este ținut într-o clădire.”

Tuturor li se mai ridică puțin moralul. Se pregătiră de plecare. Totuşi, locotenentul Suru nu scăpă prilejul de a-l dojeni pe Bibo:

- De ce ai tras, măi, atât de mult? Sigur o să fim depunctați.

- Păi şi-aşa suntem ultimii, îi răspunse militarul vizibil răcorit. De cine ne temem că ar putea să ne întreacă?

Ieşiră cu toții afară pe uşa albastră, în capătul celălalt al poligonului şi se strânseră grămadă puțin nehotărâți. Comandantul lor le exprimă cel mai bine ezitarea de moment:

- Măi, unde-i nordul?

*

La centrele de comandă ale detaşamentelor nu erau instalate monitoare prin care să se poată urmări desfăşurarea exercițiului. Toate informațiile se obțineau prin intermediul ofițerilor de legătură.

În toate birourile comandanților era forfotă mare, fiecare grup dorind să afle situația în timp real a plutonului său şi să îl ajute cât mai mult cu sfaturi şi cu informații despre adversari. Doar biroul detaşamentului românesc era gol.

Totul decursese normal, până în momentul în care colonelul Popescu, intrigat de „tăcerea” nefirească a plutonului său, dorise să afle ce se întâmplă cu adevărat.

Apoi urmă o adevărată furtună. Toți ofițerii de stat major din încăpere fuseseră trimişi care-n cotro, cu sarcini sau fără sarcini, doar din impulsul ultra-nervos al şefului lor de a-i pune pe toți la treabă. Locotenentul Codrescu fusese pedepsit să alerge în jurul clădirii până la primirea ordinului „la

loc comanda!”, moment ce nu se preconiza a se întâmpla prea curând. Iar comadantul, devenise mai „Moş Martin” ca niciodată, şi se plimbase pe holuri ca un urs turbat, trântind din când în când câte un pumn în pereți.

Totul fusese declanşat de telefonul pe care îl dăduse colonelul Popescu, omului său de încredere infiltrat în tabăra arbitrilor.

Căpitanul Verdeş, care urmărea monitoarele în centrul NATO şi era la curent cu evenimentele, îi răspunsese superiorului cu o întrebare pe care o avea de mult timp pe buze:

- Domnule colonel, pe cine ați trimis dumneavoastră să ne reprezinte?

- De ce întrebi?, veni nedumerirea suspectă a colonelului.

-Păi, au venit aici nişte aiuriți care, după ce că sunt mai puțini decât ceilalți, s-au mai şi împrăştiat, iar acum habar n-au cum să acționeze. Cred că adversarii noştri nu au nicio şansă, completă cu ironie amară căpitanul – ultimul loc nu ni-l poate lua nimeni...

- Dar am trimis acolo plutonul 32 de elită. Nu ai luat până acum legătura cu căpitanul Vultur?

- Ce Vultur?! Nici pomeneală de vreo pană de vultur măcar! Am vorbit cu unii... care, văd acum pe monitoare că au o singură legătură cu vulturii – sunt la fel de aerieni.

Până la lămurirea întregii situații nu mai trecuse foarte mult timp. Dacă interogarea aghiotantului încă mai produsese o stare de confuzie în mintea colonelului, declarația sergentului de serviciu al corpului operativ aruncase o lumină edificatoare asupra modului cum se produsese încurcătura.

Revenit din plimbarea zbuciumată de pe hol, colonelul Popescu se străduia acum din răsputeri să se calmeze, în perspectiva de a mai salva ce se mai putea din misiunea în care îşi pusese, inițial, atâtea speranțe.

Încercase să facă rocada subunităților, dar nu găsise nicio modalitate viabilă. Se lăsase greu convins că totul este prea târziu.

Acum reveni în birou şi se trânti în fotoliul său. Parcă nu mai avea nicio idee şi i se părea totul pierdut... Totuşi, ceva îi veni în minte – să îl oblige pe Codrescu să le facă copitele cu cremă neagră, tuturor animalelor din ferma detaşamentului.

Reveni cu gândul la misiunea pe care nu demult o considerase vitală şi în care trebuia să reuşească acum, măcar să nu se facă de râs.

Trimisese după căpitanul Vultur şi acesta apăruse deja în pragul uşii lăsate larg deschisă.

- Intră şi ia loc, că n-avem timp!, îi spuse el. Cred că ai aflat ce s-antâmplat – o nouă tâmpenie marca locotenent Codrescu. Şi eu te-am chemat atunci aici şi m-am bucurat când am auzit că „o să-i cureți pe toți”, înțelegând din asta că o să-ți faci praf toți adversarii...

Apoi, după o scurtă pauză îl întrebă:

- Cel puțin, i-ai curățat?

- Cartofii da, domnule. Şase tone în prima noapte.

- Mda, bine... Aş fi vrut să te trimit în locul plutonului ăsta 23, dar acum este prea târziu şi nu mai pot face nimic. Îmi vine să urlu când mă gândesc că subunitatea mea de elită a ajuns la bucătărie. Dar stai liniştit, că o să vă scot deacolo foarte repede!

- Cred că ar fi bine să mai rămânem o perioadă...

- De ce? V-ați obişnuit şi voi cu lâncezeala?

- Nu, domnule colonel. Noi suntem operativi pursânge, dar s-a auzit prin zona blocurilor alimentare, aşa neoficial, că domnul general Schpritz ar urma să facă o vizită prin sectoarele administrative ale tuturor detaşamentelor. Cred că prezența plutonului meu – ordonat, disciplinat, cu atribuțiunile executate necondiționat – va face o impresie foarte bună. În plus, ne-am obişnuit cu activitățile specifice de acolo care mai sunt acum şi supradimensionate din cauză că trebuie să deservim şi azilul acela de bătrâni.

- Daaa, tot de la Codrescu ni se trage, cu vorbitul lui pe invers. Da' lasă că-l aranjez eu! Parcă pe prietena aiuritului ăstuia o cheamă Lizana. O să-i ordon tembelului să o sărute de o mie de ori pe Liza, dar de fapt o să-l oblig să le pupe o săptămână pe babele de la... Liza pe invers – azil. Bine, rămâneți acolo. Măcar voi să faceți o impresie bună, că în ceea ce priveşte salvarea „Bidonului", totul este pierdut.

- Domnule colonel, vă rog să-mi permiteți să nu fiu de acord cu dumneavoastră!

- De ce?, se miră superiorul. Crezi că nişte auxiliari pot face dintr-o dată minuni? Crezi că putem învinge elita armatelor participante, cu veselarii?! Sau ştii ceva ce ar trebui să aflu şi eu?

- Noi am făcut instrucția preliminară în centrul de preselecție, împreună cu plutonul 23. Ei, la origine sunt artilerişti, dar au acceptat să fie încadrați ca auxiliari pentru a putea fi incluşi în detaşamentul de participare la aplicația NATO.

- Vrei să spui că au la bază o pregătire operativă?, întrebă colonelul cu un licăr de speranță în glas.

- Da, chiar dacă nu este la standarde NATO, dar asta s-ar putea nici să nu conteze acum.

- Înseamnă că nu-i totul pierdut, se lumină la față superiorul, apoi continuă cu neîncrederea. Dar în documentele lor, ei figurează ca auxiliari. Şi-au falsificat actele??!!

- ... Domnule colonel, din câte am auzit eu, ... la vremea respectivă s-a produs o încurcătură, iar ei, fără să falsifice nimic, au profitat de aceasta.

- Ce fel de încurcătură?! A vizat detaşamentul nostru?

- Aaa, nu. Totul s-a întâmplat la centru de preselecție, înainte ca detaşamentul să fie constituit. Vă rog să-mi permiteți să nu vă mai raportez acum un lucru care nu mai contează şi care, probabil, v-ar tulbura inutil. Să îndeplinim întâi misiunea.

- Bine, atunci să rămână aşa cum a picat, spuse superiorul reprimându-şi curiozitatea pentru a nu se mai enerva din nou. Deci, trebuie neapărat să-i sprijinim, să le dăm o şansă de câştig. De fapt, să ne dăm nouă, tuturor, şansa de a face cinste uniformei pe care o purtăm. De-aceea te-am şi chemat aici – să te anunț că vă voi implica şi pe voi. Dar, deocamdată rămâneți la blocul alimentar până trece vizita generalului, după care să fiți pregătiți să interveniți; vom decide la momentul respectiv în ce mod o veți face. Eşti liber.

Colonelul Popescu era acum alt om. Informațiile primite de la căpitanul Vultur îl remontaseră considerabil şi era gata să reintre în competiție. Se ridică şi îşi conduse subordonatul până la uşă cu un scop ascuns, dar încă ezitând. În prag îl întrebă, totuşi:

- Şi ce s-ar întâmpla dacă ți-aş cere să-mi raportezi acea încurcătură?

- Cred că s-ar întâmpla că l-ați pune pe aghiotantul dumneavoastră, care atunci fusese băgat de unchiul său la repar-

tiția forțelor, să alerge în jurul cazărmii, şi nu doar în jurul clădirii...

- Aaaa!!, tot el e de vină? Totuşi, de data asta s-ar putea ca idiotul să fi greşit bine...

*

Prima zi a exercițiului se încheiase. Subunitățile de intervenție fuseseră obligate să-şi ridice corturile pentru a înnopta, fiecare unde dorise şi în funcție de cât de departe ajunsese. Odată trecute de poligon, totul se desfăşura în zonă neiluminată electric, ceea ce îi obliga pe toți să aştepte trecerea nopții.

În centrul de comandă al aplicației forfota se redusese considerabil. Mai rămăseseră doar ofițerii de serviciu la monitoare. Toate datele primei zile fuseseră deja contabilizate.

Generalul Schpritz încă întârzia la pupitrul său de comandă. Deşi urmărise personal, pe monitoare, evoluția subunităților de intervenție, citise, totuşi, cu mare atenție raportul cu concluziile primei zile, pus la dispoziție de către statul său major. Voise să vadă dacă analiza realizată de subordonați, coincide cu concluziile sale.

Acestea corespundeau în mare măsură, dar nu insistau pe un aspect ce lui i se părea cu totul ieşit din comun şi, deci, demn de subliniat.

Toate subunitățile trecuseră de prima probă, iar marea majoritate şi de a doua, dovedindu-se capabile să inventeze diverse metode de acțiune pentru îndeplinirea sarcinilor cerute. În privința asta, chiar avea un mic regret – că nu scornise probe şi mai grele. Era clar pentru el că toate țările participante îşi aduseseră aici cele mai bune trupe pe care,

în mod sigur, le îndopaseră cu ani grei de instrucţie. Nu îi convenea asta. El voia, şi crezuse că va reuşi prin ineditul prezentului exerciţiu, să-i testeze pe participanţi la îndeletniciri pentru care nu au fost instruiţi în mod deosebit. Desigur că abia trecuse prima zi şi mai erau şi alte obstacole de abordat din care ultimul, confruntarea cu infanteriştii marini, de-a dreptul criminal, dar el deja îşi fixase o idee – să conceapă un nou exerciţiu prin care să-i pună cu adevărat în dificultate pe toţi.

Ceea ce considera el cu totul ieşit din comun, era comportamentul plutonului românesc. Tot ce făcuse subunitatea asta în prima zi, nu avusese nicio legătură cu logica şi prea puţin şi cu aplicaţia. Desigur că nu se lăsase dus de nas. Nici nu concepea că oamenii ăştia ar putea fi nişte nepricepuţi, mai ales că se interesase şi ştia acum că românii, cu atât mai mult ei faţă de ceilalţi, ţin cu tot dinadinsul să facă o impresie bună în pactul nord-atlantic şi-şi trimit mereu cele mai valoroase trupe pe care le şi instruiesc special pentru fiecare misiune în parte.

Cu atât mai mult întrebările îi persistau în minte şi îl intriga faptul că nu găsea răspuns la ele. Îi şi plăcea asta. Parcă românii îl provocau intenţionat să le afle secretele, îi puneau inteligenţa la încercare, îl remontau, îl făceau să uite de pensie şi să se simtă iar tânăr şi plin de energie.

Îşi recapitulă nelămuririle. De ce ei erau mai puţini decât ceilalţi? De ce se împrăştiaseră înainte de a începe şi de ce unii merseseră la un... bordel – de asta le ardea lor acum?! – iar ceilalţi se plimbaseră pe străzi aparent fără niciun obiectiv? De ce nu începuseră tragerea odată cu ceilalţi, lăsând impresia că sunt interesaţi de altceva? De ce nu luaseră legătura cu propriul detaşament? După terminarea primei

probe, de ce nu plecaseră de la început spre nord? Dar cel mai mult îl intriga misterul spargerii corpului de iluminat din poligon. Cu ce scop ascuns o făcuseră? De ce avuseseră ei nevoie de acel moment de întuneric?

Era convins că românii au un plan secret. Presupunea că ei ştiu şi că sunt filmaţi şi de aceea şi-l mascau prin diverse acţiuni disimulate, atipice, folosite ca paravan pentru inducerea în eroare chiar a arbitrilor. Oare ei reuşiseră să afle din timp detalii ale planului? Chiar şi aşa, tot fără noimă părea că acţionează.

Oricum, totul era mai interesant decât crezuse şi asta îl făcea să aştepte cu interes ziua următoare în care îşi va axa atenţia pe acest pluton ciudat.

Tresări. Simţise prezenţa cuiva în apropiere şi se întoarse puţin. Îl văzu pe maiorul Strauss, unul din oamenii de nădejde ai săi care contribuise substanţial la întocmirea întregului plan al aplicaţiei. Îl întrebă:

- Ce doreşti?

- Domnule general, v-am văzut foarte îngândurat. S-a întâmplat ceva?

- Aaa, nu. Mă gândeam la ziua de azi – cum au decurs lucrurile, cine s-a remarcat?...

- Vi s-a părut ceva suspect?

- Suspect?! De ce întrebi asta? Ai remarcat tu ceva anormal?, încercă generalul să afle dacă maiorul face referire tot la subunitatea românească.

- Nu, dar voiam să ştiu dacă doriţi să operăm eventuale modificări...

- Nu ar avea rost. Lăsăm totul aşa cum am stabilit iniţial.

Dar maiorul dorea să ducă discuţia pe o anumită direcţie, fiind îngrijorat de un anumit aspect despre care voia să afle ce efect avusese asupra generalului. Insistă:

- Totuşi, o subunitate s-a despărţit şi acţionează în afara cadrului exerciţiului.

- Da, şi pe mine mă intrigă acest lucru.

- Nu credeţi că ar trebui să luăm măsuri de corecţie?

- Am trimis deja oameni să-i monitorizeze. Deocamdată aşteptăm să vedem ce fac.

- Da, deja aţi trimis?!, se miră maiorul mai mult îngrijorat. Şi încotro au luat-o?

- Sunt acum la periferia cartierului de vest şi înnoptează într-o locuinţă particulară pe strada G. Muller. Da' de ce te interesează?

- Doar din grija ca aceştia să nu ne producă evenimente deosebite care să ne compromită grav credibilitatea în faţa domnului Borwish. Am făcut eforturi mari pentru a-l convinge pe demnitar să participe în calitate de invitat de onoare. Vă propun să îi aducem imediat înapoi pe acei rătăciţi.

- Tu chiar crezi că s-au rătăcit? Să fim serioşi! Au ei un plan. Este prea devreme să îi chemăm. Îi mai lăsăm să vedem ce au de gând să facă acolo. Ce eveniment ar putea să provoace? Doar nu au armament real.

- Dacă doriţi, pot merge eu în zona respectivă pentru a vă raporta toate amănuntele de la faţa locului, făcu maiorul Strauss o ultimă încercare de a-l influenţa pe general în sensul dorit de el.

- Deocamdată nu este necesar. Am deja oameni acolo. În plus, o să am nevoie de tine aici.

Ofiţerul înţelese că nu trebuie să mai insiste. Sub pretextul dorinţei de a fuma o ţigară, ieşi pe hol.

Se abţinuse şi reuşise să îşi păstreze calmul aparent, dar acum începuse, parcă, să tremure, iar faţa sa ca de hârciog, căpătase o tentă lividă.

Îşi scoase mobilul şi apelă pe cineva. Se mai uită o dată în jur ca să se asigure că este singur şi că nu îl aude nimeni. Vorbi, totuşi, cu glas scăzut:

- Atenţie! Este posibil ca locaţia să vă fie deconspirată. ... Nu ştiu cum, nu am niciun amestec. ... Un grup de militari se îndreaptă spre voi. ... Gata, că nu pot vorbi mai mult! Mutaţi demnitarul şi ştergeţi urmele!

Închise imediat telefonul, aruncă ţigara aproape întreagă şi intră în încăpere, încercând să-şi stăpânească neliniştea.

Era foarte îngrijorat, neştiind dacă generalul aflase ceva, dacă tocmai comandantul trimisese militarii în zona locuinţei acelui mafiot care, printr-o viclenie, îl ademenise pe el acolo săptămâna trecută şi îi făcuse forţat injecţia aceea cu substanţa bio-explozivă, obligându-l să divulge secrete. Se agăţa acum doar de gândul că, dacă ar fi fost aşa, generalul ar fi trimis infanterişti marini, şi nu nişte militari de calitate îndoielnică. Îşi zise că trebuie să fie în continuare foarte atent la orice schimbare de situaţie.

Totuşi, pe hol nu fusese suficient de atent. În urma lui, o bucată de perete aflată într-o zonă de penumbră, se deplasă puţin, ca într-un film cu fantome. Era consecinţa faptului că generalul Schpritz, deranjat că ofiţerii de legătură privesc monitoarele, se inspiră unii de la alţii şi îşi informează apoi detaşamentele proprii, le interzisese acestora să mai stea în centrul de comandă. Îi trimisese pe toţi într-o sală unde urmau să primească toate informaţiile necesare.

Era şi motivul pentru care căpitanul Verdeş fusese nevoit să-şi reia tactica de... contopire cu mediul.

El se îndreptă acum spre ieşire, încercând să înţeleagă ce a vrut să spună „Hârciogul”. Oare se referise la domnul Borwish?!

Trecând pe lângă un fotoliu ce părea gol, se sperie făcâd vreo trei paşi în lateral mai să cadă, văzând un ins ieşind de sub husă, mai fantomă decât el.

- Stai, măi, că picam de frică!, îi spuse el cu reproş.

Dar omologul său îl întrebă curios:

Ce-a zis ăla? Cu cine-a vorbit?, că eram prea departe şi nu am auzit.

- Băi, a vorbit la popotă şi le-a spus ălora să ne pună somnifer în mâncare, ca să fim ameţiţi şi să nu mai stăm pe capul lor.

- Opaa!! Deci, mâine facem foamea.

- Nu neapărat. Putem opta pentru a le bruia instalaţia de sonorizare cu sforăitul nostru. Da' vezi să n-adormi sub husă şi să moară vreunul de inimă, pe tine!

*

Ziua a doua începuse destul de prost, din punct de vedere al moralului, pentru Plutonul 23. Se pleoştiseră ei încă de seara din cauza unei erori care îi făcuse să meargă câţiva kilometri într-o direcţie greşită, iar acum se văzuseră din nou singuri pe aliniamentul celei de-a doua probe, ceea ce le întărea convingerea că nu au reuşit altceva decât să-şi consolideze ultimul loc. Ei tot speraseră că vor mai recupera din decalajul avut faţă de celelalte subunităţi.

Exista şi o oarecare tensiune pe care Bibo o exprimă reproşându-i locotenentului:

- Dacă nu pierdeam ieri vremea, poate aveam timp să facem proba asta încă de aseară. Da' ne-am luat după dumneavoastră!

- Nu mai aveam timp, măi Bibo, îi răspunse ofiţerul.

- Daţi-o-n basca ei de treabă! Păi ştiu pifanii unde-i nordul, şi nu ştim noi că suntem artilerişti?!

- Dacă mi s-a stricat busola, se apără superiorul, ce vrei să mai facem acum?

- Da', încă erau norii luminaţi la apus! Am mers trei kilometri dus şi trei întors total aiurea; pentru că n-aţi vrut să înţelegeţi.

- Lasă, măi, că până la urmă a ieşit bine.

Era un aspect pe care ei nu îl cunoşteau. La momentul respectiv, eroarea lor îi crease frisoane generalului Schpritz, deoarece acea direcţie greşită în care o apucaseră ei, se nimerise să fie exact cea spre locul unde se afla „Bidonul”. Comandantul aplicaţiei se întrebase din nou dacă planul exerciţiului fusese aflat, şi dacă da, cum reuşiseră românii performanţa asta?

Încă de dimineaţă locotenentul Suru încercase să-şi remobilizeze oamenii şi să-i facă să uite incidentul din ziua precedentă.

- Haideţi să trecem şi proba asta, le spuse el, şi să ne străduim să-i ajungem pe ceilalţi din urmă! Trebuie să ne grăbim, că şi-aşa v-aţi trezit ultimii. Aseară mai erau câţiva pe aici, dar între timp au rezolvat proba şi au plecat.

- Ehee, dulce-i noaptea!, exclamase Platen întinzându-se ca o mâţă pe sobă.

Ofiţerul mai avusese un motiv de a-şi grăbi oamenii. Îl sunase colonelul Popescu şi-i ţinuse un discurs patriotic plin de obiective măreţe din care el înţelesese, de fapt, că este pierdut. Se văzuse deja ratând exerciţiul şi suportând consecinţele.

Acum încerca să se debaraseze de orice presiune şi să-şi urnească oamenii pentru o nouă şansă. Dar chiar el, deşi voia să se grăbească, parcă nu avea niciun spor – frica de eşec îi încetinea reacţiile.

Cea de-a doua probă consta în parcurgerea unui portic de gimnastică plin de scări, frânghii, poduri mobile, pe care trebuia să urci, să cobori, să te cațeri, să-ți ții echilibrul şi în final să treci dincolo unde un senzor îți semnala îndeplinirea cerinței.

Proba nu părea foarte grea, din moment ce nu era încadrată în timp. Şi chiar dacă ratai ceva, o puteai lua de la început. Dar, desigur că avea o anume chichiță. Cam pe la jumătatea porticului exista un spațiu liber unde era un fel de saltea montată pe pământ. Când ajungeai acolo aveai senzația că proba presupune să te arunci pe salteaua respectivă, după care să-ți continui drumul pe a doua secțiune a porticului. Numai că, odată aterizat pe aşa-zisa saltea, aceasta se deschidea în două uşi şi te trezeai dintr-o dată trântit într-o incintă subterană din care puteai ieşi doar printr-un tunel îngust care te aducea – culmea! – din nou la linia de plecare.

După modelul anterior de acțiune, locotenentul trimisese câțiva oameni pe la porticele vecine în căutarea unor indicii ajutătoare. Găsise cineva nişte frânghii demontate de la locul lor şi legate între cele două secțiuni de portic.

Dar Sfinteie avu o idee mai bună.

- Eu zic să facem altfel, le spuse el. Intrați câțiva mai solizi în camera subterană şi țineți uşile alea cu mâinile, ca să nu se mai rabateze. După care trec eu peste ele, continui traseul şi închei proba. Apoi putem pleca mai departe.

- Da' de ce tu?, îl întrebă Enți dornic dintr-o dată să mai participe şi el la ceva. Vreau să trec eu.

- Nu contează cine trece. Am zis că trec eu pentru că sunt mai uşor.

- Eu sunt mai uşor decât tine.

- Hai, măi, terminați, că n-avem timp de prostii!, îi opri Murdu. Aşa facem. Eu cu Bibo şi cu Platen, că suntem mai

solizi, intrăm şi ţinem uşile. Dar tot avem o problemă: cred că înălţimea este prea mare şi nu ajungem cu mâinile la ele.

- Hai că intru şi eu cu voi, zise Cărăvoi. Doi dintre noi îi ridică în braţe pe ceilalţi.

- Intru şi eu, că sunt cel mai înalt, completă şi Zahadi.

Locotenentul Suru nu-şi ascunse bucuria că se reface coeziunea subunităţii sale:

- Vedeţi, măi, că merge treaba!?

Şi, într-adevăr, treaba merse bine în realizarea dispozitivului subteran. Cei cinci intrară în încăperea-capcană şi realizară un fel de piramidă umană. Platen şi Cărăvoi se aşezară în patru labe, pe ei se suiră Murdu şi Bibo care îl ridicară pe Zahadi suficient de sus ca să se poată propti în cele două uşi şi cu mâinile şi cu capul.

Aşteptară aşa destul de mult, mai ales că într-o astfel de poziţie incomodă, timpul pare că trece mult mai greu.

La un moment dat, Murdu îşi pierdu răbdarea şi strigă către cei de afară:

- Ce face ăla, măi? Mai trece sau a adormit?!

Se referea la Enţi care dorise în mod special să-şi aroge meritul îndeplinirii acestei probei.

Îi răspunse Sfinteie destul de enervat:

- Aşteptaţi puţin, că a căzut de pe podul mobil.

- Treceţi, băi, toţi, ţipă Bibo, că din mai multe „babe”, poate reuşeşte una!

După puţin timp, cei de jos auziră tropăituri, zgomote, zarvă, ceea ce le dădu de înţeles că mesajul lor fusese înţeles – trebuiau să se grăbească.

La un moment dat îl auziră pe Sfinteie:

- Fiţi pregătiţi, că am ajuns la voi! Ţineţi bine uşile că sar!

Impactul fu destul de puternic, dar piramida umană rezistă; doar era formată din cei mai solizi din pluton.

Se rugau acum ca Sfinteie să treacă cu bine şi de cealaltă secţiune a porticului şi să activeze senzorul de final de probă.

Auziră dintr-o dată o explozie de bucurie şi înţeleseră că încercarea fusese trecută cu bine. În sfârşit se relaxară...

Dar se dovedi imediat că o făcuseră prea repede. Un corp greu veni de sus grămadă peste ei, doborându-i într-un vălmăşag de trupuri. Bibo îşi reveni primul, mai mult de nervi, şi se repezi la cel căzut în capul lor, strigându-i cu reproş, după ce-l identifică:

- Băi, Oade, tu ce dracu' mai cauţi pe-aici? Ne verifici calcemia?!

- Eram pe traseu. N-ai spus tu să trecem toţi?!

Dar bucuria era prea mare ca să se mai întârzie asupra incidentului. Se repeziră cu toţii la monitorul cu instrucţiuni. Într-adevăr, acum apăru pe el următorul mesaj: „Proba a doua a fost îndeplinită. Mergeţi spre vest, până pe malul râului! Indiciu: clădirea în care se află „Bidonul" este verde".

De data asta nu mai greşiră direcţia, însă altceva avea să îl tulbure pe locotenentul Suru – un nou apel telefonic de la colonelul Popescu.

În timp ce mergeau, toţi militarii erau nerăbdători să înţeleagă câte ceva din discuţia cu şeful cel mare, dar L'entul lor era aproape mut, încercând parcă să meargă în poziţia de drepţi şi doar bâiguia din când în când câte un „Am înţeles".

Când legătura se întrerupse, locotenentul gândi că instrucţiunile primite de la şef, în loc să îl ajute, mai rău îl încurcau. După ce că erau puţini şi rămăseseră şi ultimii,

trebuia acum să se dispenseze şi de alţi câţiva militari pe care primise ordin să-i trimită ca iscoade. Le explică subordonaţilor curioşi cum stau lucrurile:

- Căpitanul Verdeş a auzit la Comandament că nişte militari se îndreaptă spre locul unde ar putea fi reţinut domnul Borwish. Ca atare, domnul colonel vrea să ştie dacă este vorba de grupul plecat din plutonul nostru şi dacă aşa este, să îi anunţăm că sunt pe drumul cel bun.

- A aflat „Moş Martin” că ne-am despărţit?!, întrebă mirat Bibo.

- Da, i-a spus căpitanul Verdeş care ne-a văzut pe monitoarele de la comandamentul aplicaţiei.

- Ştie cumva şi că noi l-am răpit pe adevăratul „bidon”?, se interesă Murdu.

- Nu ştiu dacă a aflat şi asta. Nu a spus nimic şi nu părea să ştie, dar mi-a ordonat să purtăm toate convorbirile cât mai lapidar şi, pe cât posibil, codificat în argouri proprii dacă avem, deoarece s-ar putea să fim interceptaţi. Deja suntem filmaţi la fiecare probă.

- Lăsaţi-i să ne filmeze! Noi trebuie doar să trecem testele, că la urmă va conta doar cine are „Bidonul”. Vă propun să nu vorbiţi cu nimeni despre asta. Să fie asul nostru din mânecă.

- Dar de alde Gorean trebuie să-i raportez, că deja ştie că au plecat de la noi.

- Păi sunaţi-l şi confirmaţi-i că este vorba de grupul nostru!

- Voia altceva. Să trimitem rapid câteva iscoade la celelalte plutoane de intervenţie ca să aflăm dacă lipseşte cineva de la ei. Nici nu i-am mai spus că am rămas ultimii şi că habar n-avem pe unde sunt adversarii noştri . Dacă nu lipseşte nimeni de la ei, înseamnă că este vorba de ai noştri. Ce facem acum, că o să rămânem şi mai puţini?

- Dacă ne mai împrăştiem mult, îl sperie Stătescu, ultima probă o s-o dați singur.

- Nu se poate, măi!!...

Dar Murdu îl linişti cu intervenția sa:

- Propun să plece doar unul dintre noi şi să treacă pe la toate subunitățile, apoi să se întoarcă cât mai repede. Cred că cel mai potrivit pentru asta ar fi Zahadi, că el este maratonistul plutonului.

- Plec chiar acum şi alerg până-i găsesc pe toți, îi răspunse acesta dornic, ca de obicei, să fie de folos grupului.

- Eu zic să-ți laşi echipamentul aici ca să fii mai uşor, că ți-l cărăm noi, şi să te prefaci că eşti sportiv care se antrenează.

- Şi crezi că o să mă creadă cineva? Păi ce, prin hârtoapele astea se antrenează sportivii? Şi taman prin mijlocul aplicațiilor NATO?

Îi găsi Bibo justificări:

- Băi, le spui că n-ai bani pentru sală, că ți-a „crăpat" sponsorul, că prin oraş te-a amendat poliția că alergai prea repede sau că îți place să faci slalom printre bombe. Şi ca să fii credibil, chiar îi rogi să tragă după tine. Găseşti tu o minciună. Şi în timp ce-i numeri, vezi şi pe unde au mai ajuns ăia!

Dar Ionaşcu îşi aduse aminte de ceva. Le spuse:

- Stați aşa, că nu poate să plece dezechipat!

- De ce?

- Dacă îşi dă vesta jos, aceasta se dezactivează după cinci minute şi va fi considerat scos din luptă. Nu v-aduceți aminte că ni s-a spus la instructaj? Există un senzor termic setat pe temperatura corpului uman. De aceea suntem obligați să o purtăm pe toată perioada activă a aplicației şi avem voie să o dăm jos doar noaptea, după ce se dă semnalul de timp pasiv.

- Daaaa, măăăăi, are dreptate, spuse Murdu dându-şi seama de eroarea pe care era să o facă. Pleci îmbrăcat, că şi-aşa ne-am fi certat cine să-ți care echipamentul şi poate se trezea vreunul să ți-l arunce prin vreo groapă.

- Cum, măi, să-l arunce?!, se revoltă locotenentul.

Nu aveau timp să lungească discuția. După plecarea lui Zahadi, grăbiră şi ei pasul.

Le mai luă cam o oră de mers întins până când ajunseră pe malul unei ape curgătoare late de vreo cincisprezece metri. Nu era adâncă, de vreo douăzeci de centimetri şi putea fi trecută foarte uşor, în picioare, dar cerința probei îi puse din nou în încurcătură. Cel puțin un om trebuia să traverseze apa, ...”mergând fără să se ude”!!

Desigur că erau aici tot singuri şi nu aveau după cine să se inspire.

*

Urma de bulion a lui Ştefana se terminase înainte de a le indica celor cinci o țintă precisă. Presupuseseră ei că se terminase cutia, deoarece nu erau indicii pe stradă că aceasta ar fi fost ştearsă.

Maşina de salubritate o opriseră ei, dar şoferul nu le crezuse deloc povestea cu apa contaminată. Nu numai că le arătase un buletin de calitate, dar el chiar avusese curajul de a bea din ea, ceea ce îl făcuse pe Botanu să exclame:

- Fii atent, frate, că omu' bea din mizeria asta!

- Nu este nicio mizerie, îi răspunsese şoferul. Mereu încarc apă dintr-o sursă potabilă, care este mai curată şi decât apa de robinet de la mine din Caracal.

- Caracal??!! Păi şi noi tot români suntem.

Aflând unii despre alții că sunt conaționali, totul devenise mult mai simplu. Se urcaseră cu toții în mașină și urmăriseră dâra de bulion cu apa oprită, urmând ca după aceea șoferul să se întoarcă să spele strada pe traseul respectiv. El le spusese că a venit acolo special chemat de cetățenii care văzuseră șoseaua murdară, fapt ce îl făcuse pe Glad să întrebe mirat:

- Păi ce, măi, nemții ăștia au apel de urgență și pentru străzi murdare?!

- Și de ce te miri?, îi răspunse ironic Ștefana, că și la noi este aproape la fel. Când se ceartă unii-n trafic și își lasă „bulionul" pe asfalt, din vreo sută de gură-cască adunați acolo, se găsește cineva să sune la 112, măcar din dorința de a face totul mai palpitant.

Pentru că se făcuse seară și, în plus, ei ajunseseră deja la capătul urmei neștiind încotro să o mai apuce, șoferul îi mai ajutase cu ceva. Le făcuse rost de o gazdă – un prieten de-al său care locuia în zonă. Cei cinci înnoptaseră acolo și se interesaseră la acel localnic despre cele trei mașini, clădirile din zonă și diverse obiective care ar fi putut constitui ascunzători pentru cei care îl „răpiseră" pe domnul Borwish.

Cel mai bun indiciu li-l oferise fiul gazdei, un puști de vreo șapte-opt ani care văzuse o mașină de înghețată intrând într-o anumită curte. Drept răsplată pentru informația oferită, Morad îi dăduse copilului, care cerea din ochi, arma sa cu impuls laser, pentru a se juca puțin cu ea, fără să-și imagineze că acesta chiar va trage asupra lor.

Nu făcuseră un „culcat!" atât de rapid, în toată cariera lor militară, de teamă ca fasciculul să nu le dezactiveze vestele.

Până să i se ia arma din mână, piciul, amuzat de reacția militarilor, se întorsese către părinții săi și trăsese din nou.

Aceştia, fiindcă văzuseră gestul musafirilor şi convinşi fiind că arma este foarte periculoasă, avuseseră şi ei cam aceeaşi reacţie, încercând să ajungă urgent la pământ. Numai că mama leşinase, ţinându-se de faţa de masă care trăsese după ea o oală cu mâncare ce se vărsase pe ea şi se scursese până la o priză provocând un scurcircuit electric în urma căruia se aprinsese perdeaua pe care o stinsese Glad cu o găleată cu apă al cărui jet se oprise în televizor pe care îl prăji într-un bubuit surd şi un nor de fum.

Acţiunea tatălui avusese, din fericire, mai puţine urmări nefaste asupra casei, deoarece el sărise pe fereastră şi aterizase pe nişte ghivece cu flori care se făcuseră ţăndări,unul dintre cioburi înţepând o minge care bubuise speriind câinele care lovise o scară ce căzuse pe masină, spărgându-i parbrizul.

Dar până la urmă totul se terminase cu bine, părinţii reveniţi, mama cam curentată şi tatăl mâncând pământ la propriu, renunţaseră la orice potenţiale pretenţii, văzându-i pe militari arătând cu degetul spre copilul lor aflat într-o mare dilemă – să se simtă vinovat sau să mai tragă o dată?

Totuşi, prea bucuros că pagubele nu fuseseră chiar atât de mari şi dorind să restabilească atmosfera ospitalieră din casa sa, anfitrionul avusese o idee neinspirată, provocându-l pe Morad la un concurs de băut bere. La a opta halbă omul se dăduse bătut, făcându-l pe ardeleanul nostru să-şi zică în gând puţin dezamăgit: „Oare ăsta chiar nu mai poate, sau s-a oprit de zgârcit ce este?!”

Acum se aflau în faţa proprietăţii în care le spusese copilul că a intrat maşina de îngheţată. Se aşezaseră în lateralul porţii, la umbra gardului, încercând să întocmească un plan.

Toți așteptau să vorbească mai întâi Gorean, ei fiind în postura comodă de a aștepta ca altul să ia decizii.

Dar comandantul lor de grupă nu se gândea tocmai la un plan de acțiune. El avea alte nelămuriri în minte pe care încerca acum să și le explice înainte de a întreprinde ceva.

Legat de orice plan posibil, dorea în principiu să-și folosească oamenii la capacitatea lor maximă pentru ca reușita întregii acțiuni să devină o certitudine. Nu întâmplător îi alesese pe cei patru. Botanu era om de acțiune, cu spirit practic, Ștefana îl completa foarte bine cu diverse improvizații care, de cele mai multe ori, scurtau considerabil drumul până la îndeplinirea obiectivului propus, Morad era cel mai puternic din pluton, iar Glad, pe lângă ambiția lui, fiind mic de statură, se putea strecura prin spații foarte înguste.

Într-un târziu, Ștefana, văzându-l dus pe gânduri, îl întrebă:

- Ce te preocupă? Nu știi cum să ne desfășurăm? Hai să discutăm!

- Înainte de a ne face un plan de salvare a demnitarului, îi răspunse el, aș vrea să-mi lămuresc unele lucruri, ca să nu fim obligați să acționăm ca orbii.

- Știu că vrei neapărat să câștigăm, dar nici nu trebuie să ne complicăm prea mult.

- Nu vreau să complicăm nimic, ci dimpotrivă, să clarificăm câte ceva.

- De exemplu, ce?

- Am citit cu toții termenii acestui exercițiu, am aflat cam ce probe ciudate au de trecut colegii noștri. Mi se pare că generalul a conceput totul ca pe o șaradă, ca pe o ghicitoare complexă ce își are esența dincolo de aparențe.

- Adică?

- Păi ați văzut că totul este destul de anormal. Sunt trimişi toți către acel „Bidon”, dar adevărata răpire este în altă parte. Probele nu au legătură cu pregătirea militară, ci mai degrabă cu perspicacitatea...

- Fii mai explicit!, interveni şi Botanu. Unde vrei să ajungi?

- În primul rând, aseară mi-a picat fisa la ceva uitându-mă la Morad cum ne băga gazda sub masă. S-ar putea să mă înşel, dar mi se pare a fi o coincidență prea mare. Cum îl cheamă pe generalul nostru?

- Schpritz, îi răspunse Ştefana devenind curios să afle ce i-a mai trecut prin cap colegului lor.

- Dar pe demnitarul ăsta după care alergăm noi?

- Borwish.

- Şi cum a fost codificat răpitul?

- „Bidonul”. Hai, explică mai repede!

- Deci avem: „şpriț”, „borvis” şi un „bidon” – toate legate de băutură. Mă gândesc că şarada se referă la faptul că adevăratul „bidon” este acest Borwish pe care noi trebuie să îl ducem la Schpritz. Adică din „borvis” să facem „spriț”. Cum faci din borvis, adică din apă minerală, un şpriț de băut? Amestecând cu vin. Nu ar fi exclus – bine, recunosc că ar putea fi doar o impresie de-a mea – ca ultima probă, şi cea mai atipică, cea mai năstruşnică, să constea într-un concurs de băut vin cu acest demnitar. Probabil el este un tip foarte rezistent la băutură şi va încerca să-şi îmbete salvatorii şi să-i transforme astfel în nişte „papagali”, spre deliciul celor care au conceput exercițiul acesta, nu ca o competiție reală, ci ca un amuzament pe seama noastră, a celor care suntem pentru NATO un fel de sateliți fără importanță militară.

- Adică ăştia râd de noi şi cu bocancii?

- Nu sunt sigur, dar parcă exercițiul acesta prea diferă radical de cele de până acum.

- Ție ți-e teamă, cumva, glumi Botanu, că, fiind un băutor mediocru, nu o să treci ultima probă?

- Lasă că noi îl avem pe Morad, completă Glad bătându-şi colegul cu palma pe spate. În materie de rezistență la băutură, ăsta bagă sub masă tot Pentagonul.

Râseră cu toții. Morad se simți obligat să-şi ia un angajament:

- Deci, când ajungem în incintă, voi îl eliberați pe bețivanul ăsta, iar eu caut vinul. Să-l văd eu pe el cât de încăpător are... „bidonul".

Ştefana avu şi el revelația unei descoperiri şi i se adresă lui Gorean:

- Dacă teoria ta este valabilă, atunci se explică şi de ce am fost desemnați noi pentru această misiune. Probabil că „Moş Martin", care îl are pe căpitanul Verdeş spion la comandamentul aplicației, a aflat din timp scopul real al exercițiului şi nu a riscat onoarea plutonului său de elită. Ne-a trimis pe noi să ne umplem de ridicol, dar neştiind că deținem un adevărat „cocktail Molotov" în materie de băutură.

Îl bătu şi el pe Morad cu palma pe umăr în semn de recunoaştere a valorii sale.

- Deci, conchise Botanu, lucrurile sunt simple. Dacă ajungem să îl eliberăm pe acest Borwish, nu ne mai rămâne decât să organizăm un meci de categorie grea cu campionul nostru Morad, pentru unificarea centurilor BDC, Beau De Crapi, cu BDP, Beau De Pici.

Dar Gorean îi tulbură din nou:

- Tocmai, că nu mi se pare nimic simplu, ci dimpotrivă. Dacă raționamentul meu are o bază reală, abia acum

se complică lucrurile. În mod cert, acest Borwish nu poate fi chiar şeful acelei comisii de apărare, pentru că nu s-ar compromite el astfel şi nici nu ar avea timp să joace un asemenea rol. Dar, totuşi, voi spuneți că l-ați văzut în persoană, când a fost răpit. Sigur era el?

- El era, că doar îl cunoaştem de pe la televizor sau cel puțin semăna foarte bine cu el. L-am văzut şi coborând şi plecând cu maşina. Oare este posibil ca ambele persoane să fi fost nişte copii?

- Nu ştiu ce să mai zic. Lucrurile sunt foarte neclare. Dacă răpirea asta a făcut parte din exercițiul nostru tactic, de ce nu a trimis generalul Schpritz nişte infanterişti marini să acționeze? De ce au făcut-o nişte civili?

- Ca să nu atragă atenția.

- Păi ce atenție să atragă din moment ce nu ni s-a dat niciun indiciu, nici măcar tardiv, că există şi o a doua răpire? Totul este ori un secret pentru mai târziu, ori ceva în afara aplicației.

- Şi noi ce să mai înțelegem din ce ne spui tu? L-au răpit, nu l-au răpit? Îl eliberăm, nu-l eliberăm? Ne-mbătăm, nu ne-mbătăm?

- Nici eu nu ştiu ce să mai cred. Sunt convins că există o logică în toată brambureala asta de evenimente, dar nu ştiu care este.

- Cel mai bine ar fi să lăsăm lucrurile să curgă şi să ne adaptăm la realități ținând cont de observațiile tale. Cum propui să intrăm în incintă?

- Cu mare prudență. S-ar putea să fim întâmpinați de tirul cu impulsuri laser al unor infanterişti marini care ne vor scoate rapid din luptă. Nu ar fi exclus ca acest Borwish, dacă se află cu adevărat aici, să fie păzit nu de puşcaşi, ci de „gorilele” pe care le-ați văzut voi şi care ne pot întâmpina şi

ei cu surprize cel puțin la fel de neplăcute. Cine ştie ce idei îi vin unui general în prag de pensie? Pline de sarcasm, din câte ne-a lăsat să înțelegem până acum.

- Hai să intrăm toți cinci în acelaşi timp, din cinci direcții diferite!, spuse Botanu.

- Eu l-aş trimite mai întâi pe Glad, aşa ca o momeală, că se poate strecura prin gard fără să facă prea mult deranj. Ca să vedem reacția celor din clădire. Dar mai întâi, continuă Gorean, ar fi bine dacă am găsi o modalitate de a-i proteja vesta.

Ştefana zâmbi şi scoase dintr-un buzunar o rolă de scoci, explicându-le:

- I-am cerut-o gazdei noastre. Îi placăm vesta cu mai multe straturi de bandă. Poate reuşim o ecranare.

- Şi dacă banda ta nu are niciun efect?, întrebă Glad care nu agrea ideea de a se expune în fața adversarilor.

- Cu atât mai bine pentru tine, îi răspunse Morad. Înseamnă că ai scăpat de griji şi pleci acasă.

- Plec la bucătărie şi-mi umplu burta cu fripturi, încercă Glad să-i facă poftă colegului său gurmand. Tu ce ai prefera? Băutura de-aici sau mâncarea de-acolo? Ah, ce te-ai rupe-n două dacă ai putea!

- Hai, nu încerca să mă necăjeşti că nu reuşeşti! O să găsesc eu la ăştia şi destulă mâncare.

Ştefana începuse deja să lipească banda de scoci pe vesta camaradului său. Când termină, îi spuse:

- Gata, te-am blindat. Ori treci prin lasere ca Superman, ori plonjezi direct în grămada de cartofi ca... Glad Lovitul.

- Hai, la spălat vase cu tine!, zise Morad împingându-l pe Glad de la spate.

Acesta se strecură cu destulă uşurință prin gardul paradit şi înaintă cu prudență spre aleea centrală pe care o văzu în

curte. Ceilalți se lipiră şi ei de gard, ridicându-se pe vârfuri şi dând cu mâinile la o parte frunzişul des pentru a-şi putea urmări colegul.

Când ajunse pe alee, Glad îşi sensibiliză la maxim toate simțurile, în dorința de a anticipa orice pericol. Nu îi convenea să fie eliminat atât de repede şi să piardă continuarea aventurii ce se anunța palpitantă şi de aceea strânse şi mai puternic arma cu fascicul laser, pregătit să creeze un adevărat foc de baraj în fața sa, dacă ar fi fost atacat.

Liniştea care domnea în curte sporea şi mai mult tensiunea momentului. El cercetă cu precauție spațiul din jurul său şi nu îi atrase atenția nimic în mod deosebit. Doar uşile acelea blindate păreau prea multe şi degeaba.

Se lipise acum cu spatele de poartă şi privea clădirea aflată la celălalt capăt al aleii, convins fiind că de acolo putea veni pericolul principal.

Dar nu de acolo veni atacul surpriză. Dintr-o dată, ceva îl prinse de picior, provocându-i o spaimă teribilă, tocmai pentru că avea simțurile concentrate în cu totul altă parte. Impactul psihologic fusese maxim. Sări ca ars şi alergă spre mijlocul curții, panicat că acel ceva se ținea încă de piciorul lui.

Inițial, spaima îl făcuse să-şi imagineze o capcană sofisticată, constând într-un compus gelatinos care să i se lipească de picior, ca apoi să-l împietrească de asfalt, dar îşi dădu apoi seama că nu este decât un ghem de blană care stătea acum atârnat de pantalonii săi, mârâind printre dinți.

Ruşinat puțin de reacția cu totul necontrolată pe care o avusese şi simțindu-şi colegii că se amuză pe seama lui, Glad îşi scutură piciorul într-o zvâcnire nervoasă, dându-l pe Pufi-zet de trei ori de-a berbeleacul.

Bietul cățel, nu se aşteptase la un tratament atât de dur, el fiind învățat mai mult să fie alintat. Şi pentru că nimeni nu îl tratase atât de urât până acum, se supără peste răbdări şi o rupse la fugă prin curte, schelălăind în multiple tonuri de văicăreală, arătându-i astfel intrusului că întrecuse măsura.

Imediat, văitatul canin fu preluat automat de senzori special montați în locuri secrete, trecut prin analizatori de semnal şi modulatori de amplitudine, purificat şi identificat în toată gama de frecvențe existente în memoria computerului de incintă exterioară. Ca la un semnal, toate uşile şi porțile începură să se deschidă şi să se închidă într-un talmeş-balmeş de nedescris.

Glad se retrase precaut către camarazii săi, neştiind ce va urma, dar percepând debandada din curte ca pe ceva de rău augur.

Şi, într-adevăr, urmă ceva la fel de straniu. Molipsindu-se de la computerul din curte cu care avea realizată o legătură de asistență reciprocă, creierul cibernetic responsabil de clădire începu şi el să trântească repetat ferestrele de la toate nivelurile, creând panică în interior. Marele Ics, care mizase inițial pe faptul că militarii nepoftiți vor cerceta, nu vor găsi nimic suspect şi vor pleca, se văzu obligat acum să treacă la acțiune.

Dădu semnalul de alertă în întreaga clădire, punându-şi astfel toate „gorilele” în stare de luptă. Dar le spuse la toți să aştepte şi să fie pregătiți să execute indicativul „Mascota fioroasă”.

Încă mai spera că activitatea din interior va rămâne neobservată şi că prezența sa aici nu va fi trădată prin nimic. Pentru asta, izolă prin încuiere un număr de camere din clădire pe care le lăsă intenționat la dispoziția militarilor care,

mai devreme sau mai târziu, aveau să pătrundă înăuntru. Dar acel spațiu aparent pustiu, avea să fie pentru intruşi un fel de închisoare în care să fie reținuți, în cel mai rău caz, până când planul său va fi încheiat. Spera, totuşi, să scape de ei mult mai repede.

Prin sistemul de camere de luat vederi, el îi va ține permanent sub observație, din centrul lui de comandă mascat perfect între nişte pereți falşi. Iar pentru a acționa asupra lor, doar dacă va fi strict necesar, se va folosi de oamenii săi care, conform indicativului primit, se vor masca, deghiza în diverse animale şi vor acționa discret, cu rol de fantome, în scopul de a-i scoate din minți pe militari şi a-i determina să plece.

Când îşi puse la punct toate aceste detalii, îl luă pe domnul Borwish – pe sus, cu forța, prin doi bodyguarzi ai săi – şi îl duse în camera medicală pentru a i se face injecția cu serul bio-exploziv.

Îl trântiră pe demnitar într-un scaun cu spetează şi îl legară strâns. Spre el se întoarse un doctor ce purta mănuşi negre până la cot şi un şorț tot negru peste costumul alb plin de pete roşii ce păreau a fi sânge. Se pătase el intenționat cu vopsea şi se echipase aşa ca un măcelar, tocmai ca să facă o impresie cât mai lugubră. Ținea în mâna dreaptă o seringă mare ce conținea cel puțin o jumătate de litru de substanță, care avea un ac gros şi lung de vreo cincisprezece centimetri.

Marele Ics îl învățase pe doctor să şi râdă ca un criminal psihopat, pentru a-l băga în sperieți pe acest Borwish care trebuie să afle astfel că nu este de glumit cu ordinul primit de a respinge legea aceea în comisia sa de apărare.

Doctorul se conformă, şi când se apropie cu seringa, nu numai că râse într-o succesiune de grimase diabolice care

îl făceau să pară nebun de tratat cu zeamă de varză (ca să-i piară râsul şi să aibă justificare pentru strâmbat), dar şi agită cu cealaltă mână un cleşte mare cu care dădea impresia că ar vrea să scoată mațele din toți cei prezenți.

Efectele se produseră imediat. Rechinuțu, şi el prezent în dorința de a-şi primi cât mai repede banii, se retrase prudent spre uşă, domnul Borwish se lipi îngrozit de scaun, iar cele două „gorile” care îl legaseră, se albiseră şi ele de spaimă. Una dintre ele chiar leşină căzând grămadă pe podea, în timp ce cealaltă, mai rezistentă la leşin, găsi la un moment dat soluția de a scăpa de groaza care o cuprinsese la gândul că îşi poate vedea propriile intestine. Îi trânti doctorului un pumn în față, de îl aruncă înapoi pe masa de la care venise.

După un sfert de oră de palme primite, doctorul îşi reveni şi îi înfipse cu ură „pacientului” seringa în burtă, golindu-i-o cu brutalitate, ca şi cum de la el ar fi încasat pumnul.

Marele Ics apucă să rânjească satisfăcut către demnitar spunând:

- Aha, bine ți-a făcut!

După care leşină şi el.

Totuşi, mafiotul încă mai avea unele lucruri de rezolvat, aşa că îşi reveni mai repede. Nu luase decât câteva palme de la Rechinuțu care profitase de moment pentru a-l căuta prin buzunare, unde găsi, nu bani cum sperase el, ci un dispozitiv ciudat, ca un fel de card mai gros, plin de leduri divers colorate care se aprindeau parcă într-o anumită succesiune. Îl lăsase la loc, de teamă să nu declanşeze cine ştie ce... explozii.

Revenit din leşin, Marele Ics sări țanțoş în picioare, nervos că i se întâmplase tocmai lui acel moment de slăbiciune, nedemn poziției sale de şef. Îi restitui palmele lui Rechi-

nuțu, înfipse seringa goală în fundul „gorilei” ce leşinase, pentru că cealaltă se speriase iar şi deja îşi freca pumnul spre el, apoi se răsti zeflemitor la demnitar:

- Gata, acum eşti o bombă la dispoziția mea. După ce scăpăm de musafirii nepoftiți, pleci şi îmi execuți ordinul. Altfel, „Hiroshima” scrie pe tine!

Încă nervos, dădu dispoziții ca prizonierul să fie încuiat într-o debara – era nevoit să îl mai țină o perioadă captiv pe demnitar, pentru ca substanța să i se fixeze în țesuturi – după care merse grăbit la el în birou. Aici mai avea ceva de făcut. Privise pe o fereastră şi îi văzuse pe militarii din curte cum deja îi dădeau târcoale uşii de la intrare. De aceea îl sună pe „Hârciog” şi îi spuse pe un ton ce nu admitea niciun refuz:

- Scapă-mă imediat de militarii ăştia, că altfel mai iei o injecție din aceea pe care ai primit-o în venă! Şi să ştii că am descoperit recent că la nervi, doctorul ți-o face în burtă. Iar dacă mă enervez şi eu, îl pun să ți-o facă în limbă.

Închise telefonul şi îl luă pe Pis-igrec în brațe încercând să se gândească la altceva, că prea vedea în jurul lui numai seringi.

Încet, încet se linişti sub influența torsului leneş, ce îmbia la somn, al felinei. Mângâie pisica, mulțumindu-i cu o privire mai relaxată pentru ajutorul dat în dorința sa de a-şi muta gândul în altă parte. Aceasta, de prea răsfățată, deodată se întinse într-un alint prelung, înfigându-şi ghearele în piciorul lui.

*

Generalul Schpritz aşteptase ca desfăşurarea exercițiului tactic să ajungă în ziua de pauză, pentru a putea pleca în controlul ce dorea să îl efectueze în zona blocurilor alimentare ale detaşamentelor participante la aplicație.

Ziua liberă nu era planificată deloc întâmplător în acest moment şi în niciun caz nu avea rolul de a face vreun favor participanţilor. Aceasta încerca de fapt să îi egalizeze pe concurenţi, să le dea timp şi codaşilor să îndeplinească probele planificate şi să marcheze punctul de plecare pentru a doua etapă a exerciţiului.

Totul fusese gândit ca până şi această zi de repaus să creeze confuzie, în sensul ca toată competiţia de până acum să pară inutilă, din moment ce, începând cu ziua următoare, toate plutoanele de intervenţie porneau din nou cu şanse egale.

Dar ce nu ştiau ei, competitorii, că mâine îi aştepta cea mai grea probă de până acum, mai ales prin deciziile ce urmau să le ia.

Deşi aştepta cu mare nerăbdare să urmărească desfăşurarea de mâine, generalul plecase astăzi destul de relaxat în vizita sa. Era însoţit de mai mulţi ofiţeri din corpul său de control pe care îi instruise să fie în mod formal excesiv de exigenţi, să dea impresia că se verifică „la sânge" orice aspect al activităţii alimentare.

Chiar îşi anunţase din timp vizita, desigur, neoficial, aşa ca şi cum secretul ar fi fost deconspirat involuntar, tocmai pentru a le da posibilitatea tuturor să-şi pună toate lucrurile la punct.

Prin asta realiza două obiective importante pe care le avusese în vedere de la început. În primul rând că cei controlaţi, ştiind de vizita aparent inopinată, se băgau singuri în priză, îşi rezolvau singuri problemele, îşi ridicau în timp record standardul de funcţionare la nivel regulamentar, el evitând astfel situaţii penibile în care ar fi fost nevoit să aplice pedepse unor parteneri cu care avea în cadrul NATO

o relație mai degrabă politică, decât o subordonare strict militară. Deci, el era interesat să manifeste exigență, dar şi ca totul să iasă foarte bine. În al doilea rând, detaşamentele controlate nu trebuiau să-i afle adevăratele intenții. Scopul său principal, pe care nu îl mărturisise nimănui până acum şi nici nu avea de gând să o facă decât la timpul potrivit, era acela de a pune bazele unui nou şi ultim exercițiu în cadrul prezentei aplicații, în care toate țările participante să fie luate prin surprindere. Nimeni să nu îşi mai poată folosi nici trupele de elită, nici militarii special instruiți pentru anumite misiuni, ci totul să se axeze cu adevărat pe testarea valorii reale a participanților. Şi pentru asta dorea să le verifice pregătirea militară de bază, şi nu cea specială.

Intenționat lăsase detaşamentul românesc la urmă. Devenise puțin fascinat de specificul acestor oameni, de modul lor ciudat, misterios de a trăi viața. Voia să vadă şi dacă întregul detaşament funcționează după aceleaşi principii sau doar anumite categorii de militari. Cu alte cuvinte, voia să afle dacă specificul lor avea la bază un act intenționat, era ceva bine gândit, ca o strategie profundă de acțiune sau doar un fel comun de a fi al lor. Se simțea provocat să descifreze „misterul românesc".

Trecuse pe la blocurile alimentare ale celorlalte detaşamente şi mimase exigența. De fapt, îşi lăsase oamenii să-şi bage nasul peste tot şi se bucurase în sinea sa, deşi nu o arătase, că lucrurile mergeau bine.

Avusese grijă ca un ofițer de-al său, pe care îl ținea permanent alături, să noteze în detaliu componența subunităților auxiliare ale fiecărui detaşament.

Acum se afla în sectorul românesc şi îşi ascuțise puțin simțurile.

În timp ce ofițerii săi se împrăştiaseră peste tot căutând şi cele mai mici nereguli, ochiul său format în ale controlului, văzu imediat unele mici diferențe comparativ cu ceilalți. Aici parcă totul era mai curat, excesiv de curat dacă te luai după vopseaua proaspăt aplicată inclusiv pe cuiele din pereți, şi mai aliniat, iar militarii din plutonul auxiliar de deservire se mişcau cu precizie, ca nişte roboți special programați pentru activitatea respectivă, dar şi cu o viteză demnă de invidiat. Se întrebă dacă asta se datorează prezenței sale sau este o caracteristică permanentă a lor. Oare ei făcuseră instrucție specială chiar şi pentru activitatea asta comună de auxiliar? Poate... Nu crezuse până acum că românii sunt mai milităroşi chiar şi decât nemții. Nici acum nu credea, şi se gândi că totul face parte din acel comportament de fațadă, dincolo de care ei îşi ascund adevăratele lor preocupări, aşa cum observase că făcuse şi plutonul de intervenție. Se bucura totuşi că, printr-o exigență suplimentară, chiar exagerată, ei îi arată parcă mai mult respect, lui, cel în prag de pensie care presimte că autoritatea reală i se va dilua pe zi ce trece, până la un nivel formal de care se bucură toți generalii aflați în retragere. Desigur că nimeni nu îi desconsidera autoritatea, dar la el impactul psihologic al apropiatei pensionări îi juca uneori feste.

La un moment dat, un ofițer se apropie de el şi îi raportă:

- Domnule general, în această săptămână, detaşamentul românesc s-a oferit să asigure din cheltuieli proprii, hrana întregului azil de bătrâni aflat în apropiere.

- Da, îmi amintesc de angajamentul lor. Un gest foarte frumos...

Superiorul rămăsese puțin în suspans cu replica, întrebându-se dacă şi acest angajament, la care nu i-a obligat

nimeni şi nimic, trebuie încadrat tot în misterul pe care încearcă el să îl elucideze, dar ofiţerul continuă:

- Doriţi să controlăm şi activitatea acelei instituţii, având în vedere că acum este deservită alimentar de o subunitate din subordinea dumneavoastră?

- Nuuu!, acolo nu ne putem permite să mergem în control. Dar, sub pretextul unei vizite de informare, veţi verifica în amănunt modul cum se achită ei de angajamentul asumat. Eu voi discuta cu doamna directoare, cu diverşi bătrâni, pentru a vedea gradul lor de mulţumire.

- Am înţeles.

- Stai puţin!, îl opri generalul pe cel care voia deja să treacă la acţiune. Aţi aflat cum suplimentează românii necesarul de resurse? Din fondurile proprii sau din cele NATO alocate lor?

- Nu au făcut nicio cerere de suplimentare la compartimentul nostru logistic. Asigură totul prin eforturi proprii. Au această posibilitate deoarece deţin o fermă zootehnică.

- O fermă?!!

- Da, o fermă proprie de animale pentru carne, dar şi unele pentru obţinerea produselor lactate. Au în jur de treizeci de capete, porci, tăuraşi şi vaci de lapte. Procesează totul prin reglementări interioare şi au aprobare pentru asta. Dacă apreciaţi necesar, pentru siguranţa alimentară a trupelor, le putem găsi motive de suspendare a acestei activităţi.

- Nu, de ce să le-o interzicem? Uite!, prin asta îşi pot permite gesturi caritabile pe care ceilalţi nu le fac.

- Am înţeles. Vom efectua, totuşi, un control şi acolo.

- Mai mult chiar, spuse generalul gândindu-se la ceva anume, voi merge personal la această fermă. Arată-mi drumul! Să ne însoţească un reprezentant de-al lor!

- Comandantul detaşamentului, colonelul Popescu, a anunţat că vă stă la dispoziţie.

- Foarte bine.

Deşi gospodăria zootehnică se afla în afara cazărmii, într-un loc relativ izolat, generalul Schpritz dorise să parcurgă tot drumul pe jos, dintr-un singur motiv - să-şi rezerve timp pentru a medita asupra unui aspect ce i se părea incitant.

Îi strânsese mâna colonelului Popescu aproape absent şi îşi continuase drumul. Se gândea dacă există cumva vreo legătură între ferma aceasta a detaşamentului românesc şi ferma sa din planul de pensionare. Şi dacă da, cum aflaseră românii de intenţiile sale? Şi ce urmăreau prin asta? Să îl incite? Să-i dea de gândit în vreun fel? Să-l provoace la un război al nervilor dincolo de aparenţe? Sau dimpotrivă, să îl ajute să îşi accepte trecerea în retragere? Nu, nu avea cum. Îşi spuse că totul nu poate fi decât o simplă coincidenţă.

Încercă să revină la normal. Îşi zise că prea exagerase. Chiar dacă erau singurii cu o asemenea iniţiativă, românii, oameni cu simţ practic şi poate cu tradiţie în creşterea animalelor, făcuseră şi ei o fermă, o simplă fermă pentru a-şi suplimenta meniul zilnic. Nu era nimic suspect sau misterios în asta. Doar el distorsiona de la o vreme informaţiile. De ce trebuia să aibă asta vreo legătură cu ferma sa imaginară? Sau cu ferma bunicului său în care el, copil fiind, îşi descoperise înclinaţiile spre cariera militară şi îşi exersase exigenţa pe animalele pe care ba le tunsese, ba le vopsise în culori de camuflaj.

Aproape că zâmbi ruşinat. Prea le atribuise românilor o aură de mister ce devenise acum o capcană pentru propriile sale gânduri.

Deja regreta că făcuse drumul până aici şi era convins în acest moment că îl făcuse degeaba. Se aşteptase să găseas-

că o cât de mică legătură între cele două elemente, ferma reală şi ferma sa imaginară, dar înțelegea eroarea în care se afla. Nu animalele, nu fermele contau, ci doar dorința lui ca cineva să-i înțeleagă starea de spirit, acum în prag de pensionare, să îl considere în continuare util pentru acțiunile militare care deveniseră, de-a lungul deceniilor, însăşi viața lui şi care îi mai ofereau acum doar perspectiva unui refugiu imaginar într-un loc virtual în care el să îşi exercite în continuare autoritatea şi exigența ce avea să le piardă în curând prin pensionare, asupra unor necuvântătoare care i-ar fi suportat capriciile şi i-ar fi prelungit iluzia că este o persoană importantă.

Se agățase inutil şi pueril de aşa-zisul „mister românesc”. Oamenii aceştia erau cât se poate de normali şi habar nu aveau de drama lui. Nici nu ar fi avut cum să o afle, din moment ce nu şi-o manifestase în fața nimănui. Doar el inventase totul cu speranța deşartă că cineva l-ar putea înțelege prin – cum altfel?, decât – intervenții paranormale.

Aproape că voia să se întoarcă, să renunțe la a mai vedea acea fermă despre care nu mai avea nicio îndoială că este cât se poate de banală. Dar deja ajunsese la uşa incintei principale şi acest colonel Popescu îl invita insistent înăuntru.

Păşi pragul fără niciun chef şi făcu câțiva paşi spre interior mai mult din politețe, gândindu-se deja că este mult prea ocupat pentru a-şi permite să piardă timp prețios cu un lucru absolut inutil.

Parcă i se păruse că ofițerii săi de control nu înțeleg de ce i-a adus acolo. Se gândi că nu ar fi exclus ca unii dintre ei să îl considere, din acest motiv, deja depăşit pentru o funcție de o asemenea importanță ca a sa.

Mai făcu câțiva paşi pe culoarul dintre boxele cu animale, mai mult pentru a găsi un element rațional prin care să îşi justifice vizita într-un loc ce nu avea nicio legătură cu aplicația pe care o conducea.

Gata, marcase momentul şi voia să plece, dar dintr-o dată îngheță într-un fior rece care îi străbătu tot corpul. Observase un fapt aparent inexplicabil, dar care se armoniza perfect cu starea sa de spirit şi cu gândurile care îl frământau – toate animalele aveau copitele făcute cu cremă neagră.

Capitolul 4

DESFĂŞURAREA URMĂTOARE

Generalul ajunsese la azilul de bătrâni şi încă se mai gândea la acele copite făcute cu cremă de ghete. Nu mai credea acum în coincidenţe. Era decis să ia în serios orice amănunt care i s-ar fi părut ieşit din comun şi să îl şi reţină. Mai târziu avea să mediteze asupra tuturor acestor ciudăţenii şi, privindu-le într-un tot unitar, să încerce să dezlege un eventual mesaj codat cu care presupunea că românii îi pun perspicacitatea la încercare.

Imediat ce intră pe uşa instituţiei de asistenţă socială, lăsă deoparte gândurile legate de fermă, cu scopul de a se putea concentra pe realităţile de aici.

Nimeri chiar la momentul de siestă de după masa de prânz când majorotatea bătrânilor erau strânşi la parter, în holul central al clădirii principale unde, aşezaţi în fotolii comode şi balansoare, de obicei discutau diverse lucruri sau jucau jocuri de societate.

Fiind anunțată de vizită, doamna directoare Frauman, o femeie mica dar energică, era prezentă şi îl întâmpină pe general cu zâmbetul unei gazde recunoscătoare pentru implicarea armatei în buna funcționare a instituției sale.

- Domnule general Schpritz, spuse ea, suntem onorați să vă avem oaspete. Folosesc acest prilej pentru a vă mulțumi încă o dată pentru gestul dumneavoastră caritabil. Deşi, în principiu, pacienților nostri nu le lipseşte nimic, orice ajutor este bine venit.

Generalul îi răspunse şi el foarte politicos:

- Ne face mare plăcere să vă putem fi de folos. Sper ca pe viitor să continuăm această relație de susținere şi prin alte forme de sprijin.

- Vaaii, cât de mult ne-am bucura!

- Domna director Frauman, spuse apoi generalul trecând la subiectul care îl interesa, trebuie să recunosc faptul că inițiativa acestui gest frumos, a aparținut detaşamentului românesc aflat în subordinea mea. Noi am venit acum aici pentru a constata modul cum subordonații mei se achită de sarcini. Sunteți mulțumită de prestația românilor? Se achită ei de obligația asumată? Sunt bătrânii încântați de ce li se oferă?

Generalul rostise cuvintele cu glas mai scăzut, aplecându-se puțin spre femeie pentru a-i da de înțeles că doreşte un răspuns sincer. În acelaşi timp, în vreme ce se plimbau agale printre rândurile de pacienți, el le lua seama bătrânilor pentru a le descifra starea de mulțumire. La prima vedere toți păreau, nu doar sătui, ci chiar ghiftuiți de mâncare, răsturnați în balansoare, ținându-se cu mâinile de burțile lor pline.

Doamna directoare îi răspunse şi ea cu un aer complice, aproape în şoaptă:

- Aha, înțeleg că doriți un răspuns neoficial, dar să ştiți că nici în aceste circumstanțe nu avem nimic de reproşat celor care ne ajută, ba dimpotrivă. Ei chiar şi-au depăşit cu mult angajamentul asumat care prevedea doar asigurarea hranei zilnice. În afară de asta, ne-au făcut curățenie în interior, ne-au săpat şi amenajat grădina, ne-au reparat acoperişul. Mâncarea este îndestulătoare şi – am tras concluzia – foarte gustoasă, din moment ce nu i-am mai văzut niciodată pe pacienții mei lingând farfuriile oricât de pline ar fi , ei – care de obicei la vârsta lor – mai mult se sclifosesc la masă decât mănâncă.

- Mda, interesant..., spuse generalul pus puțin pe gânduri de cele auzite.

După cum constata el, „misterul românesc" se manifesta şi aici. Şi el nu înțelegea de ce. Încercă să afle mai multe detalii şi de aceea întrebă:

- Dar altceva ieşit din comun ați observat în ultimele zile? V-au trezit românii vreo altă suspiciune în afară de cele spuse?

- Păăiii..., ar mai fi câteva lucruri greu de explicat. În primul rând că bătrânii noştri au acceptat să bea apă, multă apă. Noi ne-am chinuit ani de zile să-i convingem că un consum crescut de apă este benefic pentru sănătatea mintală, dar şi pentru detoxifierea întregului organism. Am adus şi specialişti nutriționişti care le-au ținut prelegeri, dar fără rezultate notabile. Şi aşa, dintr-o dată, de când au venit oamenii dumneavoastră, toți au vrut să bea apă.

- Foarte interesant..., repetă generalul ducându-şi mâna la barbă gânditor.

- Aveți dumneavoastră vreo explicație pentru asta?

- Încă nu, dar vă asigur că o să cercetez acest aspect. Altceva?

- Da. A venit la noi în prima zi un ofițer chipeş, parcă Vultur îl cheamă, s-a plimbat printre bătrâni şi nu i-a plăcut ceva. Apoi a discutat cu ei, i-a organizat pe grupe, i-a împărțit în două tabere şi le-a dat... un fel de ordin de luptă. Ce să vedeți? Acum toți bărbații pe care îi avem aici şi pe care noi nu îi convingeam să stea în sala de fitness nici măcar cinci minute orice le-am fi spus despre cât de sănătoasă este mişcarea, acum fac înviorare şi marşuri forțate prin curte. Nu ştiu în detaliu ce le-a transmis acest Vultur, dar acum aproape toți vor să obțină certificatul de luptător de elită. Fac excepție vreo patru inşi care se laudă că ei sunt deja de elită, că doar au stat în front la Verdun şi nu a trecut nimeni de ei.

- La Verdun??!!, se miră generalul.

- Da. Ei chiar au o vorbă, un fel de deviză pe care şi-o însuşesc tot mai mulți: „La Verdun prin foc şi pară/ Până în Flota stelară."

- Înseamnă ceva? E un cod?

- Nu ştiu. Speram să aflu de la dumneavoastră acest lucru. Oricum, pacienții mei se transformă văzând cu ochii. Ceva se întâmplă, dar, deocamdată, schimbarea este în bine şi sperăm să continuie aşa. De exemplu, media hipertensiunii arteriale pe azil a scăzut cu două linii. Din păcate, a crescut tensiunea doctorului care nu poate să-şi explice fenomenul.

- Extraordinar! Dar femeile? S-au organizat şi ele în ceva?

- Dacă de la bărbați mă aştept să plece în curând pe front sau în cosmos, spuse Frauman cu o ironie paşnică, femeile sigur vor rămâne aici atâta timp cât ofițerul dumneavoastră va continua să le pupe mâinile.

- Ce ofițer?! Nu am trimis pe nimeni.
- A venit cineva şi mi-a spus: „M-a trimis şeful să ridic moralul fetițelor.” De atunci le tot pupă mereu. Priviți-l!

Generalul se uită în direcția indicată şi îl văzu, fără să îl cunoască, pe aghiotantul Codrescu stând într-un loc mai retras, înconjurat de bătrânele azilului pe care le pupa cu ochii închişi, încercând să şi-o imagineze pe Lizana, ca să îi fie misiunea mai suportabilă.

Colonelul Popescu îl chemase la el, după ce uitase bietul aghiotant numărul turelor date în jurul clădirii, şi îi spusese cu un glas mai calm: „Băi, Codrescule, ce m-aş fi făcut eu fără tine?” Apoi, după o scurtă pauză: „M-aş fi făcut general, măi, diluatule! Dar hai că nu mai sunt chiar atât de supărat pe tine, că tocmai ce-am aflat de la căpitanul Vultur că datorită sinapselor tale inversate, am în detaşament nişte artilerişti în loc de veselari, ceea ce ne-ar putea fi acum de mare ajutor. Ba pentru asta chiar meriți premiat.” Îl lăsase pe Codrescu să zgâie puțin ochii la el bucuros că va fi nu numai iertat, ci şi recompensat, după care adăugă: „Te premiez cu o pedeapsă mai mică.” Apoi îi dăduse cele două sarcini de penalizare pe care deja le merita şi le avea promise – să facă cu cremă copitele animalelor din ferma zootehnică şi să pupe toate babele din azil, ca pe Liza, până când îl va opri el.

Acum, colonelul Popescu, rămas şi el în suita generalului, se cam îngălbeni la față văzându-şi aghiotantul cum tinde inevitabil să ajungă în centrul atenției. Începuse deja să inventeze în gând unele explicații prin care să-şi scoată detaşamentul basma curată, în cazul în care ar fi fost nevoit să intervină.

Generalul se apropie de Codrescu şi îl întrebă surprins de comportamnetul lui:

- Domnule locotenent, ce faceți aici?!

Când ofițerul dădu cu ochii de general, era deja prea târziu să se mai poată concentra pentru a fi în stare să dea o explicație cât de cât inteligibilă. Reuşi doar să bâiguie câteva cuvinte:

- Am fost trimis să... Liza... zila... azila...

După un scurt moment de uimire, superiorul se dezmetici, ducându-se cu gândul la singura explicație posibilă – acele cuvinte nu puteau fi altceva decât un cod.

Se întoarse către ofițerul său de taină şi îi şopti la ureche:

- Notează: „Liza, zila, azila”!

Când se întoarse iar spre Codrescu, nu îl mai văzu acolo. Intervenise rapid colonelul Popescu şi îi făcuse semn aghiotantului său să dispară. Apoi i-o luă înainte superiorului şi spuse:

- Domnule general, vă raportez că eu l-am desemnat pe acel ofițer să execute o operațiune de ridicare a moralului persoanelor feminine din această instituție. Dacă vi s-a părut ceva exagerat sau deplasat, toată vina este a mea. I-am dat deja ordin ofițerului să plece.

- Dar nu era nevoie. După cum văd, şi după cum mi-a confirmat şi doamna directoare, faceți aici o treabă excelentă. Vă rog să rămâneți lângă mine ca să mai putem discuta în timp ce ne continuăm vizita!

Generalul spera astfel să-l poată trage de limbă pe comandantul detaşamentului românesc pentru a-i afla toate secretele. Nu se îndoia că acesta are cunoştință de tot ce se întâmplă ciudat aici, de tot ce îl intrigă pe el.

În timp ce mergeau prin clădire vizitând diverse alte incinte, superiorul îi puse colonelului mai multe întrebări ocolitoare, nu numai despre azil şi fermă, dar şi despre ac-

țiunea plutonului său, cu văditul scop de a descifra cât mai multe sensuri ascunse. La toate acestea, colonelul Popescu își reprimase mirarea, dând răspunsuri evazive, general valabile, doar ca să complice cât mai puțin posibil soarta detașamentului său pe care îl simțea acum amenințat de atenția prea insistentă a generalului. Dar efectul era exact pe dos. Superiorul se adâncea tot mai mult într-un mister despre care nu mai voia acum să creadă că este doar rodul imaginației sale. La un moment dat chiar îl privi suspicios pe colonel, zicându-și intrigat în gând: „Mmm, nu vrei să divulgi nimic, banditule!”

Vizita se încheiase și întreaga suită se îndrepta spre ieșirea din curtea instituției. Generalul medita la cele întâmplate. Era nerăbdător să ajungă la birou și să profite de restul zilei de pauză a exercițiului, pentru a reanaliza tot acest „mister românesc” cu mai multă atenție. Dar mai erau câteva aspecte care aveau să îi capteze atenția.

La poartă găsi un bătrân care tot căuta ceva privind cu mare atenție pe jos.

Nevrând să-i scape niciun amănunt, oricât de mic, ce ar fi putut face parte din acest puzzle la care simțea că este provocat, generalul se apropie de pacientul respectiv cu intenția de a-l întreba ce caută, ca apoi să îi rețină vorbele și să le adauge la cele care așteptau o rezolvare unitară.

Nu fu dezamăgit, deoarece bătrânul se îndreptă deodată, îl prinse de revere și îi strigă, luminându-și fața de revelația unei descoperiri:

- Aha! Tu ai mâncat pisica.

Nu găsi altceva de făcut decât să îi spună ofițerului său de încredere:

- Noteaz-o și pe asta!

Toată suita se îndreptă apoi spre maşinile parcate în stradă, dar o oarecare zarvă le atrase atenţia făcându-i să-şi întoarcă privirile spre curtea azilului. De aici veneau aproape alergând spre ei un grup de trei bătrâni care purtau mai mult pe sus o femeie de serviciu grăsuţă, tunsă cu breton şi complet nedumerită. Biata de ea, îşi pierduse un papuc şi acum era forţată să alerge într-un picior, ca un concurent la triplusalt.

Ajunşi cu ea în stradă, bătrânii i-o prezentară generalului pe care îl identificaseră cu gradul cel mai mare, strigând în cor:

- Am prins-o. Ea e romulana. Ţine ascuns într-o debara un aparat care produce un vortex cu care se preface că aspiră praful, dar cu el poate să ne teleporteze pe „şoimul" ei mascat în apropierea planetei.

Generalul, obişnuit acum cu situaţiile ciudate, îşi reveni repede din starea de mirare şi se decise să le facă jocul celor trei, în speranţa că poate afla mai multe detalii despre caz. Se gândi şi că bătrânii trebuie să joace şi ei un rol important în tot acest mister, că doar nu degeaba s-au oferit românii să le asigure asistenţă tocmai acum, aşa, din senin! Luă o figură încruntată, făcu un semn hotărât spre doi ofiţeri din suita sa, rostind pe un ton aspru, spre disperarea femeii de serviciu care nu pricepea de ce i se întâmplă tocmai ei asta:

- Arestaţi-o! Duceţi-o la mine în birou pentru interogatoriu!

Doi ofiţeri o luară de braţe şi o urcară într-o maşină. Desigur, urmau să îi dea drumul cât mai repede.

O dată predată „spioana" „autorităţilor", bătrânii se calmară luând o mimă satisfăcută cu aspect nerăbdător. Unul dintre ei întrebă:

- Când ne-o daţi pe Deanna Troi?

Rămas fără inspiraţie, generalul se gândi că este mai bine să îl lase pe colonelul Popescu să se descurce, că doar el era tartorul la toate aceste farse, după cum era convins. Îi spuse acestuia:

- Rezolvă-le problema!

Apoi se urcă în maşină şi plecă.

Acum, nici „Moş Martin” nu era de ieri de azi prin viaţă. Ştia şi el destul de bine cum să cadă în picioare. Le spuse bătrânilor care o aşteptau nerăbdători pe Deanna Troi:

- Uitaţi-o, băi, aici! Luaţi-o!

În acelaşi timp, o împinse spre ei pe doamna directoare, după care se grăbi şi el să se urce în maşina sa.

Deşi avea un drum foarte scurt de parcurs, colonelul se grăbea să ajungă în biroul său pentru a face şi el o analiză a celor întâmplate. Mai apucă, totuşi, să vadă cum biata doamnă Frauman avu aceeaşi soartă ca şi femeia de serviciu, dar în sens invers, spre unul din dormitoarele azilului.

Primul lucru pe care îl făcu comandantul detaşamentului românesc, fu acela de a da un telefon pentru a-şi explica o primă nelămurire. Îl sună pe căpitanul Vultur pe care îl întrebă:

- Măi, de ce beau bătrânii ăia atâta apă? Că m-a întrebat generalul şi i-am tras o minciună cu caracter universal valabil, că n-am ştiut ce să-i spun. Ce le-aţi făcut?

I se răspunse:

- Domnule colonel, vă raportez că noi nu le-am făcut nimic, dar le face bucătarul nostru o mâncare iute, de crapă ăia bând la apă. Eu le-am spus doar aşa, ca să salvez situaţia, că le punem în mâncare energizante iuţi, pentru întinerire.

- Păi şi te-au crezut?

- Nu prea m-au crezut de prima dată, dar am înflorit minciuna şi le-am zis să se uite la mine care iau de-astea de trei ani şi mă țin foarte bine la cei... şaptezeci de ani ai mei!

*

Grupul lui Gorean folosise tactici combinate de asalt şi cercetare pentru a pătrunde în clădire. Făcuseră un fel de asalt cu încetinitorul, cercetând fiecare treaptă, fiecare ungher înainte de a face un pas. De asemenea intraseră prima dată doi, Ştefana şi Botanu, pentru a se acoperi reciproc, apoi câte unul, tot cu maximă prudență pentru a avea cât mai puține pierderi în cazul că ar fi fost atacați.

Din păcate, nu ştiau dacă scoci-ul protejează vesta. Morad chiar dorise să afle, având câteva tentative de a trage în Glad, aşa, la sacrificiu, ca să vadă dacă se merită să îşi lipească şi ei pe veste. Noroc că îl oprise Gorean care nu îşi permitea să piardă un om degeaba, dar şi amenințările lui Glad că, o dată scos din luptă, va umbla prin toată clădirea şi va vărsa şi arunca toată băutura şi mâncarea găsite.

La început avuseseră impresia că întreaga clădire este goală şi că, probabil, „răpitul”, ori nici nu fusese adus aici, ori fusese mutat la timp în altă parte.

Cercetaseră apoi cu mai multă atenție curtea şi nu găsiseră nicio altă cale de ieşire, ei presupunând inițial că răpitorii ar fi putut pleca prin spate.

Găsiseră până la urmă şi indicii clare ale prezenței celor căutați, aici. În primul rând, în garajul din curte erau parcate atât maşina de înghețată, cât şi cele două negre. Apoi se gândiseră că zona respectivă nu poate fi pustie din moment ce un cățel bine hrănit este lăsat în curte.

Avuseseră un scurt moment de nehotărâre. Dacă cei căutaţi au fost aici, nu au plecat şi totuşi nimic nu le trădează prezenţa, unde sunt?

Cercetaseră din nou clădirea cu şi mai multă atenţie şi observaseră că anumite uşi sunt încuiate. Încropiseră aşa, din ochi, un plan al clădirii şi constataseră că li se dăduse voie aici, dar li se interzisese accesul în câteva camere aflate în general în exteriorul zonei vestice a edificiului.

Le devenise clar faptul că cineva îi observă şi încearcă să le influenţeze acţiunile. Li se dădea posibilitatea să plece sau să rămână în cea mai mare parte a clădirii, dar nu şi în zonele pe care răpitorii doriseră să le păstreze sub control.

Gorean chiar revenise la suspiciunile lui, împărtăşindu-le celorlalţi impresia sa că răpirea domnului Borwish este ţinută prea în secret şi parcă este scoasă din contextul exerciţiului.

Discutaseră şi hotărâseră până la urmă să rămână. Aveau şi câteva argumente pentru asta: dacă plecau, pierdeau şansa unei victorii mult dorite; nu se trăsese deloc asupra lor, ceea ce putea însemna că această a doua „răpire” nu se bazează ca prima pe o confruntare armată, ci pe un fel de război al nervilor; sperau ca raţionamentul şefului lor de grupă legat de testarea, la un moment dat, a rezistenţei lor la alcool să aibă un fundament real. Deci, deciseseră să aştepte, dar să o facă într-o stare de vigilenţă crescută.

Îşi creaseră un fel de spaţiu de control format dintr-o cameră principală aflată la etajul întâi, ce avea o singură uşă de acces spre o alta vecină cu ea, desemnată ca o zonă tampon, menită să preîntâmpine un atac surpriză. Din camera principală se mai putea ieşi, în caz de urgenţă, doar pe o fereastră prin care se putea coborî în curte pe o scară de incendiu. Camera secundară avea cealaltă uşă spre holul central.

Îşi luaseră şi nişte măsuri de siguranţă. La fereastra cu scara de incendiu ce ar fi putut constitui la nevoie calea lor de retragere, se afla permanent un om de pază; făceau, desigur, prin rotaţie. Toate uşile din zona lor de acces le ţineau permanent deschise pentru a putea observa orice posibilă mişcare. Ştefana pusese destule capcane şi sisteme de alarmare prin anumite puncte obligatorii de trecere şi în faţa tuturor uşilor încuiate. Acestea constau fie în nişte sârme întinse în care să te împiedici, fie în borcane, sticle sau cutii de conserve goale, dispuse în piramidă, care să facă mult zgomot dacă ar fi fost trântite. Cutiile goale fuseseră obţinute de inventivul lor coleg, din cutiile de conserve pline găsite în incintă, al cărui conţinut fusese vărsat în anumite locuri pe podea, tot pentru a lăsa urme în cazul în care cineva ar fi trecut pe acolo.

La momentul respectiv, Marele Ics exclamase nervos în faţa monitoarelor sale: „Tâmpiţii ăştia îşi bat joc de reşedinţa mea. Lasă că le-arăt eu la noapte!”

Găsiseră şi destulă mâncare şi băutură. Dar nu se atinseseră de nimic alcoolic, convenţia lor fiind ca totul să fie păstrat pentru posibila confruntare dintre Morad şi presupusus său adversar.

Prima parte a nopţii şi-o petrecuseră în aşteptare, dormind pe rând. Stinseseră luminile în cele două camere ocupate de ei pentru a nu li se putea observa prezenţa, locaţia exactă şi mişcările, dar le lăsaseră aprinse pe hol şi în încăperile din zona aşa-zis neutră unde, deşi aveau acces, evitau să stea prea mult, pentru a nu fi victimele unor acţiuni surpriză.

Marele Ics se ţinuse de cuvânt şi le dăduse câteva alarme zdravene, toate după ora trei noaptea, pe considerentul că atunci somnul este mult mai dulce şi te enervezi mai rău dacă cineva nu te lasă să dormi.

Prima dată stinsese luminile în zona neutră şi le aprinsese pe cele din camerele ocupate de militari, folosindu-se de funcţiile computerului central al clădirii la care el avea, evident, acces. Românii rezolvaseră problema pe jumătate, debranşând de la reţea corpurile de iluminat aflate în zona lor de interes şi făcând din nou întuneric. Chiar dacă nu recăpătaseră controlul şi asupra iluminatului restului clădirii, înţeleseseră că adversarul lor este prezent şi că „războiul” începuse.

A doua mutare a Marelui Ics fusese mult mai amplă. El îşi trimisese şase „gorile”, pe şase uşi diferite, mascate în diverse animale fioroase, pentru a-i speria pe intruşi şi a-i determina astfel să plece. Ei primiseră ordin să se mişte încet, ca nişte fantome, să apară evaziv pe la câte un toc de uşă, doar atât cât să cauzeze încordare, frică şi apoi groază.

Militarii auziseră diverse zgomote înfundate, sunete guturale, ţipete sfâşietoare în noapte, dar hotărâseră să rămână pe loc, să nu se angajeze într-un conflict asupra căruia nu deţineau deocamdată niciun control.

Această a doua operaţiune a mafiotului nu avusese, însă, efectul scontat. După vreo zece minute, „gorilele” sale se întorseseră la el şchioape, lovite, murdare, cu cucuie în cap – toate acestea fiind efectele capcanelor lui Ştefana. Ba mai mult, doi inşi se şi speriaseră unul de altul.

Mafiotul mai încercase o ultimă operaţiune. Trimisese pe cel mai masiv om al său, o câtamai matahala fără minte, îmbrăcat într-un costum de urs care îl făcea să pară şi mai mare, să se ducă direct în camera ocupată de intruşi şi să facă precum toate vieţuitoarele pădurii, pentru a crea panică printre musafirii nepoftiţi şi a-i determina astfel, nu doar să plece, ci să zboare direct prin ferestre şi prin poarta blindată

de la stradă şi să se mai oprească tocmai la comandament la ei, unde să se vaite cu şapte guri de ce-au pățit, dacă şi-au băgat nasul unde nu le fierbea oala. Şi apoi el, neobservat de nimeni, să-i dea drumul lui Borwish ca să anuleze acea lege, să şteargă toate urmele, să-şi ia cățelul, pisica şi gorilele şi să dispară.

Probabil că totul ar fi mers perfect, dacă nu se întâmpla ca Morad, care plecase pe furiş ca să „radă" măcar o bere dintr-un frigider, nu s-ar fi aflat exact în camera în care voia să pătrundă „ursul" trimis de Marele Ics. Surprins de apariția ciudată în pragul unei uşi pe care o ştia încuiată, şi fiind acolo şi într-o stare crispată de clandestinitate, făcând ceva împotriva deciziei colegilor săi, Morad se pierduse cu firea şi nu găsise altceva de făcut decât să arunce sticla cu bere direct în capul „ursului".

Bietul „animal", suportase cu mare greutate şocul, dar mai avusese tăria să facă stânga-mprejur, să încuie uşa la loc şi să ajungă pe trei cărări la şeful său, imitând, după cum primise ordin, diverse vietăți ale pădurii: „Chiț-chiț!, cirip-cirip!" „Ce cirip-cirip, măi, idiotule, îl apostrofase Marele Ics care văzuse toată faza pe un monitor de-al său. Fă ca boul-bălții, că ți se potriveşte mai bine!"

Noaptea trecuse fără alte evenimente deosebite.

Acum, cei cinci militari se aflau în camera principală şi se gândeau cum să acționeze în continuare.

Gorean, care vorbise la telefon, le spuse:

- Mi-a trasnsmis Stătescu o informație care nu ştiu dacă este valabilă şi pentru noi, din moment ce aici se pare că tot exercițiul se desfăşoară după alte reguli. Mi-a spus că la ei este zi de pauză. Eu vă propun ca noi să rămânem în continuare vigilenți.

- E clar, completă şi Ştefana, că noi ne confruntăm cu altceva.

- Bine măcar că am aflat că suntem pe drumul cel bun, spuse Botanu. Nu putem explica altfel evenimentele de azi-noapte, decât că ne-am apropiat prea mult de acest Borwish pe care „răpitorii” îl protejează prin mijloace chiar mai anormale şi decât credeam că ar putea fi exercițiul ăsta.

- Suntem pe un drum bun pe dracu’, îl contrazise Glad. Parc-am nimerit într-o grădină zoologică bântuită. Ce aplicație mai e şi asta?!

Apoi spuse către Morad:

- Tu chiar ai întâlnit ursul ăla azi-noapte, sau te-ai văzut în oglindă după două sticle de coniac?

- Băăăiii!!, nu băusem nimic, îi răspunse acesta. Nici n-apucasem bine să duc o sticlă de bere la gură.

După alte discuții şi analize, deciseră să aştepte şi ziua aceasta, dar în aceeaşi stare de atenție sporită. Presupuneau că vor fi supuşi şi altor teste secrete prevăzute de exercițiul lor tactic despre care nu mai ştiau acum decât că este mult mai neconvențional decât şi-ar fi putut imagina.

Desigur că ceva urma să îi surprindă din nou, cât de curând, dar nu ideile fanteziste ale celor care concepuseră exercițiul, ci disperarea nervoasă a gazdei lor.

Marele Ics, ascuns între pereții săi falşi, se decisese să blocheze toate uşile şi ferestrele clădirii, să îi transforme pe intruşi în prizonieri dacă aceştia nu plecau de bună voie până în dimineața următoare. Regreta acum că acționase şi că astfel îşi divulgase prezența. Era convins că ar fi trebuit să aştepte până când militarii se plictiseau şi poate plecau singuri. Sau până când găsea „Hârciogul” un motiv să îi retragă, după cum îl constrânsese să îi promită. Acum era obligat să şteargă şi urmele. Încă nu ştia cum urma să o

facă, dar o mare explozie care să-i omoare pe toți în urma lui, i se părea modalitatea cea mai facilă şi „curată”. Nimeni nu ar mai fi aflat nimic după aceea, iar pe Borwish îl avea deja la mână şi nici nu i-ar mai da vreodată antidotul compusul său bioexploziv.

În acel moment de meditație, cineva îndrăzni să îl deranjeze:

- Şefu’, îmi dați şi mie diferența de bani ca să plec şi să nu vă mai încurc pe-aici?

Făcu un efort pentru a-l privi pe Rechinuțu în mod firesc şi-i răspunse:

- O să ți-i dau la momentul potrivit, când toată operațiunea va fi încheiată, după cum te-am anunțat. Dacă totul iese bine, cred că o să-ți dau chiar mai mulți.

- Mai mulți?! Cât de mulți?

- Atât cât să ai ... o mare explozie de bucurie...

*

Ziua de pauză se dovedise a fi un chin pentru Plutonul 23.

Proba de la malul apei fusese trecută destul de uşor. Le venise repede ideea să formeze un şir indian care să traverseze apa şi în care să se aplece fiecare către cel din fața sa prinzându-l cu brațele de mijloc. Se formase astfel un lanț uman ca la jocul „lapte-gros” pe care un coleg de-al lor putea merge în picioare, pe spinările lor, ca pe un pod, traversând apa fără să se ude, după cum era cerința probei.

Bibo insistase să treacă Oade, pe considerentul că este cel mai uşor, deşi nu era, dar când acesta călcă pe spatele lui, el se scutură zdravăn şi îşi trânti camaradul în mijlocul

apei, spunându-i apoi: „Aşa, Oade! Mi-ai verificat tu calciul din oase, dar acum îți verific şi eu impermeabilitatea pielii."

Locotenentul Suru reacționase imediat, enervat de gluma lui: „Măi, Bibo, lasă prostiile că n-avem timp de pierdut! Trebuie să-i ajungem pe ceilalți din urmă." Dar primise de la subordonatul său un răspuns ferm, care îi convenea, nu doar pentru că relua acțiunea deja începută: „Haideți, acum treceți dumneavoastră!"

În timp ce se regrupaseră pe malul celălalt – mai greu, deoarece ultimii vreo patru se rupseseră din şir şi traversaseră şi ei pe spinările celorlalți stârnind, desigur, protestele colegilor care pe ultimii doi îi trântiră în apă – se apropie de ei un ofițer-arbitru care le urmărise tactica şi le-o omologase. Acesta le înmânase o foaie pe care scria: „Proba nr. 3, îndeplinită. Mergeți spre nord-vest, până la zidul galben. Indiciu: Bidonul se află în clădirea verde, la ultimul etaj."

Avuseseră destul de mult de mers. Ajunşi la zidul galben, li se repartizase un anumit sector care era flancat de nişte panouri care nu le permiteau să privească la celelalte subunități. Oricum nu ar fi văzut pe nimeni, deoarece se părea că şi aici sunt tot singuri.

Rămânerea lor în urmă nu era cauzată atât de probele propriu-zise, pe care le trecuseră cam în acelaşi ritm cu ceilalți, ci mai degrabă timpului pierdut pe drum, în deplasarea de la o probă la alta. În vreme ce plutoanele celelalte făcuseră adevărate marşuri forțate, ei se deplasaseră cam de fiecare dată într-un fel de grabă amnezică, în sensul că de multe ori uitau că trebuie să se grăbească. Noroc cu locotenentul Suru care îi biciuia cu vorbele sale cicălitoare: „Haideți, măi, grăbiți pasul! Parc-ați merge la injecții." Dar

chiar şi aşa, se găsea câte cineva, de regulă Bibo, să-i răspundă ceva de genul: „Lăsaţi, că ce-i al nostru-i pus de-o parte!”, cu referire la „Bidon”.

Cea de-a patra probă le cerea să treacă cel puţin un om de-al lor dincolo de zid, fără să atingă obstacolul. Spre deosebire de celelalte dăţi, acum un arbitru stătuse permanent lângă ei.

Făcuseră o aşa-zisă şedinţă fulger, care dură aproape o oră, spre disperarea comandantului de pluton, şi ajunseseră la concluzia că au două posibilităţi pentru îndeplinirea probei. Să sape o groapă mare care să îi permită unuia dintre ei, cel mai mic, desigur, să treacă pe sub zid fără să îl atingă, sau să îşi unească toţi forţele şi să îl arunce peste acest parapet înalt, pe cel mai uşor dintre ei.

Discuţia durasea atât de mult, nu pentru că le veniseră ideile târziu, ci pentru că nimeni nu voia să sape, nimeni nu voia să fie aruncat.

Până la urmă găsiseră şi o soluţie de compromis. Trecuseră câţiva dincolo şi îl prinseră, cam pe jumătate, adunându-l după aceea de pe jos, pe Enţi, pe care îl aruncaseră alţi câţiva din partea aceasta.

Enţi zburase suficient de sus ca să nu atingă zidul – şi puţin cam prea lung decât se aşteptaseră cei care urmau să îl prindă – aşa că arbitrul le omologase rezultatul încercării lor.

Primiseră apoi înştiinţarea scrisă: „Proba nr. 4, îndeplinită. Indiciu: Bidonul se află în clădirea verde, la ultimul etaj, în camera din colţul de sud-vest. Mergeţi în tabăra din faţă şi ocupaţi cortul nr. 5! Mâine este zi de repaus.”

Nici nu se aşteptaseră să primească o veste atât de bună. Alergaseră ca scăpaţi de sub control, în strigăte de bucurie,

spre cortul nr. 5 care se vedea la vreo sută de metri în fața lor. Bucurie, bucurie, dar scopul principal al grabei lor era să prindă locurile cele mai bune.

Erau şi celelalte plutoane aici, dispuse în corturi identice aflate la câteva sute de metri unele de altele, ceea ce îl făcu pe Murdu să îi spună comandantului său: „Ați văzut, domnule locotenent? Ăştia degeaba s-au grăbit, că poimâine pornim toți de la zero.” Dar ofițerul îi răspunsese suspicios: „Nu cred, măi, Murdu. Ne dau ei vreo penalizare...”

Totuşi, locotenentul se mai liniştise puțin. Totul părea că merge spre bine. Trecuseră probele de până acum, iar ziua liberă de mâine îi dădea sentimentul, e-adevărat, trăit cu o oarecare crispare, că poziția lor codaşă li se putea anula din oficiu.

Dar liniştea sa nu durase prea mult. Ceva îl tulburase destul de grav. Primise un telefon de la Zahadi – de care uitase cu desăvârşire – care îi transmisese scurt: „Purceaua-i moartă-n coteț.”. Nu înțelesese de prima dată, convocase plutonul şi până la urmă, după alte discuții telefonice, aflaseră că Zahadi are probleme mari care îi afectează şi pe ei. El făcuse trimiterea bulversantă la acea purcea moartă, doar pentru că reținuse de la locotenent că trebuie să comunice codificat.

Alergătorul lor de cursă lungă îşi luase sarcina în serios şi parcursese zeci de kilometri în toate direcțiile, căutând plutoanele împrăştiate pe acele câmpuri. Îi fusese cu atât mai greu să dea de ele, din moment ce habar nu avusese pe unde se aflau aceste subunități, alergând de multe ori în van. Ba mai mult, încercase să se ferească şi de arbitri care i se păruse lui că îl cam luaseră la ochi.

La un moment dat, transpirat, obosit şi supraîncălzit, simțise nevoia unei pauze şi se oprise aşezându-se pe un

pietroi. Avusese pornirea de a rupe vesta aia scorţoasă de pe el care îl incomoda foarte mult amplificându-i senzaţia de sufocare, şi să o arunce cât mai departe. Dar ştiuse că nu are voie. Ghinionul lui fusese acela că sosise lângă el, aşa, de nicăieri, un câine pribeag. În timp ce îl mângâiase ca să mai treacă vremea, lui Zahadi îi venise o idee cam riscantă, dar pe care nu ezitase să o pună în aplicare chiar cu succes. Îşi scosese vesta şi îmbrăcase câinele cu ea, în aşa fel încât partea cu senzorul de temperatură să fie cât mai apropiată de corpul patrupedului.

Nu se aprinsese niciun led roşu pe nicăieri, aşa că se felicitase pentru idee. Îi dispăruse şi teama iniţială, mai ales că totul avea caracter provizoriu, el plănuind să plece după vreo cincisprezece minute, cam cât îşi planificase timpul de odihnă.

Când apreciase că i se încheiase pauza, se ridicase, se revigorase fizic şi se reactivase moral, dar ia câinele de unde nu-i!

Deşi nimeni nu avusese niciun chef, la insistenţele locotenentului Suru, tot efectivul disponibil al Plutonului 23 sacrificase ziua de repaus pentru a căuta câinele, a-l prinde şi a recupera vesta. Acum nu mai era vorba de scoaterea din luptă a unui om, ci de ceva infinit mai grav – pierderea de tehnologie avansată NATO.

Încercaseră ei, militarii, să îşi mai tempereze comandantul, argumentându-i că dacă ar fi fost cu adevărat o tehnologie de ultimă generaţie, nu le-ar fi dat-o chiar lor, dar locotenentul rămăsese neînduplecat. Avea şi de ce – din cinci în cinci minute trăia halucinaţia că „Moş Martin” se repede spre el şi îl devorează.

Tot efortul lor de o zi fusese în zadar. Nu găsise nimeni nimic, deşi se împrăştiaseră şi căutaseră în şapte vânturi.

Desigur că unii dintre ei ajunseseră destul de repede la nivelul de saturație al disponibilității lor de efort şi transformaseră căutarea într-un fel de plimbare de nevoie, punctată din când în când de câte un mesaj telefonic stereotip: „N-am găsit nimic."

Într-un târziu se întorseseră cu toții la cortul lor. Ziua de pauză aproape trecuse şi ei erau deja obosiți frânți, tocmai buni mâine să rămână, din start, iarăşi ultimii.

Acum, în dimineața celei de-a patra zile a exercițiului, toate subunitățile de intervenție primiseră ordin să se adune în fața corturilor şi să aştepte primirea noii misiuni.

Văzură la un moment dat cum un grup de ofițeri-arbitru pornesc către ei şi se împrăştie pe la subunități.

La Plutonul 23 nu veni nimeni. Românii îi priviră neputincioşi pe ceilalți cum pleacă rând pe rând, grăbiți să ia un avans cât mai mare în fața adversarilor.

Într-un târziu, când rămăseseră deja singuri, într-o aşteptare chinuitoare, un căpitan veni la ei şi le comunică:

- Am primit ordin de la Comandament să vă comunicăm că Plutonul 23 este descalificat.

- Cum, măi, nu se poate..., exclamă deznădăjduit locotenentul Suru, parcă din fundul stomacului unui animal de pradă.

- Domnule locotenent, continuă arbitrul, rămâneți în cort şi aşteptați noi ordine! De asemenea, trebuie să vă chemați toți ceilalți militari aici, indiferent unde i-ați trimis inițial.

Parcă totul se năruise pentru ei. Toți aveau câte un mare regret – unii că au pierdut şansa victoriei, iar alții că efortul lor de până acum fusese zadarnic.

Intrară în cort şi încercară să-şi dea seama de ce fuseseră eliminați din competiție. Desigur că toți se gândeau la pierderea vestei. Zahadi era cel mai afectat. Se retrăsese într-un

colţ şi se prăbuşise în fund pe pământ. Mulți trecură pe la el şi-l bătură pe umăr în semn de înțelegere şi solidaritate. Platen chiar îi spuse încercând să îl înveselească puțin:

- Las-o-n colo de vestă! Dacă eram eu în locul tău, o aruncam după primul kilometru, iar Oade, cred că nici nu o lua cu el.

Seara trecută Ionaşcu avusese o idee bună, dar nu mai sperau acum că ar mai putea profita de pe urma ei. Îl sunaseră pe căpitanul Verdeş şi îl rugaseră să încerce să localizeze vesta lor pierdută, prin sistemul GPS al Comandamentului aplicației. Ce nu ştiau ei, însă, era faptul că ofițerul lor de legătură nu reuşise nimic, deoarece nu i se mai permitea accesul în centrul de comandă, dar îl informase pe colonelul Popescu despre cele întâmplate. Acesta, la rândul său, îi dăduse o misiune de căutare căpitanului Vultur, cu permisiunea de a utiliza întreaga infrastructură NATO disponibilă. Se baza pe faptul că în plutonul 32 de elită sunt experți de toate felurile, inclusiv în spargeri sau ocoliri de coduri şi parole, iar speranța sa nu avea să fie înşelată.

*

Două turturele se găsiseră să gungurească exact în dreptul ferestrei deschise, în totală discordanță cu încordarea din interior.

Generalul Schpritz era un mare iubitor de frumos, de natură, chiar şi de animale, deşi cu acestea îi cam plăcea să se... militărească. Totuşi, foiala de acum a celor două păsări îl deranja, îl împiedica să îşi mențină concentrarea asupra unor probleme foarte importante.

Se ridică de la birou, merse cu mâna întinsă, parcă nevrând să-şi întrerupă gândurile, şi închise fereastra. Văzân-

du-i gradele, cele două păsărele luară poziția de drepți, salutară cu aripa dreaptă, după care o luară în pas de defilare spre fereastra de la încăperea alăturată. Nu! Era doar în imaginația lui. Se mustră în sinea sa, nu pentru că revenise la ideile post-pensionare într-un moment nepotrivit, ci pentru că extinsese pornirile sale cazone şi asupra viețuitoarelor sălbatice. Nici nu mai ştia ce-o să-şi deschidă la trecerea în rezervă. O fermă de animale, sau o... pădure de instrucție? Şi până la urmă, de ce nu? Cum ar fi fost ca vânătorii cei dornici de distracții facile să-i cutreiere pădurea militarizată şi să dea de o turmă de mistreți, toți înzestrați cu puşti de asalt? Oare cine ar fi alergat mai repede? Iar el să poată aranja ca vânătorii să fie toți românii ăştia din subordinea lui actuală care îi crează atâtea probleme...

De la fereastră nu se mai întoarse la biroul său, ci începu să se plimbe prin cameră gânditor, încercând să înțeleagă ce se întâmplă.

Citise toate rapoartele zilei precedente. Vizionase rezumatul înregistrărilor. Era la curent cu ce se întâmplase, cu observațiile arbitrilor, dar tot nu înțelegea.

În primul rând, concluziile trase în urma vizitei sale la acel azil de bătrâni aflat temporar în subzistența detaşamentului românesc, te duceau cu gândul că acolo se petrec fenomene paranormale. În câteva zile, comportamentul celor internați se schimbase radical, se rostiseră mai multe expresii codificate – toate selectate de el şi date la compartimentul specializat în decriptare, pentru analiză – ofițeri români infiltrați printre bătrâni făcând, parcă, nişte experimente. Şi acest vulpoi de colonel care vorbeşte mult şi nu spune nimic.

Apoi mai era partea a doua, la fel de stranie – comportamentul plutonului românesc de intervenție. Generalul continua să se întrebe, învârtindu-se prin încăpere. De ce

trimiseseră un militar să plaseze o vestă – culmea! – tocmai în imediata apropiere a punctului unde era ținut „Bidonul”? Şi în ce mod absolut genial evitaseră barajele arbitrilor cât şi focul infanteriştilor marini! Alergând aparent dezordonat pe toate câmpurile acelea şi trimițând, la momentul potrivit, un câine, desigur dresat, dar când au avut timp să îl dreseze?! Şi cu ce scop o făcuseră? Ca să marcheze clădirea verde? Să trianguleze ceva prin sistemul GPS al vestei? Şi altceva, la fel de inteligent – recuperaseră echipamentul printr-un militar auxiliar, trimis neîndoielnic de colonel, că sunt toți mână-n mână, acționează unitar şi nimic nu este întâmplător la ei, în care degeaba trăseseră americanii cu impulsurile laser, că el era în ținută de lucru. Dar aşa ştiuse foarte bine să protejeze vesta fără să fie dezactivată – ținută la piept şi expunându-şi doar spatele – şi să o returneze plutonului de intervenție!

Misterele continuau să se deruleze în mintea generalului la adresa subunității româneşti. De ce plecaseră ei toți în recunoaştere în ziua de repaus? Bine-bine, ca să recunoască terenul, asta ar avea sens, dar de ce merseseră prin locuri fără nicio importanță tactică? Păi, ca să le distragă atenția arbitrilor, dar de la ce? Probabil de la ce fac cei cinci trimişi să... păzească o clădire aparent părăsită. Şi de ce îşi asumaseră ei riscul de a viola o proprietate privată? Apoi aceştia cinci, de ce nu se întorseseră la subunitate deşi fuseseră chemați la insistențele arbitrilor? Deoarece convorbirea respectivă fusese trucată şi, cu toate că li se ordonase, formal!, să se întoarcă, de fapt li se transmisese codificat, să rămână.

Generalul ajunsese în situația de a se întreba şi de a-şi da singur răspunsuri. El nu avea de unde să ştie că acel câine

se nimerise să fie pripăşit în zona casei verzi şi el nu făcuse altceva decât să se retragă „acasă” pe timpul nopții. De asemenea nu ştia că acea proprietate privată nu este deloc părăsită şi că Marele Ics îi blocase pe cei cinci militari înăuntru. Nu bănuia nici faptul că maiorul Strauss avusese un interes bine determinat când îi descalificase pe români.

Comandantul aplicației simți dintr-o dată nevoia să fie în mijlocul evenimentelor. Ieşi din birou şi merse în centrul de comandă, oprindu-se direct la pupitrul său. Ceru să i se facă un scurt raport asupra celor întâmplate în primele ore ale acestei a patra zi a exercițiului şi în acelaşi timp îşi porni propriile monitoare.

Îi veni o idee. Toată zbaterea asta cu nişte subunități puse parcă să se joace de-a hoții şi vardiştii, nu mai prezenta niciun interes. Era hotărât să lase lucrurile să se desfăşoare în voia lor, iar el să se concentreze pe mesajul de-a dreptul subliminal pe care se pare că vor să i-l transmită românii. De aceea se gândea acum să-i ceară colonelului Popescu să îi subordoneze direct un om de-al lui de încredere, aşa, sub pretextul unei promovări, chipurile!, să aibă şi detaşamentul românesc un reprezentant în comanda aplicației. O dată ajuns acest ofițer român în subordinea sa directă, va şti el cum să-l stoarcă de informații, îl va face el să mărturisească toate scopurile ascunse, chiar dacă ar fi nevoit să îl disece pentru asta.

Se gândea în primul rând la acest căpitan Verdeş, ofițerul lor de legătură, care cu siguranță este tot timpul la curent cu ce plănuieşte colonelul Popescu. Îți puteai da uşor seama de asta prin faptul că acesta – îl observase cu discreție în ultimul timp – avea aşa o prezență misterioasă, ba era, ba nu mai era, ba îl vedeai, ba dispărea după o perdea. Ar fi putut invoca faptul că acest căpitan Verdeş este considerat

capabil şi că merită promovat direct în anturajul său apropiat. O să-i spună că are veleităţi de arbitru.

Cu alte cuvinte, generalul Schpritz dorea să aducă măcar o parte din „misterul românesc” cât mai aproape de el, ca să îl poată pătrunde şi înţelege în cele mai ascunse unghere ale sale.

De pupitrul generalului se apropie un ofiţer. Era căpitanul Wulf, cel care răspundea de arbitrii trimişi să-i urmărească discret pe cei plecaţi din Plutonul 23.

- Domnule general, îşi începu el raportul, mi-aţi ordonat o scurtă analiză...

- Da, spune, ce fac cei cinci?

- Sunt tot în acea clădire şi, după poziţionarea vestelor, se pare că stau cu predilecţie într-o anumită cameră. De când au intrat acolo nu au făcut nimic notabil.

- Dar nu aţi reuşit măcar să ascultaţi ceva din ce se întâmplă acolo?

- Ba da, am folosit cea mai sofisticată aparatură NATO de înregistrare audio de la distanţă, dar nu se aude nimic clar, ci doar aşa un fel de zgomot leneş pe care specialiştii noştri l-au identificat ca fiind un... tors de pisică.

- Pisică?!

- Probabil că au un dispozitiv de bruiaj adecvat.

- Măi, ce ne joacă oamenii ăştia pe degete! Spune-mi sincer! Din analiza făcută de tine, crezi că ar putea fi adevărată ipoteza maiorului Stauss potrivit căreia românii au intrat acolo ca să dea o spargere, sub acoperirea exerciţiului nostru tactic?

- Domnule general, îmi este imposibil să dau un răspuns tranşant, dar vă voi expune câteva argumente pro şi contra.

- Te rog!

Generalul luase act încă de la prima oră, de pledoaria maiorului Strauss prin care acesta îşi susţinuse decizia de a descalifica plutonul românesc. Pe lângă presupusa spargere care ar fi compromis foarte grav onoarea NATO, el argumentase decizia sa şi prin pierderea vestei şi încălcarea regulamentului exerciţiului, românii nerămânând în cort, după cum li se ordonase, şi nechemându-şi oamenii plecaţi. Superiorul îi acceptase temporar poziţia, deşi nu îi convenise că maiorul nu îi raportase nimic în prealabil şi făcuse totul pe cont propriu, dar nu validase de fapt descalificarea, luând-o doar ca pe o propunere şi lăsând subunitatea în aşteptare, spre disperarea „Hârciogului" care se şi vedea acum împrăştiat pe pereţi de serul exploziv. Maiorul ar fi vrut să creadă că totul este doar o glumă proastă, dar încă mai simţea pe faţă sângele acelui şoarece prin care Marele Ics îi făcuse o mică demonstraţie.

Căpitanul Wulf raportă:

- Este adevărat că ei au intrat acolo prin efracţie, pe o proprietate privată, acţiune ce seamănă cu o spargere. Totuşi, nu cred că exerciţiul nostru le-ar asigura o cât de mică acoperire. Dacă ar fi făcut-o alţi militari din detaşament profitând că atenţia tuturor este concentrată pe desfăşurarea aplicaţiei, ar fi fost cât de cât logic, dar nu tocmai ei care ştiu că sunt monitorizaţi permanent prin sistemul de locaţie al vestelor. Şi apoi, când dai o spargere, nu stai două zile la locul faptei. Au ei un cu totul alt motiv să fie prezenţi acolo. Din păcate, nu cunoaştem acest motiv şi, un fapt care iar îi incriminează, ceea ce întreprind ei acolo nici nu are legătură cu exerciţiul nostru.

- Dar cum au ajuns în acel loc? Ce i-a atras la el? S-au dus la nimereală sau l-au avut ca ţintă de la început?

- Au căutat de prima dată ceva anume, au mers pe o urmă. Am aflat din cercetări că i-a interesat foarte mult o... maşină cu îngheţată.

- Îngheţată??!!, se bulversă şi mai mult generalul. Or fi vrând să le-o servească celor de la azil? Dar imobilul cui aparţine?

- Este pe numele unui om de afaceri de cetăţenie olandeză care, surprinzător, nu este cunoscut de nimeni acolo. Până aici nu ar fi nimic anormal, să zicem, dar un prieten de-al meu din poliţie, căruia i-am cerut părerea referitor la apartenenţa imobilului, mi-a spus că este tipul clasic de posesiune în care vrei să ascunzi identitatea proprietarului real.

- Deci, poate fi ceva necurat la mijloc, iar românii noştri au o pistă în acest sens...

- Aţi concluzionat perfect situaţia în care ne aflăm.

- Dar cei doi de la acel bordel, ce fac?

- Stau şi aşteaptă în hol. Întrebată discret, o fată ne-a spus că ei plătesc doar cât să fie lăsaţi să stea acolo.

- Hai că asta-i culmea misterului! Deci stau în bordel fără să îl folosească, dar pierd bani pentru asta!!

- S-or fi mulţumind doar să se uite la... decor.

- Hai, fii serios! În timpul unui exerciţiu tactic atent monitorizat? Chiar tu ai spus că nu este momentul pentru asemenea gesturi prosteşti. Fac ei un lucru serios acolo, dar nu ştim noi. Mi-e teamă de altceva. Dacă facem o legătură între casa aparent părăsită cu proprietar fantomă şi bordel, ne putem gândi la ceva ce ţine de... lumea interlopă. Or fi implicaţi în... trafic de ceva? Dar să nu ne grăbim cu concluzii nefondate! Să te mai întreb un lucru. Cum ţi se pare ţie, care eşti la curent cu povestea asta, descalificarea subunităţii româneşti?

- Cel puțin pripită, domnule general. Dacă îi oprim acum, riscăm să nu mai aflăm nici ce au urmărit ei şi nici cum se termină totul.

Pe general îl unseră la inimă cuvintele căpitanului Wulf. Îl aprecia pe acest ofițer inimos, tânăr dar foarte capabil. Îi spuse:

- Bine, am decis. Din acest moment anulez ordinul de eliminare. Mergi şi continuați-vă operațiunea de supraveghere! La sfârşit vreau un raport cât mai detaliat cu putință. Spune-i maiorului Strauss să vină la mine! Şi-ncă ceva, rosti superiorul după o scurtă pauză. M-ai pus puțin pe gânduri: cei cinci plus cei doi pe o pistă ce nu ne este cunoscută, în afara aplicației, într-un mediu posibil ostil... Pentru orice eventualitate, luați măsuri să fiți pregătiți să le puteți veni în ajutor dacă va fi nevoie! Ținem legătura.

- Domnule general..., insistă ofițerul, ar mai fi ceva.

- Ce anume?

- Ne-a scăpat un amănunt. Mai este cineva plecat din Plutonul 23 în afară de cei şapte. Avem un semnal foarte slab al unei veste aparținând românilor, localizat cu aproximație în... zona casei verzi.

- Incredibil!... În afară de cea recuperată...? Hai, lasă că vedem mai târziu despre ce este vorba – cu siguranță un alt truc de-al lor cu care m-am obişnuit deja. Sau l-au localizat pe maiorul Smith şi au trimis un om să îl supravegheze. La urma urmei, le-am dat voie să-şi folosească imaginația şi inițiativa. Axează-te acum pe problema principală a celor cinci care pot fi în pericol!

- Am înțeles.

Ofițerul plecă şi după puțin timp se apropie maiorul Strauss.

Generalul îi anunță decizia sa:

- Am ordonat ca plutonul românesc să reintre în exercițiu. Dă toate dispozițiile necesare pentru aceasta!

- Domnule general, răspunse panicat maiorul, dar nu se poate, încălcăm regulile...

- Nu încălcăm nimic. Aici eu fac regulile.

- Dar au pierdut o vestă...

- Au recuperat-o.

- Au părăsit cortul...

- Era ziua lor de repaus.

- Au adus efective din afară...

- A fost de la început prevederea ca detaşamentele să aibă voie să-şi susțină subunitățile proprii.

- Profită de exercițiul nostru pentru a da spargeri şi a popula bordelurile. Vă dați seama ce s-ar întâmpla dacă informațiile acestea ar ajunge în mass-media? Onoarea NATO ar fi grav afectată, iar domnul Borwish şi-ar compromite cariera politică din cauza noastră.

- De onoarea NATO răspund eu. Dacă se va produce ceva neonorant sau imoral, voi lua asupra mea întreaga răspundere. Iar domnul Borwish cade în responsabilitatea ta, că doar tu mi l-ai băgat pe gât. Hai, nu te mai îngrijora atât! Am conceput împreună un exercițiu atipic şi le-am dat voie la toți să aplice metode atipice. Nu îi putem descalifica pe unii pentru că tocmai asta fac.

Generalul se implicase atât de mult în povestea cu „misterul românesc”, încât era dispus acum să-şi rişte cariera militară.

Deşi înțelesese că nu se mai poate împotrivi cu nimic, maiorul mai încercă încă o dată – disperat să-şi salveze viața pe care şi-o simțea tot mai mult ca pe o simfonie a moleculelor eliberate din închistarea corpului – să-şi oprească superiorul din hotărârea sa:

- Domnule general, dar nici din punct de vedere tehnic nu mai putem să reintroducem Plutonul 23 în joc. Ceilalți au început deja confruntarea.

- Nu-i nimic. Anulează totul, spune-le că li s-a acordat o primă etapă de antrenament, retrimite-i în dispozitivul inițial, du-i şi pe români acolo şi începeți totul de la zero!

- În cazul acesta, Plutonul 23 ar porni cu un handicap şi nu ar fi corect.

- Nu le duce tu grija lor! În aplicația asta am învățat ceva: pe români să nu-i plângi, dar ajută-i şi vei câştiga dublu!

Nemaiavând ce comenta, maiorul Strauss plecă, aşa, cam din rete-n perete, să pună în aplicare dispozițiile primite.

În urma lui, generalul avu parcă o revelație dată de propriile sale cuvinte. Parcă „misterul românesc” începea să i se dezvăluie. Parcă ei ar vrea să spună: „Suntem altfel croiți, dar nu vă deranjăm cu nimic, ne descurcăm cu ce avem, însă dacă ne sprijiniți, devenim mult mai performanți şi veți avea şi voi numai de câştigat de pe urma acțiunilor noastre.”

Fu întrerupt de un ofițer venit din afară. Era colonelul Gehren. Acesta se apropie de pupitrul generalului şi îi şopti superiorului ceva la ureche. Apoi ieşiră împreună din centrul de comandă.

Merseră în biroul şefului unde acesta îl invită pe ofițer să vorbească:

- Spune, ce s-a întâmplat? Aici avem discreția necesară. Ați descifrat ceva?

- Domnule general, deocamdată lucrăm la text. Nu am descoperit nimic notabil până acum, dar nu ne dăm bătuți chiar atât de uşor. Dacă este într-adevăr un text codat, aparține unui mare expert în materie de criptografie.

- Dar are elementele de bază ale criptării, se poate spune măcar dacă există ceva dincolo de înțelesul său aparent? Nu vreau nici să ne batem capul cu sensuri inexistente, spuse generalul dorind să obțină de la ofițer o părere cât mai obiectivă.

- Pare a avea elemente de codificare, măcar prin sensurile metaforice prin care le exprimă. Vom cerceta în continuare, dar acum am venit la dumneavoastră pentru altceva.

- Ce s-a întâmplat?

- În cursul nopții trecute, soft-ul interior al aplicației noastre a fost accesat fără autorizație de lucru. Adică s-a intervenit în baza noastră de date, de undeva din exterior.

- Un atac informatic? S-au spart parole de acces?

- Mmm..., nu chiar. S-au evitat, dar s-a intrat în baza noastră extinsă de date.

- Păi, da sau nu? Dă-mi detalii! Cine? De unde? Cât de grav este?

- În aparență intervenția a fost făcută de undeva din oraş, dar la o cercetare mai atentă, am constatat că s-a folosit un aşa-zis „terminal-fantomă” pentru inducerea în eroare, pentru acoperirea urmelor, şi că, de fapt, cel care a operat, s-a aflat mult mai aproape, în zona cazărmilor participanților.

- Interesant!, exclamă generalul ducându-şi un deget la gură ca un gest meditativ. Ce date au accesat? Secrete?

- Nu. Au mers pe o derivație a unei rețele comune şi s-au folosit pentru scurt timp de sistemul nostru GPS. Nu am reuşit să aflăm exact pentru ce şi nici dacă penetrarea a fost mai profundă.

- Cât de grav este? Acest act intră sub incidența legii?

- Tocmai că nu au încălcat nicio prevedere legală sau regulamentară, dar ingerința, ca fapt, rămâne. Nu au spart nicio dată secretă. Pur şi simplu s-au folosit de sistem, aşa cum ar putea să o facă oricine care are un cont la noi şi se pricepe foarte bine la asta, dar au făcut-o noaptea, fără aprobare şi într-un mod care se voia a rămâne neobservat. Aici

intervine, de fapt, marea problemă. Dilema noastră este următoarea: nu oricine poate face asta, iar un expert nu ar face-o doar pentru un lucru de nimic. Ne este teamă ca atacul să nu fi fost mult mai profund, dar atât de subtil încât noi să nu ne dăm seama. Putem să resetăm tot sistemul, să schimbăm toate parolele, deşi cele vechi nu par a fi sparte, aşa, ca o măsură de prevedere. Iar pe viitor să achiziţionăm un sistem de protecţie şi mai performant. Avem, însă, nevoie de aprobarea dumneavoastră.

- Cred că ştiu ce s-a întâmplat, spuse generalul ducându-se cu gândul la ceva anume. Spune-mi, te rog, prin acţiunea asta de accesare a soft-ului nostru, se putea utiliza sistemul pentru a localiza o anumită vestă cu sistem GPS din dotarea forţelor participante la exerciţiu?

- Aproape că era singurul lucru care se putea face. Dar este o operaţiune prea simplă. Nimeni nu şi-ar fi bătut capul să rămână neobservat, doar pentru atât.

- Ba da. Cunosc eu nişte oameni care şi-ar fi pierdut toată noaptea, doar pentru atât. În acest moment, pentru mine lucrurile sunt clare. Nu s-a făcut nimic ilegal, nu a fost pusă în pericol nicio informaţie clasificată deci, consider cazul încheiat. Concentraţi-vă în continuare pe decodificarea textului pe care vi l-am dat!

- Am înţeles. Deci nu schimbăm nimic, nu căutăm nimic mai performant.

- Nu. Sistemul de protecţie este foarte bun, din moment ce a sesizat o intervenţie atât de neînsemnată, după câte am înţeles.

- Aveţi dreptate, spuse ofiţerul salutând şi ieşind apoi din birou.

Rămas singur, el dădu un telefon şi îi ceru unui ofiţer de-al său să îl caute şi să îl trimită la el pe omul de legătură al detaşamentului românesc.

Aşteptându-l pe căpitanul Verdeş, generalul îşi zâmbi în barbă, gândindu-se la discuţia anterioară. I se clarificase un lucru. Şi-l aduse în minte pe colonelul Popescu căruia îi trimise telepatic un gând ce se voia victorios: „Te-am prins, şmecherosule! Deci aşa se explică toată tevatura cu vesta pierdută, căutată şi găsită, cu câinele dresat şi trimis cu adresă. Urmăreaţi, de fapt, să aflaţi coordonatele exacte ale locaţiei Bidonului."

Dar imediat după aceea îşi zise: „Dar cum de a ştiut câinele să-l caute pe Smith? Aaa!, mai mult ca sigur că ei au avut un obiect, ceva, obţinut din timp de la ofiţerul meu sau poate de la americani, cu ajutorul căruia câinele a luat urma. Dar cum l-au identificat pe maior? Sau cum au ajuns la puşcaşii marini? Eee!, dacă pot transforma ei un azil într-o „zonă crepusculară", înseamnă că pot obţine şi aşa ceva."

Se simţea provocat şi îi plăcea. Îi convenea că se găsise cineva care să îi transforme ieşirea la pensie, într-o... ultimă aventură. Privea totul acum ca pe un dar secret ce i se oferea încetul cu încetul şi parcă devenise nerăbdător să primească şi finalul.

Când intră căpitanul Verdeş, el era aproape vesel. Îl invită pe cel chemat să ia loc şi îi spuse:

- Domnule căpitan, am auzit foarte multe lucruri bune despre dumneavoastră.

Ofiţerul, care şi aşa nu se aşteptase să fie invitat să ia loc, îl privi destul de suspicios spunându-şi în gând: „Ce-a păţit ăsta, frate?! Şi eu care credeam că mă pune să-i plătesc vreo verdeaţă, vreun arbust, ceva, şi mă pregăteam să dau vina pe celălalt, care stă-n fotoliu pe sub husă!"

*

De fiecare dată când un militar îşi făcea curaj să încerce să parcurgă zona roşie, o ploaie de fascicule laser se abăteau asupra lui din toate direcţiile, cu o singură excepţie. Din acest motiv, soldaţii nici nu prea voiau să se aventureze spre poartă. Totuşi, până acum vreo opt fuseseră scoşi din luptă, plătind pentru îndrăzneala lor. Cu toate acestea, pierderile încă nu erau prea grave, subunităţile fiind destul de prudente şi trimiţându-şi câte un om doar aşa, ca momeală, pentru a încerca vigilenţa adversarilor.

Doar din sectorul Plutonului 23 nu se trăsese până acum deloc. Ei erau prea ocupaţi cu o şedinţă din aceea a lor fulger, interminabilă!

Primiseră la un moment dat acceptul de a participa şi ei, alături de ceilalţi care fuseseră puşi să o ia de la început, la această nouă probă ce se părea a fi ultima înaintea confruntării finale cu infanteriştii marini, păzitorii „Bidonului".

Acest ultim test era, însă, cu totul special, total diferit de cele deja parcurse în zilele trecute. Acum erau puşi să se lupte între ei.

Fiecare subunitate primise un sector dintr-un dispozitiv în formă de semicerc. Era relativ mare, având diametrul cam de vreo două sute de metri. La mijlocul diametrului său reprezentat de un zid, era o poartă cu deschiderea de doi metri. În interiorul acestui dispozitiv se afla un alt semicerc marcat de un val de pământ care avea în cadrul probei denumirea de „zona roşie".

Procedura era următoarea: subunităţile aflate fiecare în propriile tranşee care nu comunicau între ele, trebuiau să treacă prin zona roşie unde toţi ceilalţi aveau voie să tragă

asupra lor, şi să iasă prin acea poartă. Cine era „împuşcat”, era eliminat şi trebuia să se retragă într-un loc de adunare aflat pentru fiecare în spatele dispozitivului subunităţii sale. Cel care reuşea să treacă dincolo de zid fără să fie atins de niciun fascicul laser, se deplasa într-un punct de aşteptare destinat propriului pluton de unde se pornea apoi, după tactica fiecărui comandant, asaltul final asupra casei verzi aflate într-un grup de imobile, cam la un kilometru în faţa lor.

Nici nu se putea aştepta la infinit în propriul dispozitiv pentru ca ceilalţi să se „măcelărească” între ei, iar tu să rămâi cu efectivele complete, deoarece fiecare subunitate era obligată ca la un interval de maxim zece minute, să-şi trimită pentru cel puţin cinci secunde, un soldat activ în zona roşie. În caz contrar, un arbitru avea grijă să-ţi transforme un soldat activ luat la întâmplare, într-unul eliminat. Deci, toţi preferau să încerce decât să piardă oameni fără luptă. Desigur că fuseseră numiţi oameni la pândă, repartizaţi pe fiecare sector advers în parte, care aşteptau să apară în zona roşie, din zece în zece minute, câte o victimă. Şi atunci, asupra ei se abătea o ploaie de fascicule laser.

Plutonul 23 era în şedinţă de ceva timp şi nu dădea semne că s-ar fi decis asupra vreunui mod de acţiune. Făceau cu rândul şi la intervalul de timp stabilit, intra câte unul în zona roşie, dar nu alerga spre poartă, ci se tăvălea prin apropiere, se ascundea cum putea, până treceau cele cinci secunde, după care venea înapoi. Până acum avuseseră noroc şi nu fusese lovit niciunul, dar asta şi datorită faptului că ei, codaşi fiind, nu prea erau luaţi în seamă de ceilalţi, mai ales că nici nu trăgeau în nimeni, dar şi pentru că prezentau mai mult pericol cei care se aventurau spre poartă decât cei care „se jucau în praf”, cum exclamase Murdu pufnind în râs,

urmărindu-l pe Oade cum se tăvăleşte ca un copil, pe lângă valul de pământ.

Fuseseră emise mai multe propuneri de acțiune, dar niciuna nu întrunise majoritatea. Ionaşcu propusese să arunce cu toții pământ în zona roşie şi să facă astfel un val de protecție unde să trimită un om pentru a respecta condiția pusă de arbitri, iar ei să aştepte până când toți ceilalți se elimină între ei.

Bibo venise cu ideea de a-i ataca pe adversari prin spate, prin nişte commando-uri rapide care să prindă câte un adversar, să-l arunce în zona roşie, să-l împuşte, după care să se retragă, repetând operațiunea. El spera ca acțiunea lor să îi molipsească pe ceilați şi să înceapă să se atace şi între ei.

Sfinteie ar fi vrut să meargă pe marginea zonei roşii, fără să intre în ea, până la gard, de unde să o țâşnească la fugă spre poartă.

Cărăvoi se gândise să toarne apă într-o groapă, să facă acolo un noroi cu care să-şi dea pe veste într-un strat cât mai gros, în speranța că acestea nu vor mai putea fi dezactivate.

Toate propunerile fuseseră dezbătute în amănunt şi combătute cu fel de fel de argumente care le arătau că orice ar fi întreprins, tot nu scăpau întregi. Totuşi, se părea că propunerea lui Cărăvoi este cea mai atractivă. Dacă laserul nu trecea prin noroi, puteau pleca nestingheriți, şi din ultimii ajungeau primii, perspectivă ce îi afişă locotenentului Suru un zâmbet larg pe față. Desigur că ar fi făcut mai întâi o probă cu un coleg, să vadă dacă metoda dă rezultate, ca să nu fie decimați după aceea. Bibo îi trecuse deja pe listă pe Oade şi Enți şi abia aştepta să-i testeze unuia dintre ei vesta noroită.

Exista, totuşi, o problemă. Nu aveau suficientă apă.

Platen veni cu o idee, mai mult în glumă, şi le spuse:

- Mai câştigăm destul lichid dacă ne facem treaba mică peste apa pe care o avem deja.

Locotenentul Suru, cu gândul la o mare realizare a plutonului său, îi prinse ideea din zbor şi trecu deja la îndemnuri insistente:

- Haideți, măi, faceți pipi în groapa asta ca să adunăm cât mai mult noroi! Nu te mai strâmba, Ionaşcule, c-aşa-i la război! Înduri orice.

- Mie nu-mi vine, îl anunță Oade.

- Cui nu-i vine, spală WC-urile o săptămână.

Eeee, asta nu le convenea. Imediat se adunară cu toții în jurul gropii.

- Tot nu ne-ajunge, constată Platen. Ne chinuim degeaba. Mai bine mergem pe la ceilalți şi le cumpărăm apa, fără să le spunem pentru ce ne trebuie.

Erau pe punctul de a începe o nouă discuție de-a lor de tip fulger, dar îi potoli Stătescu:

- Stați aşa puțin! Am vorbit cu Gorean, i-am explicat în ce situație suntem şi i-am cerut părerea.

- Şi ce-a zis?, întrebă Murdu. Ei ce mai fac pe-acolo?

- Din câte mi-am dat seama, sunt destul de agitați. N-a prea avut timp de mine. Dar mi-a spus aşa, din viteză, că suntem nişte fraieri dacă acceptăm să ne batem între noi. El zice să vorbim cu ceilalți şi să le spunem să nu ne lăsăm păcăliți de aparențe, să facem un armistițiu, să-i convingem că ni se pune la încercare spiritul camaraderesc şi că adversarii noştri comuni sunt de fapt infanteriştii marini.

- Până la urmă are dreptate, spuse Bibo. Arbitrii ăştia ne-au pus să ne luptăm unii cu alții, ca să-şi bată joc de noi. Şi

de proşti ce suntem, mai trag şi ei în noi, la distracție, dacă nu intrăm ca vitele în zona roşie.

Ei nu ştiau acum un lucru pe care urmau să îl afle la sfârşit. O prevedere nedeclarată a acestei probe stabilea ca ultimii treizeci de militari, fie din cei rămaşi teferi, dar şi dintre cei eliminați la urmă, să fie reactivați, indiferent de plutonul de proveniență, şi împreună să formeze subunitatea care să dea asaltul asupra casei verzi, în aşa fel încât grupa de puşcaşi să nu se confrunte cu un număr prea mare de adversari care ar fi putut să îi covârşească. Dacă acest pluton mixt reuşea să îi elimine pe infanteriştii marini, lucru greu de crezut având în vedere că aceştia aveau avantajul de a se afla într-o apărare organizată din timp, era declarat câştigător detaşamentul al cărei subunități îl avusese în componență pe militarul care ar fi ajuns primul la „Bidon”. Dacă până acum exercițiul pusese accent pe efortul comun, în asaltul final totul se baza pe valoarea individului.

Din simulările făcute în faza de pregătire a exercițiului de către ofițerii NATO, se constatase că în cel mai fericit caz, un singur combatant din toți participanții, putea rămâne activ pentru a trece prin poartă. Amplasarea dispozitivelor, distanțele din teren, condițiile probei fuseseră calculate în aşa fel încât această ultimă încercare să se transforme într-o cavalcadă a eliminărilor. Mai exista şi varianta ca ultimii doi rămaşi să se elimine reciproc şi să nu mai rămână niciun activ.

Toate acestea aveau un scop bine determinat. Ele urmau să constituie baza moralei întregului exercițiu.

La Comandament încă se aştepta deznodământul confruntării. Cât timp se vor lupta între ei? Până la ultimul sau, totuşi, unii vor reuşi să treacă prin poartă? Şi ce vor face

militarii reuniți într-un pluton mixt? Vor coopera sau se vor război reciproc pentru a obține doar pentru ei premiul cel mare?

Însă ce urma să se întâmple, dădea peste cap toate prognozele celor care concepuseră exercițiul.

În Plutonul 23 se stabilise ca un om, unul singur, să-şi „ecraneze" vesta cu noroiul acela dubios dat în strat gros ca să fie eficient, să intre în zona roşie şi să încerce să-i convingă pe toți ceilalți să nu se mai războiască, ci să coopereze.

Se oferise Zahadi să-şi rişte statutul de combatant, pe considerentul că el a pierdut vesta, el trebuie să suporte şi unele consecințe, dar până la urmă se decisese să mergă Murdu pentru că avea glasul mai puternic, dar şi un discurs mai convingător.

Totuşi, pentru a nu pierde un om de bază în cazul în care „ecranarea" lor nu funcționa, Bibo cu Sfinteie îl convinseseră pe Oade să facă schimb temporar de veste cu Murdu şi să figureze el pe post de eliminat în caz de eşec.

Oade nu numai că acceptă, fiind amator de o odihnă prelungită, dar se şi aşeză în fund, întrebându-l relaxat pe locotenent:

- Eu vă mai aştept, sau plec acasă?

- Cum să pleci, măi, acasă?!! Vrei să te căutăm şi pe tine ca pe cățelul acela?

- Lăsați că eu o să sun şi-o să-mi latru coordonatele în telefon!, glumi el.

Murdu ieşi din dispozitiv, trecu valul de pământ intrând în zona roşie. Ținea mâinile întinse deasupra capului şi făcea semne cu ele dând de înțeles că doreşte să spună ceva. Se opri cam în mijloc, ca să poată fi auzit cât mai bine.

În primele momente mulți trăseseră în el, dar înțelegând că le cere un fel de armistițiu, se opriră.

El stătuse cu inima cât un purece cu ochii pe vestă. Dar avu noroc. Niciun led roşu nu se aprinse. Noroiul lor îşi făcuse treaba. Dacă ar fi fost eliminat, ar fi trebuit să părăsească imediat zona – aşa era regula, ca să nu constituie un scut pentru alţii – dar îşi făcuse planul ca până să plece, tot să le strige adversarilor câteva idei de bază.

Colegii lui îl urmăreau într-o mare tensiune. Dar se liniştiră când îşi dădură seama că metoda lor funcţionează şi că ceilalţi sunt dispuşi să-l asculte.

Bibo chiar lansă spre locotenentul Suru un reproş evaziv:

- Aţi văzut?! Ziceaţi că vestele astea sunt tehnologie de înaltă clasă. A fost de-ajuns să facem pipi pe ele că le-am şi neutralizat.

- Nu, măi Bibo, îl corectă ofiţerul. Nu am neutralizat tehnologia, ci doar am oprit pentru puţin timp fluxul fotonic. Armele rămân la fel de periculoase.

- Eee!, şi pe armele astea dacă fac o treabă mai mare, cred că or să scoată în loc de lasere, aburi!

Se crease momentul prielnic pentru ca Murdu să-şi înceapă discursul. Înţelegea şi el că nu trebuie să le pună răbdarea la încercare unora care îl ameninţau cu arma.

- Ascultaţi-mă puţin!, începu el vorbind cât putea de tare. Este absurd să ne batem între noi. Cred că ni se pune logica la încercare sau suntem luaţi de fraieri. Cineva acolo la Comandament râde de se prăpădeşte, după ce şi-a bătut joc de noi. Este adevărat că suntem adversari, dar nu suntem inamici. Duşmanul nostru comun este acolo în casa verde şi aşteaptă ca noi să fim suficienţi de naivi încât ei să câştige fără luptă. Să nu le dăm satisfacţia asta! Să încetăm să mai tragem acum, să ieşim în ordine pe poartă şi să luăm toţi,

împreună, ca nişte camarazi de arme, cu asalt dispozitivul de apărare al puşcaşilor marini. Toți avem aceeaşi misiune – să eliberăm „Bidonul”, care este mai presus de orice interes al nostru particular. Păi, haideți să ne-o îndeplinim! După ce îi terminăm pe infanterişti, ne putem lupta atunci pentru premiul cel mare sau ne vom putea aroga împreună meritul câştigării lui. Eu vă propun ca şi la sfârşit să rostim tot împreună, toți cei care rămânem în picioare, ca nişte adevărați camarazi, că ne-am îndeplinit misiunea. Cine este de acord cu mine să intre în zona roşie! Cine nu, să aştepte puțin ca să vadă cum se înclină balanța! Majoritatea să decidă.

Când oamenii începură să iasă din dispozitive şi să pătrundă în semicercul interior, cineva din comandamentul aplicației merse la şeful cel mare şi îi raportă:

- Domnule general, avem o problemă.

*

Căpitanul Verdeş îşi dădu imediat seama că trebuie să fie foarte prudent în discuția la care fusese chemat. Nimeni nu te laudă fără un interes anume, cu atât mai puțin o fac superiorii tăi care nu au niciun interes să li te sui în cap. Deci, cu gândul că totul nu este decât o manevră de a obține sau a afla ceva, el îi răspunse şefului cel mare:

- Domnule general, nu ştiu cine v-a raportat lucrurile astea bune despre mine, dar cred că a făcut-o cu rea intenție.

- De ce crezi asta?!, întrebă mirat generalul. Păi dacă te vorbea cineva de rău era mai bine?

- Da, era cu mult mai bine.

Superiorul deveni foarte interesat de dialogul abia început care i-l şi arăta pe acest ofițer român în toată splendoarea ciudățeniei lui.

- Cum aşa?, întrebă el. Explică-mi, te rog!

- Păi, cel mai uşor dărâmi un om lăudându-l. Îi creezi o imagine exagerat de bună, pentru ca la prima greşeală a lui, dezamăgirea celor din jur să fie cu atât mai mare. De la un om mai slab cotat nu te aştepţi la mare lucru şi îl vei aprecia supradimensionat când va da o satisfacţie cât de mică.

- Interesant punct de vedere. Numai că pe dumneata nu te-a lăudat nimeni. Mi-am format singur această părere bună.

- În cazul acesta, nu pot să afirm decât că vă pricepeţi la oameni.

Căpitanul Verdeş făcuse o mică glumă, deşi era tot mai convins că se petrecea ceva misterios. Trebuia să fie în continuare vigilent.

- Domnule căpitan, continuă generalul, să nu mai lungim vorba! Să vorbim pe şleau! Am nevoie de un ofiţer român în echipa mea de comandă. Cineva care să fie nu doar un ins dintre cei mulţi, ci omul meu de încredere. M-am gândit la dumneata deoarece cunoşti specificul activităţilor din comandamentul meu şi ai şi destulă experienţă ca ofiţer. O să primeşti o funcţie într-un birou, să zicem că vei fi în echipa de arbitri, dar de fapt vei fi tot timpul lângă mine. Totul va dura până la ieşirea mea la pensie. Ce părere ai? Accepţi?

Căpitanul Verdeş avu tentaţia de a fi foarte încântat de neaşteptata perspectivă care i se deschidea în faţă. Asta ar fi fost pentru el un salt profesional important, cu o funcţie mai bună, cu o soldă mult mai mare şi, desigur, cu acces direct la toată gama de informaţii ce privesc participarea detaşamentului românesc la prezenta aplicaţie şi cu perspectivă pentru alte participări.

Da dar, îşi spuse el, ar fi prea frumos ca să fie şi adevărat.

Nu îşi putea închipui că generalul nu mai are pe cine să se bazeze, decât pe el. Mai ales pe el care până acum mai mult se ascunsese prin pomi şi perdele. Mirosea un lucru necurat aici şi nu voia să se lase prins într-o posibilă capcană.

Singura explicație logică pe care o găsi fu aceea că generalul încearcă „să-l cumpere”, să facă din el un informator a tot ceea ce se întâmplă în detaşamentul românesc. Nu îi convenea perspectiva de a juca un rol dublu şi acum chiar îl deranja că picase la mijloc între cele două grupuri de interese. Pe cine ar fi ajutat? Pe cine ar fi păcălit până la urmă? Pe generalul Schpritz sau pe colonelul Popescu? Nu! Hotărât lucru, postura de spion dublu nu era de el. Se simțea bine în poziția de acum, chiar dacă dădea cu piciorul unei şanse notabile. Deci, se hotărî să refuze, cu atât mai mult cu cât se gândea că cine ştie ce trusă de camuflaj NATO îi mai dau şi ăştia în spinare şi trebuie să care apoi două câtamai gențile.

Îi spuse şefului din fața sa, cu o figură sigură de sine ce voia parcă să spune: „Băi, nene, nu ți-ai găsit prostul”:

- Domnule general, propunerea dumneavoastră mă onorează, dar nu cred că pot să primesc.

- De ce?!!, mai mult se miră generalul vizibil descumpănit.

S-ar fi aşteptat la orice numai la un refuz nu. Era convins că niciun alt ofițer prezent aici, nici chiar dintre oamenii lui, nu ar fi respins propunerea de a deveni omul de încredere al şefului aplicației. Deveni dintr-o dată absolut convins că acest căpitan este la curent cu tot ce pune la cale colonelul Popescu, ba mai mult, că este chiar cel care îi furnizează date de aici, din interior. Nu mai era acum un mister cum reuşeau românii să fie cu un pas înaintea evenimentelor şi faptul că ei acționau aparent haotic însemna doar că îşi pregătesc

deja următoarele mişcări pe care ceilalţi nu reuşesc să le anticipeze. Asta îl sperie puţin. Traducând comportamentul bizar al românilor şi aplicând acest raţionament, avu dintr-o dată senzaţia că ei ştiu chiar mai multe decât el. Dar despre ce şi de unde?!

Nu voia să îi forţeze mâna căpitanului, dar dacă nu reuşea să îl aducă în preajma sa, era hotărât ca măcar să îl tragă cât mai mult de limbă, să încerce să-i înţeleagă modul de gândire, să afle ce date secrete deţine şi, eventual, şi din ce surse.

Căpitanul Verdeş încercă să îi dea un răspuns mai diplomatic:

- Domnule general, eu sunt un ofiţer obişnuit, fără prea multă experienţă, ca dovadă că este prima operaţiune NATO la care particip. Aveţi aici ofiţeri mult mai capabili. Eu nu vă pot ajuta cu nimic în plus.

- Ba da, poţi, îi spuse şeful încercând să se apropie şi mai mult de subiectul care îl interesa. Domnule căpitan, o să fiu foarte sincer cu dumneata. O să-mi închei în curând cariera militară care a fost presărată cu evenimente şi încercări extreme. O să mă retrag undeva la ţară, o să-mi fac o fermă, o să cresc animale şi o să-mi trăiesc bătrâneţea alături de soţia mea, depănându-ne amintirile. O să fiu împăcat, mai puţin într-o privinţă. Am descoperit în ultima săptămână că mă fascinează spiritul vostru românesc despre care am constatat că nu ştiu mai nimic, dar pe care aş vrea să-l înţeleg. Uite, recunosc faptul că nu te vreau lângă mine pentru a-mi fi util pe linie militară, ci pentru a mă ajuta să aflu tocmai acest spirit misterios al naţiei tale.

Venise rândul căpitanului Verdeş să fie descumpănit. Nu mai înţelegea acum ce urmăreşte cu adevărat şeful său cel mare, ce iţe ascunse încearcă să tragă folosindu-se de el.

Desigur că nu credea o iotă din vorbele acestuia, că doar generalii NATO nu se destăinuie ei aşa degeaba, fără interes, doar nu plâng ei chiar pe umerii căpitanilor, fără să aibă un motiv anume. Îi răspunse cu prudenţă:

- Domnule general, încerc să vă înţeleg, dar să ştiţi că nu v-aţi găsit omul potrivit. Eu nu mă pricep prea bine la aşa ceva. Singurul lucru pe care pot să îl fac este să vă recomand ca la pensie să vizitaţi ţara mea, să staţi cât mai mult printre românii mei, să cutreieraţi satele noastre în special şi, cu siguranţă că veţi găsi răspunsurile pe care le căutaţi. De la mine nici măcar „fedeleşul" nu-l învăţaţi, că nici eu nu-l ştiu. Dar cred că domnul colonel Popescu vă poate recomanda un om potrivit pentru ceea ce doriţi acum dumneavoastră.

În timp ce căpitanul încerca să iasă elegant din plasa pe care simţea că şeful său o ţese cu dibăcie în jurul lui, generalul se hotărî să nu mai insiste. Simţea că se înşelase puţin. Cu siguranţă că nu de acest om versat avea nevoie, de la care nu puteai afla nimic concret, ci de cineva mai deschis, chiar mai naiv, care să poată fi descifrat mai uşor. Se duse cu gândul la acel ofiţer... Vultur – implicat şi el în toată tărăşenia asta, dar care avea o poziţie secundară şi deci, ar fi putut fi mai uşor de descifrat. Cu o condiţie – să se grăbească şi să nu îi dea prilejul vulpoiului de colonel să îl instruiască şi pe el prea mult şi să îl facă inabordabil. Îşi zise că până la urmă acest Vultur este comandant de pluton auxiliar, deci, doar un executant şi nu un om de încredere al şefului de detaşament.

Îl întrebă pe căpitan punând mâna pe telefon:

- Crezi că domnul colonel Popescu ar găsi un om potrivit pentru ce-mi doresc eu?

- Cu siguranță, răspunse Verdeş uşurat că a reuşit să iasă din zona de interes a generalului, pe care o percepea a fi periculoasă.

El chiar dorea să rămână în afara acestei zone, tocmai pentru a putea judeca obiectiv lucrurile, cu atât mai mult cu cât ştia că „Moş Martin" va dori să afle amănunte despre această nouă şi surprinzătoare preocupare a generalului ce ar putea sta la baza vreunui nou exercițiu tactic ce nu strica să fie anticipat, măcar în cerințele sale generale.

Când legătura telefonică se realiză, şeful cel mare spuse:

- Domnule colonel Popescu, sunt generalul Schpritz.

- Ordonați, domnule general, se auzi de la celălalt capăt al conexiunii.

- Îl am lângă mine pe omul dumneavoastră de legătură, căpitanul Verdeş, pe care îl consider un ofițer foare capabil şi căruia i-am propus să accepte o funcție în anturajul meu, să devină un fel de omul meu de încredere. În principiu, îmi trebuie un om care să mă familiarizeze cu specificul românesc despre care, din păcate, nu ştiu mare lucru.

Colonelului nu îi venea să creadă că îşi putea băga „cercetaşul" exact în inima citadelei. Răspunse încântat de perspectivă:

- V-ați gândit foarte bine. Ați făcut cea mai bună alegere. Căpitanul Verdeş este un om cu o aleasă ținută morală, cu o pregătire profesională de excepție, care...

- M-a refuzat, domnule colonel, îl întrerupse generalul.

Opaaa!! Şeful detaşamentului românesc se opri din entuziasm. Într-o discuție telefonică nu ai prea mult timp de gândire. Trebuie să te orientezi rapid. Dacă ofițerul său refuzase, însemna că ştia el ceva. Mirosise el un lucru dubios acolo. Continuă, modificându-şi din mers poziția:

- Desigur că avem în detaşamentul nostru oameni cel puțin la fel de capabili. Căpitanul Verdeş, o fi el bun, însă mai

face figuri din când în când, dar eu vă pot pune la dispoziție un om cu care să faceți tot ceea ce vă pofteşte inima.

- Da, vă mulțumesc. Nu vă refuz. Eu chiar mă gândeam la băiatul acela, ... Vultur, sau cum îl cheamă. Mi s-a părut foarte capabil.

Dar colonelul nu era dispus să i-l dea generalului tocmai pe Vultur, comandantul plutonului său de elită. Înțelesese aşa, din zbor, din refuzul căpitanului Verdeş, că în dorința generalului de a avea la dispoziție un om de încredere român, este ceva putred, sau cel puțin ceva dubios în care nu trebuie să se angajeze decât cu mare prudență. Avea totală încredere în flerul lui Verdeş pe care îl avusese mult timp în subordine şi pe care îl cunoştea foarte bine.

Chiar îi veni o idee genială. Pe considerentul că atunci când vrei să scapi de cineva, cel mai uşor o faci promovându-l, colonelul raportă:

- Domnule general, Vultur lucrează la bucătărie. Nu îmi permit eu să vă ofer un om de mai slabă calitate. Am, însă, un ofițer care este, cred eu, exact ce vă trebuie. Nici mai mult nici mai puțin, vi-l pun la dispoziție chiar pe aghiotantul meu, locotenentul Codrescu, un băiat plin de calități... speciale.

Generalul păru încântat că va avea acces tocmai la omul care a stat cel mai mult în preajma comandantului detaşamentului românesc şi de la care ar putea afla foarte multe lucruri interesante.

- Sunt de acord, răspunse el.

Dar pentru că nu voia ca acest ofițer să mai fie prelucrat de către colonel, adăugă:

- Dar vreau să mi-l trimiteți urgent.

- Zboară în trei secunde. Nici Poliția Militară nu l-ar lua mai repede de lângă mine!

- Şi vă rog să îl anunţaţi că va fi nevoit să stea mai tot timpul în preajma mea.

- V-aţi gândit foarte bine să fiţi tot timpul cu ochii pe el.

- Să-şi ia toate lucrurile, deoarece va fi cazat în comandament. La dumneavoastră nu cred că va mai ajunge prea curând.

Generalul încerca astfel să îi taie noului său aghiotant orice legătură cu cel care l-ar fi putut influenţa. Întâi să îl descoasă el, să îl observe în amănunt şi să îl prelucreze, şi abia apoi îl va mai trimite prin detaşamentul românesc, dar doar ca să mai afle noutăţi în folosul noului său şef nemijlocit.

Dar pe colonel nu îl deranja asta şi îi răspunse senin:

- Luaţi-l şi faceţi ce doriţi cu el! Dacă vi l-am dat, dat rămâne.

Înţelegerea fiind stabilită şi discuţia încheiată, generalul se întoarse din nou spre căpitan pe care nu voia să îl lase să scape aşa cu una cu două. Încerca să scoată cât mai multe de la el şi înţelegea că trebuie să o facă prin întrebări directe la care ofiţerul să nu poată ocoli răspunsul.

Se pregătea să îl abordeze, dar tocmai acum se produse momentul când un subordonat de-al său veni şi îi raportă că a apărut o problemă în zona subunităţilor de intervenţie.

Discuţia se purtă mai şoptit, ca să nu audă prea multe musafirul lor, timp în care ofiţerul îl informă pe comandant că plutoanele au pactizat, la iniţiativa românilor, iar acum infanteriştii marini vor fi obligaţi să facă faţă nu doar unui pluton, ci câtorva sute de adversari care îi vor copleşi.

Ofiţerii arbitri se aşteptau ca generalul să ia o decizie pentru a reechilibra forţele, fie să inventeze o nouă probă prin care să-i împuţineze pe atacatori, fie să le dea un avantaj apărătorilor.

I se propuse acum să mute „Bidonul” în punctul de rezervă şi să le aplice participanților o probă suplimentară care să constea într-un concurs de deplasare rapidă. Se încerca astfel, din partea arbitrilor, să se mențină dezideratul secret al acestui exercițiu – ca nimeni să nu câştige premiul cel mare, iar la sfârşit să se facă doar un clasament pe baza punctelor acumulate la parcurgerea probelor.

Dar generalul nu fu de acord. Îi spuse ofițerului său:

- Nu aprob propunerea voastră. „Bidonul” rămâne la locul lui. Nu mai vreau să ne lungim. Dați-le puşcaşilor marini lunete pentru a le monta la arme! În acest mod vor avea un avantaj clar prin posibilitatea deschiderii focului de la mare distanță.

Imediat ce subordonatul plecă să îi pună în practică dispozițiile, generalul se întoarse iar spre Verdeş, îl țintui cu privirea, spunându-i cu un reproş mascat de un zâmbet forțat:

- Iar v-ați băgat voi coada!

- Noi?!!, se miră căpitanul. Care noi? Ce coadă şi unde ne-am băgat-o?!

- Voi, românii, ați bulversat şi ultima probă, aşa cum le-ați amețit şi pe celelalte. Ce urmăriți, căpitane? Hai să acceptăm odată să nu ne mai ascundem după degete! Uite!, chiar mai mult decât atât – hai să facem pentru un moment abstracție de pozițiile noastre şi să vorbim ca doi bărbați! Hai să presupunem că exercițiul s-a încheiat şi că noi suntem acum la o bere! Recunoşti că ați avut un plan?

- Păi..., planul nostru este să salvăm „Bidonul”. Ce alt plan să avem?

- Bine. Şi cum v-ați propus voi să îl salvați? Ce conține planul vostru?

- Domnule general, totuşi, exercițiul nu s-a terminat încă. Deci, nu vă pot divulga deocamdată nimic.

- Daaa, înţeleg. Hai atunci să vorbim despre ce s-a întâmplat deja şi nu mai are acum importanţă! De ce voi sunteţi mai puţini decât ceilalţi?

- Pentru că suntem mai buni, improviză căpitanul o prostie la tragere de timp, şi am vrut să le dăm şanse egale adversarilor noştri.

- Mda... Evident că nu te cred şi ştiu că nici tu nu crezi aşa ceva. Dar de ce v-aţi despărţit? Nici asta nu poţi să spui?

- Eeee, asta-i bună! Păi ce, ne-am despărţit c-am vrut noi? Dumneavoastră ne-aţi obligat.

- Cum aşa?! Nu ştiu despre ce vorbeşti. Nimic din prevederile exerciţiului nu presupunea asta.

- Dar a doua răpire ce prevedea? Doar aşa, să picăm de proşti? Uitaţi că noi nu am fost de acord.

- A doua răpire?!! La ce sau la cine te referi?

Dându-i-se voie să vorbească liber, căpitanul Verdeş prinsese curaj şi se exprima acum în stilul său caracteristic:

- Mă refer la moş Ion din capu' satului care şi-a adus baba de la răpirea sabinelor!! Vorbesc de răpirea domnului Borwish, normal!

- Doar nu crezi că l-am răpit pe adevăratul domn Borwish? Am folosit o sosie, în persoana unui ofiţer de-al nostru. Asta a fost prima şi singura răpire. Înţeleg ce vrei să faci. Să mă duci cu discuţia în altă parte, pe un tărâm al presupunerilor, al lucrurilor incerte, acolo unde nimic nu se poate discuta la concret. Dar eu revin şi te întreb: de ce au intrat cei cinci oameni ai voştri într-o locuinţă particulară? Ştii că au fost acuzaţi că vor să dea acolo o spargere sub acoperirea exerciţiului nostru tactic? Ştii că trebuia să-i elimin definitiv din cursă, dar eu mi-am pus onoarea în joc pentru ei?

- Asta-i culmea! Îl răpiți pe domnul Borwish, îl ascundeți în acea casă şi apoi ne acuzați pe noi de intrare prin efracție.

- Înțelege o dată că pe domnul Borwish cel real nu l-a răpit nimeni, iar cel care îi ține locul este în altă parte.

- Şi eu vă repet că el a fost răpit în aceeaşi zi cu „Bidonul”.

- Te înşeli. De fapt, mă minți în continuare şi nu-mi place asta. Ar trebui să apreciezi faptul că îți acord privilegiul de a discuta cu tine amical, ceea ce nu fac de obicei cu subordonații mei. L-am văzut chiar ieri pe demnitar la popotă, iar în acest moment cred că este, dacă ne luăm după programul care i s-a stabilit de către ofițerul de protocol, în vizită la centrul de calcul al Comandamentului. Dacă persişti în minciună, te duc acolo să îl vezi.

- Domnule general, cu tot respectul, dumneavoastră îmi cereți să vorbesc sincer, dar în acelaşi timp mă bombardați numai cu date false. Probabil mizați pe faptul că o să mă zăpăcesc mai ceva ca o găină scăpată din avion şi o să încep să cred că ce am văzut nu-i adevărat. Păi „Hârciogul” dumneavoastră ce zice? Din întâmplare, chiar eu l-am auzit vorbind despre a doua răpire.

- Care... hârciog?!! Eu vorbesc foarte sincer.

- „Hârciogul”, maiorul care pleacă mai mereu ultimul de-aici, omul dumneavoastră de încredere care seamănă cu un hârciog...

- ... Te referi cumva la... maiorul Strauss?

- Aşa îl cheamă? Strauss?! Văd că are un nume predestinat, de muzician, doar că nu cântă la vioară, ci la... goarnă.

- Cum adică?

- Adică „dă cu goarna”, divulgă date, joacă dublu rol, îi ajută pe protejații lui, ziceți-i cum vreți!

- Cui i-a divulgat date?, întrebă generalul devenind foarte contrariat.

- Nu ştiu, dar a vorbit de câteva ori cu cineva la telefon despre răpirea domnului Borwish. Din câte am aflat eu de la băieţii noştri, cei care l-au răpit pe demnitar vi l-au trimis în loc pe unul care a fost făcut să semene leit cu el. Noi am crezut că totul face parte din scenariul exerciţiului.

- Vorbeşti serios? Nu s-a prevăzut nicăieri aşa ceva.

- Păi, atunci înseamnă că este groasă rău. Preşedintele comisiei dumneavoastră a fost răpit în mod real. Doi militari de-ai noştri chiar au fost martori la asta, nu mai am timp să explic, dar ne vom lămuri la urmă. Acum cred că ar trebui să facem ceva, pentru că oamenii noştri s-ar putea să fie în pericol. Ei s-au dus acolo nepregătiţi, crezând că totul este doar un exerciţiu.

Prin mintea generalului străfulgerau acum idei legate de maiorul Strauss care s-a împotrivit împrăştierii românilor, a încercat să-i împiedice, ca în final să îi descalifice. Dar maiorul este, totuşi, un om de încredere. Se poate oare să fie un spion, iar acum să comploteze cu nişte posibil terorişti? Da! El a insistat să fie invitat demnitarul, forţând chiar nota, şi a propus simularea răpirii lui ca, la adăpostul acestei acţiuni de exerciţiu, să îl poată lua chiar de sub nasul nostru. Trebuie să acţioneze urgent, dar cu mare discreţie. Nu ar fi rău să îl verifice şi pe cel care se dă drept preşedintele comisiei de apărare, pentru ca lucrurile să fie clare.

Îl mai întrebă pe căpitanul Verdeş:

- Ce altceva mai ştii şi ne poate fi de ajutor?

- Păi, asta ştiu. Nici nu mi-am dat seama că este ceva în afara aplicaţiei.

- Dar pe cei doi de ce i-aţi trimis la bordel?

- !?!...De bordel nu ştiu nimic. Probabil că este o acţiune colaterală a domnului colonel. O să încerc să aflu.

- Chiar te rog să mă ţii la curent. Vom verifica cele spuse de tine şi dacă se adeveresc, vom acţiona în consecinţă. Te rog acum să nu divulgi nimic la nimeni, nici măcar oamenilor voştri. Dacă avem de-a face cu nişte terorişti, va fi nevoie de maximă discreţie, ca să îi putem lua prin surprindere. Eşti liber acum, dar stai prin apropiere în caz că mai am nevoie să mă consult cu tine!

- Am înţeles, rosti căpitanul ieşind din birou.

Generalul plecă grăbit să facă un plan de acţiune cu câţiva subordonaţi de-ai săi de încredere.

În urma lui, ofiţerul român se retrase într-un colţ, scoase telefonul, formă un număr şi rosti codificat, ca pentru situaţii speciale:

- Tarabostes, am o bubă la cele cinci degete. Eu sunt lovit la picior, am buzele fripte şi nu pot să mă-ntind până la colivie.

La celălalt capăt, colonelul Popescu rosti:

- Îţi trimit un vultur-săgeată la gura cuptorului ca să-i umpli guşa cu grăunţe.

În traducere asta însemna că Verdeş are date urgente de transmis, care nu pot fi spuse telefonic, despre grupul de militari plecaţi din pluton, dar că nu poate nici să vină la detaşament. Colonelul îl asigura că îl trimite urgent pe căpitanul Vultur să preia informaţiile, cu care să se întâlnească la ieşirea de urgenţă a Comandamentului.

*

Încordarea acumulată în cursul zilei făcuse ca noaptea să fie foarte obositoare pentru cei cinci militari români, dar

nu pentru că s-ar fi produs acolo la ei cine ştie ce grozăvii epuizante, ci tocmai pentru că nu se întâmplase nimic. Constataseră pe pielea lor că într-o situație tensionată, liniştea este cel mai mare inamic.

S-ar fi putut odihni, dar nu au ştiut că Marele Ics decretase perioada respectivă ca timp de refacere, atât pentru el, cât şi pentru oamenii săi care începuseră să se vaite tot mai mult că sunt complet terminați. El îl pusese pe Rechinuțu să facă o inspecție în acest sens, contrariat fiind de văitatul lor ce i se părea nefondat. Dar musafirul său mafiot îi elucidase problema – pe „gorilele" lui le strângeau costumele cu care îi pusese el să se deghizeze şi le lăsau fără suficient aer. Un bodyguard mascat într-un tigru fioros chiar avusese o problemă gravă. Dintr-un defect al costumului său, se întâmplase ca aerul respirat să nu mai iasă afară, ci să se acumuleze în costumul care se umflase exagerat de mult şi nu-i mai dăduse voie să iasă pe nicio uşă, ținându-l blocat într-o încăpere în care nu avea nici apă, nici mâncare. Şi nimeni nu se gândise să-i aducă. Adunase bietul om o foame în el, de nu mai ştia unde se află şi, de disperare, sărea ca o minge încercând să se dea cu capul de toți pereții. Văzându-l cum se transformase dintr-un tigru neîmblânzit într-un muțulache caraghios, lui Rechinuțu i se făcuse milă de el şi îl salvase, înțepându-i costumul care revenise la normal printr-o bufnitură puternică, dar înfundată. Nu fusese o idee bună. Toți cei prezenți în cameră se prăbuşiseră dintr-o dată în fotolii ca loviți de cea mai puternică armă chimică, moment în care Rechinuțu înțelesese: „Ăăăăuu!, ăsta nu doar la bucătărie nu a ajuns.."

O dată cu venirea dimineții, Marele Ics îşi pusese planul în aplicare. Mai întâi blocase toate ferestrele clădirii pentru

ca musafirii nepoftiți să nu mai poată pleca nici pe scara de incendiu. De asemenea blocase cu dublu sistem de închidere uşa de la intrarea în imobil. Le lăsase militarilor doar posibilitatea de a sta în spațiul pe care îl avuseseră la dispoziție şi până acum, unde nu aveau ce să facă decât să aştepte – fără să ştie ce li se pregăteşte – marea explozie ce avea să şteargă toate dovezile activității sale şi care urma să dea vina distrugerii tot pe ei.

Bomba nu era încă gata şi de aceea fusese nevoit să mai aştepte puțin. Îşi trimisese specialiştii la subsolul clădirii cu toate cele necesare. Aceştia urmau să instaleze acolo un dispozitiv cu ceas ce urma să programeze detonarea la o anumită oră a unei puternice încărcături bio-explozive care avea avantajul de a nu lăsa reziduuri chimice, ci doar aşa, un miros ca de cartofi prăjiți. „Accidentul” urma să fie pus pe seama neglijenței militarilor în manipularea rețelei de gaze.

Când totul era pregătit, mafiotul şef urma să îl ia pe Borwish şi să plece însoțit de personalul său. Din păcate, Rechinuțu nu se afla pe lista salvaților a Marelui Ics. El urma să fie trimis într-o cameră, sub pretextul de a-şi primi banii, şi încuiat acolo. Era procedura standard a şefului de a nu lăsa în urma sa martori în viață.

În tot acest timp, militarii stătuseră în aşteptare. Mai făcuseră ei diverse cercetări în zonă, dar până la urmă se întorseseră în camera lor de bază.

Acum parcă erau dispuşi să întreprindă ceva, mai ales că observaseră că fereastra lor nu se mai deschidea şi se simțeau nevoiți să preia inițiativa ostilităților.

- Eu zic să facem ceva, spuse nerăbdător Ştefana. Nu-l vom elibera pe nea Borsec ăsta aşteptând să treacă vremea. Am stat deja degeaba nepermis de mult.

- Ai dreptate, îi răspunse Gorean, cel de la care se aştepta un plan de acţiune. Am aşteptat prea mult fără niciun rezultat. Eu credeam şi aşteptam să fim supuşi unor probe concrete, dar văd că aici este vorba de cu totul altceva faţă de ce este dincolo, la colegii noştri.

- Tu de felul tău eşti prea prudent, interveni şi Botanu. În situaţia asta parcă nu ne-ajută...

- Da, ai dreptate, dar acum nu prudenţa mă ţine pe loc, ci nelămurirea.

- Adică!?

- Mă leg de aceleaşi lucruri care au rămas neclare: nu s-a anunţat a doua răpire, ca şi cum n-ar face parte din exerciţiu, n-au apărut puşcaşii marini ca să ne oprească, gorilele şi maşinile negre nu prea au legătură cu NATO, suntem singuri într-un loc ciudat unde nu prea pricepem ce se întâmplă. Am aşa o vagă impresie că omul nostru de la Comandamnet, căpitanul Verdeş, s-a înşelat cumva. Ne-a trimis pe o pistă eronată. Sau că am nimerit noi într-o locaţie greşită.

- Păi hai să plecăm!, spuse Glad. Dar nu putem. Deci, înseamnă că cineva de-aici exercită, totuşi, o influenţă asupra noastră.

- Da, dar cum o face? Discret, timid, defensiv. Parc-am fi într-un film gen „Singur acasă”. Nu m-ar mira dacă în spatele unei uşi încuiate s-ar afla un copil speriat.

Morad interveni şi el:

- Ursul pe care l-am văzut eu nu era copil deloc.

- O fi fost gonflabil, ţinut din spate de un pici de clasa doua, presupuse Glad ironic.

- Hai, fii serios! Când l-am pălit cu berea-n cap a icnit ca un obez căzut pe gheaţă. Dar dacă, totuşi, avem de-a face cu un copil – o fi vreunul modificat genetic – eu propun să-i

ciocănim în pereți și să-i vorbim frumos. Să îl asigurăm că nu suntem hoți, ci doar îl căutăm pe unul care a fost adus aici.

- Indiferent ce-ar fi, trebuie să facem ceva, insistă Ștefana. Borwish ăsta sigur a fost răpit, doar am văzut cu ochii mei. Apoi mașina de înghețată și cele două negre se află aici în garaj.

- Până vă decideți voi, le spuse Morad, eu merg să ciocănesc puțin în pereți, poate dau de copilul ăsta, deocamdată, virtual.

- Vezi să nu uiți să rezolvi și-o bere!, îi ghici Glad adevăratele intenții.

În timp ce Morad ieși, Gorean le mai spuse:

- Am vorbit de câteva ori cu Stătescu. Ei sunt pe punctul de a încheia exercițiul și încă nu li s-a spus nimic legat de problema noastră de aici. Indiciul lor principal legat de „bidon" este o casă verde, dar a noastră este maro. În plus, nu a sosit nimeni de la celelalte plutoane. Chiar suntem noi cei mai deștepți? Parcă la început ne temeam că nu o să avem nicio șansă! Deci dacă nu este o farsă și nici o eroare, atunci cu ce ne confruntăm noi aici?

- Cu ce?, întrebă Botanu înțelegând că Gorean are o ipoteză legată de asta.

- Cu un posibil caz real.

Ștefana își transformă zâmbetul său aproape permanent într-o mirare și întrebă:

- Tu vrei să spui că pe domnul Borwish l-au răpit niște șantajiști, niște vânători de recompense?

- Nu o spun cu certitudine, dar iau în calcul și această posibilitate. Dar dacă ar fi reală, noi nu am avea cu ce să le facem față răpitorilor. A fost și motivul meu pentru care

am preferat să aşteptăm. Ca să le batem cu laserele în ochi, cred că mai rău i-am enerva.

Dar Botanu nu prea era de acord cu acestă presupunere şi spuse:

- Cred că de data asta exagerezi. Dacă erau aici nişte terorişti, cred că ar fi încercat demult să ne anihileze.

- Poate vor să treacă neobservaţi.

- Şi atunci de ce au făcut zgomote, de ce s-au mascat ca la carnaval, de ce sting luminile şi se joacă cu încuietorile?

- Eu nu vreau să vă conving de ceva care nici pentru mine nu este clar. Pur şi simplu discutăm pentru a găsi explicaţii şi soluţii. Dacă excludem şi varianta teroristă, mai rămâne una pe care o am în minte.

- Ehee, păi mintea ta scorneşte ipoteze de ne poate ţine aici până mâine dimineaţă! La ce te-ai mai gândit?

- Ar mai fi varianta că ce este aici să constituie baza următorului exerciţiu pe care noi l-am anticipat mai mult din greşeală. Şi se încearcă acum o tragere de timp pentru a se ţine totul secret până la intrarea în timpul real de acţiune. Iar noi suntem reţinuţi, ca să nu divulgăm totul, să nu se răsufle pregătirea făcută până acum care ar deveni inutilă.

În acel moment Morad intră pe uşă cu o figură victorioasă.

- Măi, fraţilor, le spuse el, am descoperit ceva. Tot ciocănind eu prin pereţi, aşa, mai mult ca să-mi ţin de urât, am dat de un loc unde suna a gol. Am lovit mai tare şi am făcut o mică spărtură în zid. Pe gaurica aia am mai apucat să văd pe unul cum fugea din cămăruţa aceea de acolo.

- Cum arăta?, îl întrebă Gorean.

- Nu l-am văzut prea bine că a dispărut repede, dar parcă avea în picioare nişte... nu ştiu ce..., ca două şalupe. Era şi el mascat ca şi celălalt, dar parcă nu în animal.

- Haideți să mergem!

Plecară cu toții spre locul indicat.

Curiozitatea le era prea mare ca să-şi mai facă vreun plan de acțiune. Se apucară imediat să lărgească gaura.

Gorean fu nevoit să se retragă puțin din zona agitată pentru că îl sunase Stătescu şi când se întoarse, găsi în locul acelei găurici, o adevărată intrare.

- Măi, ce faceți voi aici?, îşi dojeni el prietenii. Îi dărâmați casa ăstuia şi o să ne pună să i-o plătim.

- Nu te-ngrijora!, îl linişti Botanu. Este un perete fals, din ipsos care aproape că a căzut singur. Pare a fi o cămăruță secretă.

Intrară pe rând, cu atenție în cealaltă încăpere care era lungă şi îngustă, parcă făcută între pereți. Avea o singură uşă care dădea spre un hol şi care pe partea cealaltă lua forma unui tablou.

Erau aici multe instalații electronice, un adevărat centru nervos al imobilului, cu monitoare, sisteme audio şi video, plus altele de natură necunoscută la prima vedere.

Rămaseră uimiți, mai ales că pe unul din ecrane văzură chiar încăperea pe care o ocupaseră ei ca zonă de bază.

- Ăştia ne-au urmărit tot timpul, constată Ştefana.

- Da, îi răspunse Gorean. Mă bucur de asta.

- Te bucuri?! De ce?

- Hai să spun mai bine că... aproape mă bucur. Înseamnă că în acest moment pică varianta cu răpirotii terorişti şi rămâne cea cu trasul de timp pentru al doilea exercițiu.

- Păi e bine, dar ce facem în continuare?

- Dacă tot am căpătat acces şi la restul clădirii, hai să cercetăm zona! Dar să fim în continuare foarte atenți, deoarece s-ar putea ca adevăratele surprize abia acum să apară! Nu vă depărtați prea mult unul de altul! Revenim aici peste

cinci minute, ne informăm reciproc şi apoi cercetăm din nou din aproape-n aproape.

O luară fiecare în câte o direcţie păşind cu grijă. Aici era un alt hol care avea mai multe uşi ale unor camere care trebuiau explorate.

Încă de la primul contact vizual direct cu Morad, Marele Ics îşi alertase oamenii, îi strânsese de prin clădire şi coborâse cu ei la subsol, pe o scară secretă.

Lui Rechinuțu îi dăduse o cheie falsă şi-i spusese: „Toți banii tăi sunt în fişetul din biroul meu. Uite cheia, du-te şi ia-ți-i! Dar grăbeşte-te că noi plecăm! În maxim trei minute să ne întâlnim la scară!" Dar în urma lui încuiase uşa biroului şi rupsese cheia în yală spunându-şi în gând a răzbunare: „Aşa-ți trebuie dacă mi-ai curentat pisica!".

După o explorare foarte prudentă, cei cinci se reuniră în punctul de plecare. Conveniseră încă de la început să nu forțeze nimic, doar să cerceteze cu precauție locul şi să rețină punctele aşa-zis sensibile.

Acum îşi împărtăşiseră din experiența căutărilor şi concluzionaseră că au la acest nivel doar două încăperi încuiate şi una pe care o încuiaseră ei, deoarece părea că acolo li se pregătise o capcană toxică sau ceva de genul ăsta, oricum era o incintă cu un aer foarte urât mirositor.

Una din camerele încuiate o lăsaseră pentru partea finală a căutărilor lor aprofundate, deoarece avea o cheie ruptă în mecanismul de închidere, ceea ce presupunea că este goală, pe considerentul că respectiva cheie se rupsese în timpul folosirii ei din afară, iar înăuntru nu era nimeni prost să stea blocat fără să spună nimic. Numai dacă nu cumva tocmai acolo ar fi fost ascuns domnul Borwish, dar în cazul acesta însemna că el este reținut aici împotriva voinței sale.

De aceea lăsaseră acea cameră la urmă, ca în caz de pericol, ei să aibă toată cealaltă zonă cercetată, deci, să fie cu spatele asigurat.

Merseră către cealaltă uşă cu probleme. O cercetară în detaliu şi ascultară cu atenţie. Parcă se auzeau nişte gemete.

Morad îşi pierdu răbdarea şi spuse enervat de starea de tensiune pe care trebuia să o suporte:

- Ce tot facem pe noi atâta!

După care izbi cu umărul în uşă atât de tare încât o crăpă şi trecu prin ea, trezindu-se grămadă peste un om care stătea legat într-un scaun, cu o bandă de scoci lipită peste gură.

Cam în acelaşi moment, aflat la subsol şi admirându-şi bomba setată să explodeze peste o jumătate de oră, Marele Ics strigă dintr-o dată la „gorilele" sale:

- Băi, idioţilor, unde-i domnul Borwish? L-aţi uitat în debara. Când aţi auzit de bombă, aţi şi rupt-o la fugă mai-mai să mi-o luaţi înainte. Cine era de serviciu să-l păzească?

Îi răspunse unul ce tot încerca să se ascundă în spatele celorlalţi:

- Şefu', eu l-am întrebat dacă vrea să meargă, dar el a gemut la mine şi a dat din cap că nu.

- Băi, tâmpitule, domnul Borwish este încă într-o stare de confuzie din cauza serului. Aşa păţesc ăştia cu grupa de sânge AB-IV . Trebuia să-l iei cu forţa.

Se gândi puţin apoi spuse către toţi:

- Acum este prea târziu să ne întoarcem după el. Dar nu mai contează. Ori îl puneam eu în libertate, ori îl eliberează militarii, e cam acelaşi lucru. I-am spus ce are de făcut şi nu îşi va risca el viaţa ca să nu mă asculte.

- Şefule, spuse doctorul care avea mintea mai întreagă

decât toți ceilalți, dar cu bomba ce facem? Dacă o lăsăm să explodeze, moare şi demnitarul.

- Da, ai dreptate, spuse Marele Ics supărat în sinea sa că nu se gândise şi el la asta. V-am pus la încercare, urangutanilor, şi văd că doar doctorul a ştiut. Voi ceilalți îmi mâncați nutrețul degeaba. Oprim bomba şi o reprogramăm la momentul potrivit, sau o voi detona prin telecomandă când vom fi departe de aici. Până atunci, însă, trebuie să îl eliberăm pe injectatul nostru. Vom încerca prima dată varianta subtilă – poate li-l subtilizăm de sub nas, fără să ne vadă nimeni. Dacă nu ne reuşeşte asta, vom lua clădirea cu asalt. Pregătiți-vă de intervenție! Tu, uitucule, ține-mi-l pe Pisigrec! Strânge-l la piept şi mângâie-l, că o să-i placă şi o să se întindă pe gâtul tău!

Ştefana şi Botanu îl recunoscură imediat pe cel legat. Primul exclamă:

- Ăsta-i omul nostru.

Îl dezlegară pe domnul Borwish şi îi dezlipiră banda de la gură.

Cu privirea ințețoşată şi cu mintea tulbure din cauza serului care îi provoca diverse reacții adverse printre care şi deshidratarea, el reuşi să rostească:

- Mi-e sete...

Cu toată dezorientarea lui, demnitarul reuşise să-şi dea seama că se află în compania unor militari NATO şi că este în siguranță. Se bucura acum că salvatorii săi, pe care nu sperase prea mult să-i mai vadă, sosiseră la timp, dar era deznădăjduit de faptul că nu putea să îi informeze de ce i se întâmplase şi să-i prevină de pericolul la care credea că încă sunt expuşi.

Totuşi, se cam bucurase prea devreme de salvarea sa.

Auzindu-l că îi este sete, militarilor li se activă dintr-o dată ipoteza lui Gorean referitoare la concursul de rezistență la băutură.

Îl luară şi îl duseră într-o cameră, aşezându-l pe un scaun la o masă. În timp ce Morad aducea sticlele de vin, Glad îi spuse:

- Acum să vă vedem cât vă țin puterile. Trebuie să beți mult, că altfel pierdeți.

Domnul Borwish, aşa neputincios cum era, îşi dădea seama că este într-o stare gravă, dar realiza şi că fusese eliberat şi de aceea avea toată încrederea în salvatorii săi. În starea de bulversare în care se afla, pentru el, acest „Trebuie să beți mult că altfel pierdeți.”, însemna că este obligatoriu să se conformeze şi să-şi lase soarta, cu toată încrederea, pe mâinile militarilor care ştiau ei ce fac.

Morad se aşezase de vreo douăzeci de minute în fața lui şi îl tot obliga să dea paharele cu vin pe gât ca să bea amândoi în mod egal. Goliseră deja prima sticlă şi aproape o terminaseră şi pe a doua.

Ceilalți, deocamdată asistau curioşi, deşi, mai precaut din fire, lui Gorean i se părea acum că luaseră prea în serios ceva ipotetic. Intenționa să intervină, dar Glad i-o luă înainte:

- Morade, mi se pare mie sau te cam plictiseşti?

Acesta îi răspunse pe un ton ce trăda nerăbdarea:

- Băi, ăsta se mişcă prea încet. Nu ştiu de ce se crede el mare bețivan, că văd că înghite mai mult forțat.

- O avea el trucurile lui, spuse Botanu. E de cursă lungă, o ia încet, se preface că nu mai poate, da’ până diseară te face mangă.

Gorean găsi momentul să intervină:

- Măi, oameni buni, nu ar fi trebuit, totuşi, ca înainte de a-l îmbăta, să-l întrebăm pe domnul Borwish ce i s-a

întâmplat, care este realitatea, ce ştie despre răpitori? Abia aflam şi noi în ce situaţie suntem cu adevărat.

- Păi hai să-l întrebăm până nu e prea târziu!, propuse Ştefana. Domnule Borwish, ce vi s-a întâmplat?

Acesta răspunse greoi, făcând un mare efort pentru a se face înţeles:

- Burta..., seringa..., sete...

Nu prea înţeleseseră, dar Glad riscă o traducere.

- Măi frate, omul nostru aşa de beţivan este, că dacă nu mai poate să toarne pe gură, îşi face injecţii în burtă şi tot nu se lasă. Morade, praf te face ăsta, că la băut prin perfuzii n-ai antrenament.

Dar Gorean îşi exprimă mai ferm dezaprobarea:

- Hai, măi, gata, opriţi-vă! Bea tu singur, Morad, dacă vrei, dar lasă-l pe omul nostru în pace! Voi nu vedeţi că el pare mai degrabă grav bolnav? Haideţi să-l întindem într-un fotoliu şi să-i dăm puţin timp să-şi revină! După aceea poate reuşeşte să ne spună ce ne interesează.

În timp ce îl aşezau în patul improvizat, se auzi un zgomot puternic ce îi făcu pe toţi să intre în stare de alertă. Cineva bătea cât putea, prin interior, în uşa aceea cu cheia ruptă în broască.

*

Era atâta linişte în birou, încât s-ar fi putut crede că respectivul spaţiu aparţine unei zone intergalactice prin care nu au voie să treacă decât particulele mute care merg pe vârfuri.

Generalul Schpritz stătea pe fotoliul său, cu capul proptit în palme. Nu numai că medita, dar făcea şi un efort supranatural să înţeleagă ce se întâmplă cu adevărat în sfera sa de influenţă.

După discuția cu acel căpitan Verdeş fusese absolut convins că scenariul pe care i-l conturase acesta legat de a doua răpire este real. Doar firea sa calculată de vechi militar îl determinase să facă o verificare de rutină.

Mersese şi îl căutase pe domnul Borwish. Îl invitase la o cafea în salonul de protocol al Comandamentului, cu scopul de a-i verifica identitatea. Îl mai pusese şi pe un ofițer de la Interne să-i obțină subtil amprentele musafirului, iar acum simțea că se va umple de ridicol dacă se va afla asta.

Nu îl cunoscuse personal pe demnitar şi nu se putuse baza pe compararea datelor de acum cu informațiile din memoria sa pe care nu le avea, dar putuse folosi diverse mijloace prin care să îşi testeze cu succes invitatul.

Dusese intenționat discuția în zona profesională a domnului Borwish. El nu prea se pricepea la procedurile parlamentare europene, dar putea pune întrebări multe, amănunțite şi repetate sub altă formă, în aşa fel încât să-şi poată da seama dacă interlocutorul său minte sau improvizează.

Fusese un adevărat şoc pentru el constatarea că demnitarul, nu numai că îi răspunsese cu cea mai mare precizie la toate întrebările lui, dar îi oferise şi detalii de viață internă parlamentară pe care nu ar fi avut cum să le ştie un impostor.

Acum era nervos, dar mai ales se simțea umilit de comportamentul detaşamentului românesc, cel care, prin persoana colonelului Popescu şi a ajutoarelor sale apropiate făcea un joc neserios şi chiar murdar. Crezuse cu naivitate că ei întreprind ceva în favoarea lui, că au o surpriză plăcută pentru ieşirea sa la pensie, că îl țin în priză şi îi arată respectul cuvenit unui om care a îmbătrânit la datorie. Dar ei nu! Ei îşi băteau joc – asta era senzația sa. Ei trăgeau sforile doar pentru interesul lor decupat din mentalități înapoiate aparținând altor timpuri.

Îl trimisese pe noul său aghiotant să îl cheme pe acest Verdeş căruia dorea să îi administreze o lecţie de onoare.

Aproape că nu îl mai interesa deznodământul exerciţiului tactic. Lăsase totul în seama subordonaţilor săi. Era preocupat acum doar de lămurirea acestui fals mister românesc ce se dovedise a fi doar un comportament nedemn, mincinos, viclean al unor oameni cu care a fost obligat printr-un concurs nefericit de împrejurări să devină camarad de arme.

La sosirea locotenentului Codrescu încercase să continue descifrarea şaradei pe care i-o servea colonelul Popescu, dar devenise aproape dezgustat de stilul ăsta codificat pe care îl foloseau românii şi care demonstra poate că au printre ei o minte bolnavă care le distorsionează la toţi comportamentul. Îl întrebase simplu şi direct pe noul său aghiotant, cine se află la originea strategiei de acţiune a detaşamentului românesc, iar acesta îi dăduse un răspuns bizar, după un blocaj ce mima emoţia, nici mai mult nici mai puţin decât că... : „-Moş Martin”! Îi venise să-i strige: „Să dea trolli-n codurile voastre!” , dar se abţinuse şi îşi propusese să-şi facă timp pentru a-l „diseca” până la oase pe acest locotenent ce făcea pe prostul cu el.

Intrarea căpitanului Verdeş îi întrerupse gândurile. Era nervos, dar nu voia să-i arate ofiţerului asta, ci doar că este foarte ferm, dar şi dezamăgit de prestaţia lui de până acum. Îi spuse lăsându-l să stea în picioare:

- Căpitane, te-am tratat cu tot respectul, mi-am dat gradele la o parte şi te-am făcut egalul meu. Iar tu mi-ai răspuns cu minciuni, cu piste false cu care ai vrut probabil să tragi de timp ca să puteţi face voi o altă şmecherie de-a voastră.

- La ce vă referiţi, domnule general?, întrebă Verdeş foarte surprins de tonul rece cu care era primit.

- Mă refer la onoare, la onoarea militară. Ai trăit vreodată o asemenea stare de spirit, sau o tratezi doar ca pe o vorbă goală bună doar de ascuns gândurile?

Căpitanul nu ştia ce să facă. Să tacă, să riposteze, să ceară detalii? Crezuse că este chemat pentru ceva de bine, pentru a i se recunoaşte meritele în dejucarea unei posibile lovituri mafiote sau cam aşa ceva. Chiar trecuse pe hol pe lângă maiorul Strauss şi îl întrebase din treacăt: „Vă place zeama de sfeclă?”, continuând în gând: „Că ai sfeclit-o!”.

Răspunse încercând să afle detalii despre atitudinea surprinzătoare a superiorului său:

- Domnule general, mă puteți învinui de diverse lucruri privind performanțele mele profesionale, dar vă rog să nu atentați la onoarea mea militară, deoarece veți fi într-o mare eroare. Noi, românii, în pofida a ceea ce se crede...

- Da, voi, românii! Tocmai despre asta este vorba, despre voi, românii, cei care jucați pervers pentru a vă atinge nişte interese meschine numai de voi înțelese. M-ai trimis pe o pistă falsă spunându-mi că domnul Borwish, cel real, a fost răpit. Dar eu l-am verificat şi el este aici în carne şi oase. Are legitimația şi actul de identitate ale demnitarului. Mi-a „recitat” aproape tot regulamentul Parlamentului european şi mi-a vorbit despre o mare parte a colegilor săi pe care îi cunoaşte şi pe numele mic, verificate apoi de mine după site-ul lor comparat cu înregistrarea făcută în secret. Crezi tu că un impostor ar fi putut face toate astea?

- Eu nu am de unde să ştiu...

- Aaaa!, acum nu ai de unde să mai ştii, dar parcă în discuția precedentă erai foarte sigur. Să repunem relația noastră pe făgaşul ei normal! Îți ordon să îmi spui de ce m-ai mințit şi cine te-a pus să o faci!

- Nu v-am mințit deloc sau nu am făcut-o cu intenție. Pur şi simplu aşa mi-a parvenit şi mie informația de la militarii noştri.

- Pe care nu te-ai obosit să o verifici. Pur şi simplu mi-ai turnat-o mie în cap, ca şi cum mi-ai fi înnodat şireturile la bocanci când nu eram atent. Frumos din partea ta!

Generalul îşi dădu seama că începe să întreacă măsura implicându-se emoțional în discuția cu un subordonat. Mai spuse:

- Bine, nu mai este nevoie să spui nimic. Am încheiat discuția. Te rog să pleci şi sper să fi învățat ceva din asta!

Dar căpitanul Verdeş avea şi el demnitatea lui. În timp ce salută regulamentar, îi raportă superiorului înainte de a ieşi pe uşă:

- Domnule general, înțeleg că prestația mea în cadrul Comandamentului v-a dezamăgit profund. O să îl rog pe domnul colonel Popescu să mă retragă din această funcție. Iar dacă a doua răpire nu a avut loc, îmi asum răspunderea erorii făcute şi voi cere să fiu trimis în țară.

În urma lui, generalul avu un licăr de satisfacție în privire – îl înmuiase puțin atitudinea demnă a căpitanului.

Aproape că nici nu îl observă pe ofițerul care intrase în birou. Tresări puțin, apoi îl întrebă formal, neaşteptându-se la ceva spectaculos:

- Ce ai aflat?

Dar răspunsul celui venit îl şocă de-a binelea:

- Am verificat şi nu există nicio îndoială – amprentele acestui domn Borwish, nu corespund cu cele din baza de date. Ba mai mult. După discuția cu dumneavoastră, omul a dispărut.

*

Se sfătuiseră toți comandanții de subunități şi hotărâseră să înconjoare casa verde şi să pornească asaltul în acelaşi timp. Fiecărui pluton de intervenție îi revenea un anumit sector în care putea acționa după tactica pe care o considera cea mai potrivită, dar cu regula ca, o dată declanşat atacul, nimeni să nu mai aibă voie să se retragă în spatele unui aliniament prestabilit din teren. Fusese necesară această condiție, pentru ca niciunul dintre ei să nu trişeze aşteptând în afara focului puşcaşilor şi lăsându-i pe ceilalți să ducă greul luptei, pentru a culege roadele la sfârşit.

Locotenentul Suru insistase ca plutonul său să plece cu o anumită întârziere, pe motiv că ei sunt mai puțini decât ceilalți, dar nimeni nu fusese de acord, motivându-se refuzul prin faptul că nimic nu îi împiedicase să vină cu efectiv complet.

Acum stăteau şi aşteptau să vină ora stabilită pentru atac. Mai erau cam cincisprezece minute şi tensiunea creştea cu fiecare clipă. Toți voiau să câştige şi acum, după ce ajunseseră în fața ultimei încercări, fiecărei subunități i se părea că victoria este doar o chestiune de prudență.

Din păcate, topografia locului nu îi ajuta prea mult. Terenul era plat şi avea puține obstacole după care să te adăposteşti. Imobilele din acea zonă erau destul de răsfirate, astfel încât se putea considera că, cel puțin pentru situația tactică în cauză, acea casă verde este relativ izolată.

Exista un singur imobil în zona de atac, la o distanță de aproximativ o sută de metri de țintă, dar, în urma tragerii la sorți privind ocuparea sectoarelor, acesta revenise

plutonului polonez care îl şi ocupase, postându-şi câţiva oameni pe acoperiş. Avea avantajul de a fi cu un etaj peste cele trei niveluri ale casei verzi, dar în practică atuul lor era mai puţin important decât părea. Până la urmă, pentru a salva „Bidonul" trebuia să ajungi până la el şi nu puteai face asta uitându-te de pe blocul vecin. Singurul câştig era că polonezii erau protejaţi de clădirea lor şi puteau aştepta acolo ca sacrificiul celorlalţi să scoată din luptă cât mai mulţi apărători, în aşa fel încât ei să poată purta cu succes atacul final.

Acum când aşteptau toţi culcaţi în iarbă momentul de pornire a ofensivei, locotenentul Suru le spuse cu regret oamenilor săi:

- Măi, n-am avut noroc la tragerea la sorţi. Dacă luam noi clădirea vecină am fi avut mult mai multe şanse de câştig.

- Eu cred că v-au păcălit polonezii ăia, puse Stătescu paie pe focul regretului său.

Dar Murdu interveni şi îl linişti pe ofiţer:

- Domnule locotenent, nu contează cine a luat clădirea aia. Putea să aibă şi un tunel spre casa verde, că tot degeaba era. Să nu uităm că „Bidonul" este la noi, iar toţi ceilalţi n-au decât să-l elibereze pe Nită al nostru că nu se vor alege în final decât cu vreo boală a somnului.

- Chiar, ce-o fi făcut Nită până acum?, întrebă Sfinteie.

- Ce să facă, îi răspunse Bibo. I-a lăsat pe americani fără mâncare. Dacă mă uit bine prin binoclu, parcă văd pe la ferestre nişte puşcaşi marini hămesiţi, ţinându-se de burtă.

Însă Murdu dori să revină la probleme serioase:

- Deci aşa facem cum am stabilit. Suntem zece inşi plus domnul locotenent. Vom fi obligaţi să intrăm toţi în interiorul aliniamentului aşa-zis de fidelitate stabilit cu ceilalţi. Odată pătrunşi acolo, domnul locotenent împreună cu Bibo vor sta după dâmbul pe care l-am identificat în faţă şi vor

încerca să adâncească locul respectiv în aşa fel încât sub nicio formă să nu fie scoşi din luptă. Avem nevoie ca la sfârşit cineva de la noi să revendice victoria. Noi ceilalți ne deplasăm în şir indian pe cele trei grupe stabilite. Cel din frunte, după ce va fi lovit, conform regulamentului exercițiului va mai avea dreptul să stea în picioare în zona de conflict doar zece secunde. Noi vom folosi acest timp scurt pentru a alerga tot în aceeaşi mare viteză spre clădire, folosindu-ne de cel eliminat ca de un scut. Cu puțină şansă vom putea ajunge – măcar vreo doi dintre noi – pe latura de nord a clădirii verzi unde nu există nici uşi, nici ferestre şi unde s-ar putea să fie un unghi mort. Cine ajunge acolo se orientează la fața locului, dar cel mai bine ar fi să aştepte. Nu că ar fi neapărat nevoie să-l eliberăm tot noi pe Nită, dar nici nu putem să ne lăsăm eliminați ca nişte fraieri.

Cărăvoi avu o observație de făcut:

- Şi crezi că americanii au lăsat ei zona aia neobservată?

- Poate au lăsat-o, poate n-au lăsat-o, dar gândeşte-te că ei sunt doar o grupă şi au de înfruntat câteva sute de adversari. Nu cred că îşi permit să-şi risipească forțele apărând un perete pe unde şi-aşa nu se poate intra în clădire.

- Mda, la urma urmei pe ei nu-i interesează decât să păzească intrarea. Ce facem, însă, cu adevăratul „Bidon”? Când îl aducem? Mie mi se pare că nu este bine să stăm până la sfârşit. Măcar să îl avem pe undeva prin preajmă, în aşa fel încât să ne putem folosi de el la momentul potrivit.

- Da, ai dreptate, ar fi mai bine aşa, spuse locotenentul Suru. Să îl avem în apropiere, pentru orice eventualitate. Stătescu, sună-l pe Pital şi spune-i să vină amândoi cu „Bidonul” în vechiul nostru dispozitiv de la proba precedentă şi să aştepte acolo!

- Şi cu ce să vină până aici, că e cale lungă?, ceru detalii Stătescu.

- Să ia un taxi, că tot aşa l-am şi răpit şi n-o să i se pară maiorului nimic deosebit.

- Păi şi de unde or să ştie ei cum să ajungă aici? Nici eu nu ştiu pe unde mai suntem.

- Hai, măi, că i-a stabilit Sfinteie coordonatele aproximative. Tu unde-ai fost cu gândul când am discutat? Ia-le de la el şi dă-i-le!

- Şi cât de... aproximative sunt coordonatele astea? Sper să nu ajungă ăştia cu „Bidonul”, la aplicaţia de anul viitor!

- Băi, deşteptule, ripostă Sfinteie, le-am calculat după harta turistică a zonei. Sunt coordonate polare având ca punct de plecare turnul poştei din centrul oraşului. Să cumpere şi ei acelaşi ghid şi să se orienteze, că doar suntem artilerişti!

- Da, şi-ncă de-ăia neolitici, veritabili, glumi Platen uitându-se la Oade care urmărea cu mare atenţie o furnică ce mergea pe un fir de iarbă.

Locotenentul Suru veni atunci cu o precizare, ca să le uşureze sarcina celor care urmau să sosească:

- Toţi cei care veţi fi scoşi din luptă veţi fi obligaţi să vă retrageţi în spate. Dar nu rămâneţi într-un loc, ci vă împrăştiaţi pe câmp, vă uitaţi în toate direcţiile şi când vedeţi un taxi, îl aduceţi aici!

- Şi dacă acolo în spate ne păzeşte un arbitru şi nu ne lasă să plecăm?, se reactivă pentru scurt timp Oade care ar fi renunţat de acum la luptă, ca să nu-i mai facă pe americani să mai piardă timpul cu el.

Îi dădu Bibo o soluţie la problema lui:

- Băi, îi spui acelui arbitru că ai făcut insolaţie şi că trebuie să stai la umbră.

- Şi dacă tot nu mă lasă?

- Atunci îi leşini pe bocanci, ca să fii convingător!

Unii dintre ei mai-mai să adoarmă în iarbă. Noroc că veni clipa stabilită pentru ofensivă şi locotenentul Suru îi sperie cu un strigăt alarmat, văzând că ceilalți au pornit deja:

- Gata, la atac! Hai, că ne-am luat cu vorba şi am rămas iar ultimii!

Porniră după planul stabilit.

Bibo se trânti după dâmbul ochit din timp, îşi scoase lopățica şi începu să adâncească ascunzătoarea pentru a avea împreună cu locotenentul, o acoperire completă. În timp ce săpa, trăgea şi cu coada ochiului la cei din față care porniseră ca din puşcă în încercarea lor de a ajunge la zona pe care o considerau sigură. Dar la un moment dat ceva i se păru în neregulă. Îşi dădu seama repede că lipseşte cineva. Îi mai privi o dată pe cei opt, îi identifică după statură, după alergătură, apoi se întoarse şi strigă răstit:

- Enți, scoală-te de-acolo şi pleacă la atac, că eliberează ai noştri Kandaharul până te urneşti tu!

Acesta se dezmetici cu greu, se ridică buimac din iarbă unde ațipise şi dorind să recupereze, odată ce o rupse la fugă ca din tun, pentru a-şi ajunge colegii din urmă.

Când trecu prin dreptul locotenentului, îi văzu acestuia figura dojenitoare şi încetini pentru a se justifica:

- Am visat că participam la o mare operațiune militară şi eu îi împuşcasem pe toți teroriştii şi îi eliberasem pe toți ostaticii.

Apoi îşi continuă alergarea cu şi mai mult zel ca şi cum ar fi dorit să transforme visul său glorios în realitate. Dar după doar câțiva zeci de metri se opri, se gândi puțin, după care se întoarse cu paşi rari şi apăsați, afişând o figură morăcănoasă.

Când trecu din nou pe lângă cei doi care îl priveau nedumeriți, ofițerul îl întrebă contrariat:

- Măi, Enți, de ce te întorci?

- De draci ce am pe americanii ăştia!, răspuse el nervos. Un mare bou de-al lor m-a eliminat.

*

Cei doi militari care aveau de îndeplinit misiunea la bordel se cam plictisiseră. La început le convenise perspectiva de a sta departe de zbuciumul exercițiului tactic şi într-un loc plin de privelişti atrăgătoare, dar acum se simțeau rupți de evenimente şi erau nemulțumiți de postura lor de simpli privitori.

Din mai multe motive nu dăduseră curs tentațiilor acelui stabiliment. În primul rând pentru că nu trebuia să compromită participarea subunității lor la aplicație printr-un comportament indecent, în timpul unei misiuni de luptă. Nu chiar îi dădea pe ei conştiința afară din casă, dar primiseră amenințări de la câțiva colegi invidioşi pe sarcina lor, că dacă le crează probleme, vor dormi o săptămână printre animalele din fermă. Apoi nu aveau nici bani de risipit; abia dacă reuşeau să-şi plătească doar statul degeaba acolo. Până la urmă Pital aranjase cu matroana să le scadă jumătate din suma datorată din contul maiorului, pe motiv că tot el profită şi de statul lor acolo. Nu în ultimul rând, mai trebuia să fie şi cu ochii pe „Bidon”, ca să nu le plece de sub nas.

Lucrurile decurseseră fără incidente. Între reprizele de amor – care erau strict necesare pentru rămânerea în acea ascunzătoare – îl duceau pe ofițer undeva la subsol într-o încăpere unde se adunau rufele murdare şi îl țineau ascuns

între cearşafuri. Tot Pital îl mințise pe acesta că domnul general le ceruse ca pe timpul exrcițiului tactic să se folosească timpul acela de stat degeaba pentru antrenarea maiorului pentru o misiune secretă şi periculoasă ce avea să o primească ulterior, şi în care, dacă ar fi fost capturat de inamic, ar fi fost sigur violat de... „amazoanele talibane". Şi ca să pară totul veridic, în timp ce Coreliuc stătea de pază la uşă, Pital se prefăcea că ia legătura cu diferite centre de comandă şi face schimb de date militare cu acestea. La un moment dat îşi epuizase bietul de el tot vocabularul de noțiuni referitoare la aplicație şi începuse să simuleze că ia legătura, ba cu portavionul Nimitz, ba cu un submarin nuclear din clasa Phantom.

În momentul în care Pital primi de la Stătescu toate instrucțiunile necesare aducerii ofițerului în zona de desfăşurare a exercițiului, el urcă grăbit la camera ştiută, pentru a-l lua pe maior. Înțelesese că trebuia să se grăbească să ajungă la coordonatele comunicate, mai ales că era nevoit să cumpere şi un ghid turistic al regiunii.

Îl lăsase pe Coreliuc în holul central, moțăind rezemat de speteaza scaunului şi cu picioarele ridicate pe o măsuță, într-un fel de relaxare de plictiseală.

Ştiind ce cameră caută, Pital merse drept acolo. Intră direct, cu orice risc – nu avea timp de pierdut – dar îl găsi pe „ostaticul" lor într-o postură cât se poate de decentă.

Îi spuse pe un ton ce dorea să evite orice comentarii:

- Domnule maior, am primit ordin de la domnul general să ne deplasăm urgent într-un punct de rezervă secundar.

- De ce? S-a întâmplat ceva neprevăzut?

- Da..., improviză militarul. Inamicul ne-a străpuns apărarea exterioară şi trebuie să plecăm acum cât mai avem timp. Ne-a fost ocupat şi punctul de rezervă şi de aceea tre-

buie să ajungem acum într-unul secundar căruia îi ştiu doar coordonatele, nu şi dispunerea în teren. A fost ceva stabilit în mare viteză acolo la comandament, din câte mi-am dat seama. Sub nicio formă nu trebuie să cădeţi în mâna duşmanului.

- Da, eu sunt pregătit, am toate lucrurile pe mine. Cu ce mergem?

- Tot cu un taxi, ca să nu atragem atenţia adversarilor noştri. Îl vom chema aici să ne ia şi vom trece puţin prin oraş ca să iau un ghid al zonei.

- De ce îţi trebuie?

- Ca să identific locul de destinaţie. Vă spuneam că mi s-au dat nişte coordonate polare stabilite în ultimul moment pentru acest punct secundar şi trebuie să mă lămuresc unde se află.

- Ia arată-mi coordonatele astea, că eu sunt din zonă şi s-ar putea să-mi dau seama!

- Uitaţi-le! Cu punct de plecare, turnul poştei.

Ofiţerul studie puţin datele, după care spuse:

- Cred că ştiu unde trebuie să ajungem.

- Foarte bine. Înseamnă că vom economisi puţin timp. Mergeţi dumneavoastră jos şi aşteptaţi, vă rog, la uşă, că vin şi eu imediat după ce achit nota de plată pentru celelalte cheltuieli!

De fapt, Pital cam rămăsese cu ochii la femeia îmbrăcată doar pe jumătate şi încerca acum şi el aşa, un fel de stop-cadru de final. După ce ieşi maiorul, el se apropie de ea, o prinse în braţe şi îi spuse duios la ureche:

- Ce zici, pisicuţo, mă ajuţi şi pe mine să mă uşurez de tensiunea asta infernală specifică meseriei mele?

Ea îi răspunse tot cu un ton mieros:

- Cum să nu te ajut, motănelule! Dă-mi cardul tău şi ţi-l uşurez cu mare plăcere!

- Aaaa, păi nu-ți scoate gheruțele la mine! N-a plătit maiorul şi pentru mine?

- Nuuu, că nu mai are cu ce. E falit. Nu l-ai văzut că a rămas complet echipat?

- Eee, păi nu mă mai joc aşa. Hai, pa, că mă grăbesc! Poate te vizitez altă dată. Să mă ții minte!

- Da, iubitul meu, ca pe o frunză luată de apă.

Pital nu mai văzu zâmbetul ironic al femeii. Coborî în grabă scările. Când ajunse în hol, regretul pierdutei aventuri i se transformă în uimire. Ofițerul era întins pe jos inconştient, în dreptul uşii, iar Coreliuc stătea nelămurit lângă el.

- Ce s-a întâmplat?, întrebă Pital. Ce-a pățit?

- Băi, tu pe unde umbli, că ăsta a vrut să fugă. Dacă nu mă dezmeticeam eu la timp, îl mai pocneam abia în stradă.

- Nuuu, măi, nu a vrut să fugă. Eu l-am trimis. M-au sunat ai noştri că trebuie să ajungem urgent la ei, dar n-am mai apucat să-ți spun. Acum ce facem cu el? Când s-o trezi, o încurcăm. Abia ce-l păcălisem să meargă de bună voie. Dacă acum se supără şi nu mai vrea?

- Hai să-i spunem că nevastă-sa m-a pus să îl lovesc pentru că a înşelat-o!

- Da, aşa facem. Şi ca să-i piară cheful de plecat acasă, îi spui că te-a întrebat consoarta lui dacă cunoşti cumva vreun boxer profesionist.

Capitolul 5

ÎNCHEIEREA

Principala grijă a lui Nită legată de exercițiul tactic fusese aceea ca puşcaşii marini să nu îi observe vesta pe care o purta pe sub maiou. Nu se îngrijora că ar putea fi descalificat, ci doar că ar pierde privilegiul de a sta degeaba într-un confort bun raportat la situația tactică generală.

Fusese adus direct aici şi cazat într-o cameră ca de hotel fără pretenții, dar acceptabilă, prevăzută şi cu grup sanitar şi dotată cu toate cele necesare unui trai tihnit. Avea şi elementul cheie pentru o şedere de mai lungă durată – frigiderul care era burduşit cu de toate.

Spre norocul lui, americanii nu îl deranjaseră mai deloc, fiind ocupați aproape exclusiv cu realizarea unui dispozitiv de apărare impenetrabil. Îi postaseră doar un om la uşă care nu îl lăsa să iasă nicăieri, pentru niciun motiv şi îi verifica prezența dimineața, la prânz şi seara printr-o deschidere de vreo trei secunde a uşii de la intrare.

Oricine în locul lui s-ar fi putut plictisi de moarte şi poate chiar ar fi dezvoltat un sindrom de stres al lipsei de liber-

tate, dar Nită era constituit din alt aluat – unul cu suficient aditiv de conservare care îi permitea să rămână în aceeaşi stare, neinfluențat de nimic, ca şi cum ar fi ieşit din curgerea timpului şi s-ar fi uitat la zbaterea celorlalți ca la un film. În privința asta, el era peştele din ocean care nu se îmbibă niciodată cu apă. Totuşi, statul lui aici lăsase ceva urme prin cameră: o pernă strivită la fotoliu, nişte butoane tocite la telecomanda TV şi o vopsea subțiată pe mânerul de la uşa frigiderului.

Astăzi simțise chiar şi el că se întâmplă ceva deosebit, în special după forfota produsă de puşcaşi, şi de aceea îşi scurtase puțin siesta mesei de dimineață pe care o servea cam pe la ora zece, imediat după ce se trezea. Privise de mai multe ori pe ferestră şi parcă văzuse aşa, nişte oarece mişcări de trupe, undeva în depărtare. Apoi nişte strigăte ca de atac decisiv îl convinseră că eliberatorii lui sunt aproape.

În minutele următoare asistase la un adevărat măcel. Avea posibilitatea să privească lupta atât pe fereastra camerei sale, cât şi pe cea a unui fel de hol mai larg, din partea opusă, la care acum putea să ajungă deoarece paznicul său de la uşă luase o poziție de apărare mai avansată, coborând pe scări o jumătate de nivel.

Americanii îşi montaseră lunetele la arme prin care îi vedeau pe atacatori chiar şi pe aliniamentul lor de plecare. Nu îi loviseră, însă, de acolo, lăsându-i mai întâi să pornească la atac, atât pentru a le crea o falsă inpresie de siguranță, cât şi pentru că în picioare ei reprezentau ținte mult mai uşor de nimerit. Dar când ofensiva se declanşase, ei trăseseră în plin, făcându-l la un moment dat pe spectatorul Nită să creadă că mai mulți atacatori se retrăgeau eliminați, decât se apropiau.

Şocul acestei riposte ferme îi obligase pe cei relativ puțini care mai rămăseseră în joc să se culce la pământ şi să înceapă să-şi sape locaşuri de apărare. Dar şi aşa constituiau ținte, doar că erau loviți mai greu.

Acum Nită era nerăbdător să vadă ce se mai întâmplă şi îl cuprinse puțin dezamăgirea văzând că lupta şi-a pierdut din spectaculozitate. Trecea de la o fereastră la alta, doar-doar o surprinde un eveniment mai important. Devenise ca un copil aflat în vizită la grădina zoologică, supărat că leii au intrat în cuşcă şi nu îi mai poate vedea, drept pentru care ar fi vrut să arunce cu pietre ca să îi stârnească.

Dacă tot se afla la o oarecare înălțime, se gândi să facă o analiză a situației din teren.

Din câte îşi dădea seama, câțiva puşcaşi, doi-trei, nu mai mulți, se aflau afară, în fața intrării, adăpostiți în spatele unor parapeți formați din brazde de iarbă aşezate una peste alta. Ei aveau misiunea de a elimina adversarii care ar reuşi, într-un fel sau altul, să se furişeze în apropierea clădirii. Un infanterist marin, cel care îl păzea pe el, se afla între etaje, la un colț de scară, gata oricând să tragă în cei care ar pătrunde înăuntru şi ar urca treptele. Mai era unul la uşa de la intrare, iar ceilalți ocupaseră poziții de tragere la câteva din ferestrele de la nivelul al doilea de unde continuau să tragă şi acum. Nită îşi dădea seama de asta din faptul că din când în când câte un militar atacator se ridica din iarbă şi se întorcea agale spre un loc de adunare aflat în spate, semn că fusese eliminat.

Mai exista un element de apărare. La vreo treizeci de metri în jurul clădirii, americanii instalaseră un baraj de sârmă ghimpată, nu foarte înalt, dar suficient de lat ca să nu poată fi trecut dintr-o singură săritură. Scopul acestuia era acela de a nu le da posibilitatea celor din ofensivă să se

apropie târâş, pe ascuns, de imobil, ci să fie obligaţi acolo să se ridice în picioare, constituind astfel ţinte ideale pentru apărători.

La un moment dat pe Nită începu să îl deranjeze situaţia asta. Lupta nu mai avea niciun farmec, transformându-se într-o tragere ca la tirul din bâlci. De aceea îi veni o idee năstruşnică – să le dea o mână de ajutor atacatorilor care, în actualul ritm, mai aveau puţin până să fie cu efectivele complete la apelul împuşcaţilor. Îl mai impulsiona ceva să facă asta. Voia să-şi ajute colegii din pluton care sigur îi vor sări în cap că de ce nu a făcut-o. Îi vor reproşa că a stat tot timpul degeaba, dar mai ales îi vor da munci şi servicii peste rând, pentru compensarea eforturilor.

Nu avea idee, însă, şi cum să acţioneze. Nu mai ştia nimic de subunitatea sa şi nu putea de acolo să-i recunoască nici pe cei eliminaţi, nici pe cei rămaşi.

Nu avusese voie să vorbească la telefon cu ei, ca să nu li se divulge tot planul. De fapt, ca să fie sigur că Nită nu le face vreun pocinog în privinţa asta, Bibo îi închisese telefonul şi îl ameninţase că dacă îl foloseşte, îi va face o „bucurie” Lorenei lui. Nu înţelesese la ce face aluzie colegul său, dar realizase că trebuie să se conformeze acestei reguli dacă vrea să-şi protejeze prietena, că de „bucuriile” lui Bibo trebuie să te cam fereşti.

Când se pregătea el să scotocească prin camerele de la nivelul său, cu speranţa că poate găseşte vreo lunetă prin bagajele americanilor, auzi parcă o zarvă mai aparte în zona uşii de la intrarea în clădire. Renunţă la căutare şi la ideea de a-l dezarma pe paznicul său şi se aplecă pe fereastră cât putu de mult ca să poată vedea mai bine locul respectiv. Spre surprinderea lui văzu doi americani scoşi din luptă care, de

necaz, îşi trântiseră armele de pământ. Erau cei care se apăraseră în afara clădirii.

Nită spera ca cei doi să fi fost eliminaţi de către colegi de-ai săi, dar îşi dădu repede seama că nu este aşa. Îi recunoscu pe cei care reuşiseră această performanţă după steagul micuţ lipit pe umăr – erau polonezi.

Tot succesul lor se datora faptului că scoseseră trei uşi din clădirea vecină aflată în sectorul lor de atac şi le foloseau acum ca paravan. Formaseră trei echipe – doi duceau câte o uşă şi în spatele acestor scuturi improvizate se mai pitiseră câte trei militari care trăgeau cât puteau de mult în direcţia puşcaşilor marini.

În scurt timp, cel care păzea intrarea avu aceeaşi soartă ca cei de afară. Ieşi şi el la fel de supărat şi se îndreptă spre locul de adunare al eliminaţilor.

În timpul cât polonezii cuceriseră intrarea în clădire, ei avuseseră însă şi pierderi importante de efectiv, deoarece infanteriştii de la etaj trăseseră relativ eficient în ei de sus în jos. Dar tot veneau alţii şi le luau locul celor loviţi, la adăpostul aceloraşi uşi care se retrăgeau din când în când pentru a se realimenta cu luptători.

O dată pătrunsă în imobil, subunitatea poloneză care mai avea doar unsprezece militari valizi – dar foarte mulţi, comparativ cu celelalte plutoane din care mai rămăseseră ici-colea câte un luptător-doi ascunşi prin iarbă, departe de clădire – deveni un pericol grav pentru infanteriştii marini. Atacatorii aveau acum spatele asigurat prin faptul că înaintau lipindu-se de pereţi. Din cele trei uşi formaseră un fel de cazemată ambulantă, punând două alăturate şi pe cea de a treia ţinând-o deasupra. Exista doar inconvenientul unei deplasări greoaie, mai ales pe scări.

Nită nu mai vedea ce se întâmplă, dar înțelese că atacatorii pătrunseseră în clădire şi, deocamdată, încercau să cucerească parterul. Însă acolo nu se afla nimeni. Americanii îi aşteptau la primul etaj unde le pregătiseră o ambuscadă ingenioasă. Mai multe oglinzi fuseseră montate în anumite poziții bine calculate care aveau rolul, atât să îi arate pe atacatori cum erau dispuşi în spatele uşilor, dar să şi reflecte fasciculele laser care să-i lovească pe intruşi indirect, chiar şi în spatele scutului lor improvizat.

Tactica puşcaşilor funcționă perfect în primele vreo zece secunde în care, sub un tir foarte intens, opt polonezi fură loviți şi eliminați. Dar şi ei erau militari bine pregătiți, aşa că nu dură mult până să le vină ideea să spargă oglinzile. O făcură chiar cei „împuşcați", înainte de a pleca afară, în acele puține secunde în care mai erau considerați în joc. Tot aceştia merseră în mare viteză şi, pur şi simplu, îi scoaseră forțat pe câțiva puşcaşi din ascunzătorile lor pentru a putea fi măturați cu laserul de către colegii lor. Dar nici americanii nu se lăsară mai prejos – în drumul spre ieşire le smulseră uşile din mâini, obligându-i pe supraviețuitori să se ascundă cum putură mai bine.

Mai erau acum apți de luptă trei polonezi şi trei puşcaşi marini, din care doi la primul etaj şi unul pe scări, între niveluri, cel care constituia ultimul apărător al „Bidonului".

Nimeni nu mai voia acum să rişte un atac. Toți stăteau pitiți pe după diverse obiecte de mobilier, aşteptând ca ceilalți să facă o mişcare greşită. Inclusiv cel de pe scări luase un cuier cu haine şi se adăpostise după el; avea la dispoziție şi o țeavă metalică pentru a-i împinge pe cei care încercau să urce la adăpostul unor obiecte. Era practic imposibil să urci scările fără ca acesta să te lovească, mai ales că spațiul era destul de strâmt şi nu permitea nicio manevră laterală.

Liniştea precară în care se aflau cu toţii în timp ce ţeseau în minte diverse tactici şi le analizau şansele de reuşită, aduse cu ea şi o mare tensiune care transforma, parcă, acea incintă în locul unui experiment ştiinţifico-fantastic de blocare a undelor sonore prin rigidizarea indusă a mediului. Chiar şi arbitrii, în punctele lor de comandă, care urmăreau şi monitorizau totul pe ecranele lor, parcă nu mai îndrăzneau să respire.

Dar îndrăzni Nită, nu numai să respire, ci şi să-şi pună în aplicare ideea anterioară acestui moment. Intenţia sa era să îl păcălească pe puşcaşul care îl avea în grijă directă şi să plece să-şi caute colegii pentru a li se preda lor.

Văzându-l pe paznicul său cum stă ghemuit după cuierul cu haine, coborî până lângă el şi îi spuse:

- Nu stai bine aici. Or să vină polonezii cu vreo masă în braţe şi te fac pilaf între cuier şi perete.

- Rămâneţi în camera dumneavoastră!, îi răspunse acesta preocupat de siguranţa „Bidonului".

- Cu mine în cameră, pe hol sau pe scări, tu tot piftie ajungi. Hai că am un plan! Intrăm amândoi în camera mea şi tu te ascunzi în şifonier. Când vin atacatorii să mă ia din faţa televizorului, dacă reuşesc să vină, tu ieşi prin surprindere în spatele lor şi îi termini.

- Adică să vă folosesc pe dumneavoastră ca momeală.

- Şi de ce nu?

- Pentru că „Bidonul" ar trebui să fie neutru. Nu vrem să ne bazăm succesul pe complicitatea nimănui.

- Eeeee, asta-i bună! Păi tu vrei să câştige trişorii ăştia care au venit, ca Păcală, cu uşile după ei?!

- Nu vor ajunge până aici. Vor fi eliminaţi de colegii mei.

Nită fu nevoit să mai tragă şi câte o minciună ca să fie mai convingător:

- Îi elimină pe cei de aici, dar afară mai sunt o groază de oameni care au prins curaj şi dau acum buluc spre clădire. I-am văzut eu pe fereastră cum vin cu mese, cu scaune, cu ce-au mai putut să demonteze pe drum. Nu îi puteți opri pe toți, decât cu o viclenie mai mare ca a lor.

- Da, parțial aveți dreptate. Va fi greu să câştigăm, de aceea trebuie să vă mut în punctul de rezervă. Urcăm pe acoperiş şi chem elicopterul.

- Aaaa, nuuu, fără elicopter! Nu-ți aduci aminte că am rău de zbor?, spuse Nită alarmat de perspectiva complicării situației.

- Dar la sosire nu ați avut nimic, îl privi contrariat puşcaşul. Chiar se mira pilotul că puteți să dormiți.

- N-am dormit, măi, deşteptule! Am fost într-un fel de blocaj muscular cauzat de frica de altitudine. Nu te lua după pilot, că el habar n-are că eu am răbdat atunci şi de foame ca să nu-mi vină rău şi să dau pe voi.

- Aşa prevede planul şi eu am obligația să îl respect. Dacă ați rezistat atunci zborului, rezistați şi acum.

- Bineee, aşa facem dacă vrei tu, dar dacă-mi vine să vărs, o să dau direct în poala acelui Gură-mare care în loc să piloteze, râde de blocajul meu.

- Nu a râs, doar a observat că...

- Hai, lasă-l, că o să-şi arunce el pantalonii din elicopter şi o să piloteze în chiloți! Să vedem atunci dacă mai râde. Dă-mi voie să te ajut să ieşi de aici, că mă capturează ăştia până ne urnim noi! Ține-te de mine! Dă-mi arma să ți-o țin eu până te ridici!

- Lăsați, că mă descurc şi singur!

Dar Nită nu îl mai rugă a doua oară. De fapt, el urmărea cu totul altceva. Îi smulse arma din mână puşcaşului, sub pretextul că vrea să îl ajute, dar o întoarse spre acesta şi trase în plin.

Stupefacția infanteristului fu atât de expresivă încât până şi Nită fu puțin ruşinat de gestul său neloial. Ca să nu-i mai vadă fața aceea devastată care îi cerea neputincioasă o explicație, el luă repede o haină din cuier şi i-o puse pe cap, spunându-i ca un fel de scuză:

- Băi, ce arme proaste aveți şi voi! Nici nu le apuci bine, că se şi descarcă singure.

Apoi rezemă puşca de american şi fugi repede pe scări în jos.

Planul său era să iasă cât mai repede din clădire, dar când ajunse la nivelul inferior, se nimeri să treacă pe lângă polonezi care săriră imediat spre el şi îl prinseră. Un ofițer care era sigur comandantul plutonului, strigă către puşcaşii marini:

- Gata, am câştigat. Opriți focul! „Bidonul" se află în posesea noastră. Totul s-a terminat.

Infanteriştii îl văzură şi ei pe Nită şi ieşiră la vedere recunoscându-şi înfrângerea. Cei câțiva atacatori victorioşi îl lăsară pe român şi se felicitau acum reciproc pentru reuşită. Americanii urcară la etaj ca să afle de ce colegul lor îl lăsase pe cel păzit să plece. Mai veniră şi alții de afară, de la alte plutoane care nu mai aveau ce face, dar erau curioşi să afle amănunte despre conflictul din clădire.

Nită nu văzu niciun român printre ei, aşa că profită de învălmăşeala creată şi ieşi din imobil în speranța că va găsi un coleg neeliminat.

Şi, într-adevăr, îl găsi pe Oade după un colț de clădire pe care îl întrebă:

- Măi, Oade, unde sunt ceilalți?
- Au fost eliminați.
- Toți?
- Toți.
- Şi L'entu'?
- Şi el şi Bibo, chiar dacă au stat departe. I-au luat americanii ca pe muşte, din primele focuri.
- Da' tu cum ai scăpat?
- Nu ştiu. Cred că datorită noroiului de pe vestă.
- Şi acum ce facem?
- Nu mă-ntreba pe mine! Tu de ce ai ieşit?
- Păi, ca să mă predau ție.
- Şi eu ce să fac cu tine?
- Du-mă la un arbitru şi spune-i că tu m-ai eliberat şi ai câştigat concursul! Eu o să-ți fiu martor.
- Din câte am înțeles, nu mai avem nevoie de tine.
- Daaa?! Păi atunci hai să mergem la ai noştri ca să nu mă prindă iar polonezii!
- Hai!

În acel moment sună telefonul lui Oade. Era Murdu care îl întrebă:
- Pe unde eşti?
- Lângă casa verde. Vin spre voi. A sosit „pachetul" original?
- Da. A fost adus, dar avem o problemă. De fapt, două...
- Care?
- Îl deținem pe maiorul Smith pe care trebuie să îl predăm arbitrilor ca să ne declare învingători.
- Aşa, şi? Cine vă opreşte? Doar nu eu!
- Problema este că noi suntem toți eliminați şi pe „Bidon" trebuie să-l revendice cineva care mai este încă activ. Şi tu eşti singurul rămas dintre noi toți.

- Dar Coreliuc cu Pital?
- Eeee, probabil dintr-o eroare de coordonate, ei au ajuns în raza armelor americane şi au fost şi ei împuşcaţi
- Păi atunci, hai că vin acum să-l predau. Da' nu mai fac planton o lună.
- Nu mai faci dacă reuşeşti să ne scoţi învingători, dar aici intervine a doua problemă.
- Care mai e şi asta?
- Că şi tu s-ar putea să fii descalificat pentru că ai folosit noroi pe vestă. Nu ştim cum se va interpreta, dar ne e teamă să riscăm.
- Păi atunci să-l predea Nită.
- El unde este? L-ai văzut?
- E cu mine.
- Bravo, măi, înseamnă că suntem salvaţi! Dar ăsta mai are echipamentul la el? Hai, bine, veniţi repede încoace că ne lămurim noi!

Oade închise telefonul şi îl întrebă pe Nită:
- Tu mai ai vesta la tine?
- Da, o am pe dedesubt.
- Scoate-o pe afară!
- De ce?
- Trebuie să predai „Bidonul" la arbitri ca să ieşim noi câştigători. Hai mai repede că m-a răzbit setea!
- Bravo, măi! Voi aţi „murit" toţi şi-acum eu trebuie să mă predau singur?!
- Nu pe tine. Îl predai pe cel veritabil, că l-au adus aici şi n-are cine să se laude că l-a eliberat.

În timp ce vorbise, Nită se dezechipase şi se îmbrăcase cu vesta pe deasupra, ţinând acum vestonul maiorului pe mână, ca să i-l returneze. Îi spuse camaradului său:
- Da' n-am armă şi nici cască.

- Ia-le pe-ale mele! Da' ale tale unde sunt?

Nită făcu un efort de aducere aminte şi după o pauză spuse:

- Ehee!, la... „Polu' Nord".

*

Se adunaseră toţi cinci în faţa uşii şi nu ştiau ce să facă. La un moment dat, Gorean întrebă cu glas puternic, pentru a fi auzit şi de cel care bătea din ce în ce mai tare:

- Cine este acolo?

I se răspunse după o scurtă pauză:

- Rechinuţu.

Militarii se uitară unii la alţii întrebători. Unii dintre ei se duseră cu gândul la un ins, tovarăş de-al „ursului", care se deghizase într-un rechin mai mic, iar alţii la copilul uitat acasă.

Gorean îi spuse:

- Stai liniştit! O să încercăm să te scoatem cât mai repede, dar va dura puţin, deoarece a fost ruptă o cheie în yală.

Dincolo de uşă, Rechinuţu înţelese că Marele Ics îl abandonase intenţionat, ca să nu îi mai dea banii promişi şi, după practica mafiotă, probabil avea de gând să arunce totul în aer ca să şteargă urmele. Nu ştia, însă, cine sunt salvatorii lui. Oare ajunseseră oamenii săi atât de repede? Abia îi chemase. Acum îi părea rău că îi trimisese să stea de veghe la un motel din zonă. Răspunse cu prudenţă:

- Bine, aştept, dar grăbiţi-vă! S-ar putea ca în scurt timp totul să fie aruncat în aer.

O astfel de informaţie avea darul de a te motoriza serios, aşa că patru dintre militari plecară să caute nişte unelte de spart uşa, în timp ce Morad se izbi cu umărul în ea în

încercarea de a rezolva mai repede problema. Dar era o uşă foarte rezistentă, ca pentru biroul marelui şef mafiot.

Se întoarseră şi ceilalţi foarte repede. Ştefana, specialistul în improvizaţii, găsise nişte obiecte metalice cu care acum formă o pârghie pentru a ridica uşa din partea opusă clanţei, în scopul de a o scoate din balamale.

Ideea era bună, dar necesita ceva forţă pentru a realiza un lucru împotriva firii, din moment ce ei erau nevoiţi să încerce asta cu uşa închisă. Dar eforturile le fură răsplătite. Combinaţia dintre ridicatul lui Ştefana şi izbitul lui Morad făcu până la urmă ca bucata aceea de metal să iasă din toate balamalele şi încuietorile şi să zboare cât colo.

Rechinuţu, care avusese inteligenţa de a sta ferit, rămase foarte descumpănit la vederea militarilor. Presupuse că ei au intrat tot cu forţa în zona în care nu avuseseră acces până atunci. Acum trebuia să fie foarte prudent în ceea ce vorbeşte, în aşa fel încât să scape liber şi teafăr din toată povestea asta, şi nici să nu îi compromită statutul Marelui Ics care în mod sigur s-ar fi răzbunat groaznic pe el.

O dată ieşit din birou, le spuse militarilor încercând să îşi obţină o poziţie cât mai avantajoasă, în situaţia în care cei cinci ar fi intenţionat să îl aresteze, după cum era de aşteptat:

- Staţi puţin! Nu trageţi concluzii pripite! Trebuie să discutăm. Eu ştiu foarte multe lucruri, mult mai multe decât voi. Puneţi-mă la încercare!

Glad, care crezu că şi acesta îi provoacă la o întrecere, că aşa o fi scenariul exerciţiului, dar de data asta de cultură generală, îi spuse:

- Ce, mă, vrei şi tu concurs? Bine, dar hai să facem invers! Să vedem care dintre noi ştie cel mai puţine lucruri. Ia zi, cum te cheamă?

Deşi surprins de modul cum fusese abordat, Rechinuţu se adaptă imediat la situaţie şi îi răspunse:

- Nu ştiu. Eu sunt campion la neştiinţă. Nu aveţi ce să scoateţi de la mine. Plec chiar acum şi o să uit tot.

Botanu îl dojeni pe Glad:

- Ce ţi-a venit, măi, cu concursul ăsta al tău „Cine nu ştie nimic”?! Uite, omu' voia să ne spună tot, dar l-ai răzgândit tu şi acum face pe campionul proştilor cu noi.

Rechinuţu chiar voia să se îndepărteze, dar Gorean îl prinse de mână şi îl anunţă pe un ton ferm:

- Nu pleci nicăieri.

- Păi hotărâţi-vă!, făcu teatral mafiotul. Plec, nu plec, vă spun, nu vă spun?

- Ne spui tot, că altfel te dau pe mâna ăstuia care a spart uşa, zise Gorean arătând spre Morad. Tot el v-a transformat şi acel „urs grizzly” în „urs koala”. Despre ce „aruncat în aer” vorbeai?

- Problema este complicată, începu Rechinuţu să construiască pista sa falsă pentru militari. Nişte mafioţi internaţionali i-au răpit fiica domnului Borwish, cerându-i o mare răscumpărare.

- Şi unde este fata acum?

- Undeva în America de Sud.

- Păi şi demnitarul nostru ce caută aici? De ce nu a mers acolo?

- Aici trebuia să aducă banii, dar a venit fără ei încercând să trateze cu răpitorii, să tragă de timp. Însă nu i-a mers, că nu este de joacă cu cartelul drogurilor. L-au reţinut aici până când primesc banii.

- Dar tu cine eşti?

- Eu sunt agentul C.I.A. Maverick – Rechinuţu le arătă legitimaţia sa falsă – şi încerc să dau de urma fetei

demnitarului. Îi căutăm pe răpitori şi pentru alte fapte mult mai grave, de interes internațional. Nu mai am timp să vă spun ce s-a întâmplat aici, dar planul nu a mers şi am fost amândoi închişi şi abandonați. Prezența voastră i-a speriat pe mafioți, care au plecat şi, foare probabil, au decis să arunce totul în aer. Aşa procedează ei pentru ştergerea urmelor. Mai mult ca sigur că au pus o bombă cu ceas pe la subsol. Eu aşa aş fi făcut. ...Ăăăă, vreau să spun că trebuie să luăm în calcul acest lucru.

- Acum dai vina pe noi? Era mai bine dacă te lăsam ... „în spatele uşilor închise”, dacă tot zici că eşti de la C.I.A.?

- Crede-mă că trebuie să plecăm cât mai repede!

- Mergem la subsol să verificăm şi abia apoi plecăm. După tine, că ştii mai bine drumul.

Rechinuțu o luă înainte, iar ceilalți îl urmară.

Ştefana îl trase pe Gorean de mână ca să rămână la urmă. Îl întrebă şoptit:

- De ce mai întârziem pe-aici? Dacă ăsta spune adevărul, nu ar fi mai bine să îl luăm pe domnul Borwish şi să dispărem? Unde-ți este prudența ta caracteristică?

- O să plecăm imediat, dar nu ştiu de ce nu prea am încredere în ce spune acest individ. Parcă el vrea să plece cât mai repede de aici, parcă ascunde ceva. Ar fi bine să stăm cu ochii pe el.

- Mda. În plus, încă mai putem fi testați în cadrul unui exercițiu.

- Mai pare povestea asta un exercițiu, cu demnitarul nostru găsit drogat sau oricum, grav afectat de ceva?

- Nici nu ştim dacă el este cel real.

- Sper să ne lămurim cât de curând. Dacă la subsol găsim o bombă, înseamnă că am fost tot timpul într-o situație reală şi atunci vom pleca imediat.

Apoi îl rugă pe Morad:

- Du-te tu, te rog, şi ia-l pe demnitar şi vino după noi! Ajută-l şi tu, Glad, că s-ar putea să fie nevoie să îl duceți de brațe!

Cei doi se desprinseră din grup şi intrară în camera ştiută. Dar imediat se întoarseră alergând. Glad îi anunță:

- Bețivanul nostru a dispărut.

În timpul cât ei îl salvaseră pe Rechinuțu, doi oameni de la subsol trimişi de Marele Ics, merseseră în secret şi cercetaseră cu mare atenție zona de interes. Îl găsiseră pe domnul Borwish pe canapea, într-o stare de adormire-leşinare şi îl luaseră cu ei.

Ajunseră înapoi fără incidente şi unul dintre ei îi comunică mafiotului:

- Şefule, ăsta-i mort...

- Cum aşa? L-au omorât militarii?!

- E mort de beat.

Când îl văzu pe demnitar, Marele Ics turbă de furie. Ca să-şi verse nervii, îi dădu un pumn în burtă „rinocerului" şi se văită de mână uitând că ăsta are platoşe, îi rupse coada „ursului" şi i-o dădu să o mănânce şi îi înnodă trompa „elefantului". Oamenii săi deghizați încă în animale suportau cu stoicism chinurile, dar neînțelegând ce îl mai nemulțumeşte pe şeful lor chiar şi acum când i-l recuperaseră pe demnitar. Tot nu îi trecură nervii şi făcu greşeala de a trânti şi un picior în fundul „tigrului" care însă mai eliberă un val de miros rămas de la costumul său defect.

Încă enervat, Marele Ics se răsti la ei:

- Dați-vă, măi, costumele astea jos, că ieşim acum pe stradă şi or să se țină toți copiii după noi!

Apoi făcu doi paşi spre doctorul care tocmai se întorsese din altă cameră unde îşi adunase nişte materiale medicale şi îl întrebă încercând să se calmeze forțat:

- Doctore, mai ai ser exploziv la tine?

- Nu. L-am distrus după cum mi-ați ordonat, ca să nu las nicio urmă din acest compus strict secret.

- Ți-oi fi ordonat, măi, dar de fapt ți-am testat spiritul de anticipație. Însă văd că nici tu nu eşti cu mult mai breaz decât urangutanii ăştia.

- Mai este destul în bombă, dar nu cred că mai avem timp să îl scoatem acum. De ce vă mai trebuie?

- Pentru că nesimțitul ăsta de Borwish a băut alcool şi mi-a neutralizat compusul. Nu e-n stare s-o educe pe fii-sa, dar la prostii e primul. Extraordinar!! Doar puțin l-am scăpat din ochi şi el s-a şi repezit la dulapul cu băuturi! De ce-ai băut, mă?, se repezi mafiotul spre el, mai-mai să îl pocnească.

Demnitarul îi răspunse cu greu, din scaunul în care fusese trântit:

- Mi-ai spus... să nu beau lapte...

- Am vrut să te păcălesc, băi, să te induc în eroare, ca să nu ştii cu adevărat ce produs neutralizează compusul meu, dar şi tu tot urangutan eşti.

- Oricum, ar fi inutil să-i mai facem altă injecție, concluzionă doctorul. Alcoolul din el ar neutraliza şi această doză.

În acel moment Marelui Ics îi sună telefonul. Se retrase într-un colț şi răspunse.

O voce gravă, uşor distorsionată de un dispozitiv de codare-decodare îi spuse rece:

- Abandonează misiunea şi şterge toate urmele!

Mafiotul nu mai stătu pe gânduri. Dădu imediat ordin subalternilor săi:

- Activați bomba! O voi declanşa eu de la distanță, atunci când vom fi suficient de departe pentru a nu fi afectați de

ea. Legați-l pe domnul nostru Borwish cel inventiv, chiar cu fundul pe ea! Să inventeze personal autolansarea în spațiu cu motor exploziv!. Mergem, luăm maşinile şi plecăm. Executarea!

Toți se mişcară foarte rapid, dornici să plece cât mai departe de acea ladă mare plină cu explozibil.

Ieşiră cu toții din subsolul clădirii şi se urcară în toate maşinile găsite în garaj, ale lor plus una a Rechinuțului.

Celelalte vehicule ieşiseră deja pe poartă, doar maşina în care se afla Marele Ics cu Pis-igrec şi Pufi-zet în brațe, nu se urnea.

- Acum ce mai e, măi, lemurianule?, îşi întrebă el şoferul.

- Şefu, nu mai avem benzină.

- Păi de ce ceilalți au şi noi nu? De tâmpiți ce sunteți! Cheamă-i imediat pe toți înapoi!

Un bodyguard îi sună pe ceilalți ca să se întoarcă, iar şoferul cercetă maşina şi după puțin timp reveni şi raportă:

- Şefu', asta nu-i maşina noastră, e a celorlați şi văd că are rezervorul găurit.

- Şi de ce nu ne-am urcat în maşina mea?

- Păi..., asta era mai curată...

- Măcar aveți şi voi o calitate – sunteți proşti-beton şi nu puteți fi împuşcați cu una cu două! Recuperează maşina de la măgarii care mi-au ocupat-o! Ați merita să vă las aici şi să mă uit apoi la voi ca la artificii. Dacă vă bubuie şi mintea, distrug cu voi tot cartierul.

Dar când maşinile plecate se întoarseră în curte, ele erau escortate de două transportoare blindate ale armatei. Un ofițer ieşi pe jumătate din unul dintre ele şi le vorbi ferm la un megafon:

- Predați-vă imediat! N-aveți nicio scăpare.

Instinctiv, toţi mafioţii se adăpostiră în spatele maşinilor şi scoaseră armele. Aşteptau doar ordinul şefului pentru a dezlănţui un foc infernal asupra celor două vehicule militare.

Dar se nimeri ca tocmai maşina Marelui Ics să fie aleasă de căpitanul Vultur pentru o demonstraţie de forţă. El trase în aceasta o rafală de avertisment cu mitraliera de pe TAB-ul său şi o făcu imediat inutilizabilă pe viaţă.

Povestea era relativ simplă. După prima discuţie cu generalul, căpitanul Verdeş îl anunţase pe colonelul Popescu de o posibilă situaţie gravă în care s-ar putea afla cei cinci militari şi acesta îşi trimisese forţele de elită să intervină în ajutorul oamenilor săi. Colonelul analizase temeinic datele situaţiei şi decisese să-şi asume riscul, dar şi meritul, unei acţiuni în forţă, exclusiv românească.

Atunci când fumul şi praful provocate de rafala devastatoare se risipiră, se auzi glasul şefului mafiot:

- Ne predăm.

Toţi puseră armele jos şi ridicară mâinile.

Marele Ics mai zăbovi puţin tastând diverse coduri la o telecomandă de-a sa prin care programa de la distanţă bomba din subsol să se detoneze singură după treizeci de minute. Apoi ieşi la vedere, se apropie de căpitanul Vultur şi îi spuse:

- Du-mă urgent la Poliţie! Acolo vreau să vorbesc cu avocatul meu.

Când bomba îşi schimbă modul de iniţiere, scoase un ţiuit puternic şi afişă pe un mic ecran timpul de programare rămas până la explozie. Asta îi luă prin surprindere pe cei aflaţi în jurul ei care abia ajunseseră şi deocamdată o studiau curioşi.

Găsindu-l pe domnul Borwish aici în aceeaşi stare de neputinţă şi neexplicându-şi fenemenul deplasării lui, tot Glad exclamase:

- Ăsta nu este doar beţivan, ci şi somnambul. Cum ai venit, domnule, până aici?

Dar nu mai aveau timp de pierdut. Îl luară pe demnitar şi ieşiră afară în dorinţa imperioasă de a se îndepărta cât mai mult şi cât mai repede.

Înainte de a pleca, însă, mai pierduseră câteva minute pentru a pune în practică o inovaţie de-a lui Ştefana. Puseseră bomba într-o cădiţă cu intenţia de a o umple cu apă, în speranţa că astfel explozia va fi atenuată. Dar pentru că nu găsiseră apă, turnaseră peste bombă mai multe butoiaşe cu vin vechi puse acolo la păstrare, spre disperarea lui Morad care tot ieşi până la urmă cu un butoiaş în braţe.

Afară dădură cu surprindere, dar şi cu bucurie, de grupul de intervenţie condus de căpitanul Vultur care îi legase pe toţi mafioţii şi îi suise pe TAB-uri. Tot aici se aflau acum şi cinci ofiţeri NATO, conduşi de căpitanul Wulf, abia sosiţi.

Gorean le spuse că este o bombă activată în subsolul clădirii, setată să explodeze peste vreo douăzeci şi cinci de minute şi că trebuie să plece cât mai repede.

Căpitanul Wulf îşi dădu seama că nu are timp să chestioneze militarii pentru a afla toată povestea venirii şi acţiunii lor aici. Bomba avea prioritate, de aceea le spuse:

- Sub nicio formă explozia nu trebuie să se producă. Ar pune în mare pericol populaţia din împrejurimi. Plecaţi cu toţii la Comandament unde a şi sosit, probabil, Poliţia Militară chemată de domnul general! Vă vor însoţi doi ofiţeri de-ai noştri care vor avea grijă de domnul Borwish. Eu rămân aici cu ceilalţi colegi pentru a încerca să dezactivăm

bomba. Avem printre noi un specialist în acest domeniu şi cred că vom reuşi.

În timp ce militarii din Plutonul 23 intrau în Tab-urile căpitanului Vultur, Rechinuțu se apropie de Gorean şi îi zise:

- Mi-a spus colegul tău cel solid să merg cu el că acolo este mai mult loc. Trebuie să vorbim neapărat, deoarece sunt foarte multe detalii de lămurit. Să punem cap la cap ce ştiu eu cu ce ştiți voi.

- Bine, vom avea destul timp.

Apoi mafiotul se îndreptă spre Morad căruia îi zise:

- Şi eu, în cadrul C.I.A, am specializare în dispozitive explozive. Râmăn cu ei să-i ajut.

- Rămâi, măi, nene, ce treabă am eu cu tine?!, îi răspunse acesta cu gândul lipit de butoiaşul său.

Apoi Rechinuțu se lăsă pe vine simulând o aranjare a şosetelor, se piti după o maşină, intră în nişte tufe, ajunse la gard pe o latură spre o străduță secundară, trecu prin el, merse puțin prin cartier până când îl ajunse din urmă o maşină. Aceasta opri puțin lângă el dându-i posibilitatea să se urce, după care o porni în viteză spre o destinație numai de ei ştiută. Erau oamenii lui veniți să-l salveze, cu care el ținuse legătura într-o maximă discreție. Acum regreta banii pierduți, dar nici cei cinci sute de mii deja câştigați nu erau de negrijat. Se bucura că până la urmă îi păcălise pe toți. Acum mai avea un singur lucru de făcut – să dispară.

*

Toți ofițerii prezenți în sala de şedințe ascultau cu atenție raportul prezentat de arbitrul şef, referitor la desfăşurarea exercițiului tactic recent încheiat.

Paradoxal, sfârşitul acţiunii nu liniştise lucrurile, ci, dimpotrivă, le complicase. Fuseseră depuse mai multe rapoarte prin care se contestaseră anumite acţiuni, în special ale Plutonului 23 care, în opinia celorlalţi, trişase, minţise, încălcase regulile. În plus, polonezii se considerau câştigătorii exerciţiului, deoarece, spuneau ei, nu conta cine şi unde fusese „Bidonul" original, ci faptul că ei îl eliberaseră pe cel deţinut de puşcaşii marini, singurul care conta.

După multe cercetări şi interogări făcute şi asupra românilor, dar şi asupra maiorului Smith, lucrurile i se lămuriseră generalului Schpritz. Deşi acum îi admira tacit pe cei din Plutonul 23 pentru ingeniozitatea lor, stabilise cu statul său major să îi declare câştigători pe polonezi. Exista un singur motiv temeinic la baza acestei decizii ce putea părea neconformă cu realitatea – Plutonul 23 acţionase periculos de anormal pentru viitorul altor exerciţii de acelaşi gen. Exista temerea că dacă s-ar fi încurajat astfel de practici, s-ar fi pierdut complet controlul asupra oricărei aplicaţii NATO.

Desigur că principalii artizani ai reuşitei româneşti, mai ales legată de salvarea domnului Borwish, deci, colonelul Popescu, căpitanul Verdeş cel reabilitat şi locotenentul Suru, fuseseră chemaţi la Comandament, felicitaţi şi recompensaţi personal de către generalul Schpritz, prilej cu care se mai dezbătuseră încă o dată, de data asta amical, detaliile acţiunilor ce păruseră pentru şeful cel mare atât de misterioase la momentul respectiv.

Totuşi, în mintea generalului rămăsese aşa, ceva neterminat. Parcă voia să i se dea satisfacţie, parcă i se păruse că prea fusese jucat pe degete. Era tentat să i-o plătească măcar colonelului, nu cu răutate, ci ca o revanşă necesară de la şef la subordonat. De fapt, lui îi părea rău mai mult pentru că şarada pe care o preconizase a fi legată de pensionarea

sa, fusese mai mult o proprie închipuire. Şi se simţea acum în acelaşi punct anost al vieţii în care mai avea o singură himeră – ferma de animale în care să îmbătrânească anonim.

Dar, deşi generalul crezuse că i se lămurise întregul „mister românesc”, nu era deloc aşa. Nici el şi nici oamenii lui nu aflaseră un lucru esenţial, şi anume că prezenţa Plutonului 23 în cadrul exerciţiului fusese o eroare, că nu aceasta era subunitatea desemnată iniţial de colonel pentru a-i reprezenta. Cu atât mai puţin ştiau că greşeala îi aparţinea noului aghiotant Codrescu, cel care avea, de fapt, renumele de bombă cu ceas, silenţioasă.

Colonelul Popescu reuşise cu mare măiestrie să mascheze lucrurile şi să creeze impresia că aşa gândise el totul. S-ar fi putut lăuda că le-a învins tuturor trupele de elită doar cu bucătarii, dar asta ar fi scos la lumină diverse nefuncţionări din detaşamentul său şi nu era el chiar atât de naiv să le lase scăpate în public. Nici nu visase atunci cât de mult avea să-i folosească trecerea sub tăcere a inversării de roluri între cele două plutoane, impusă atunci doar de necesitatea salvării aparenţelor.

Sub impresia că totul s-a lămurit şi că acele expresii aşa-zis codificate ale românilor sau generate prin prezenţa lor, nu mai au nicio semnificaţie aparte, generalul fusese pe punctul de a renunţa la serviciile locotenentului Codrescu. Însă un fapt aparent neînsemnat îl făcuse să se răzgândească şi să devină iar bănuitor. Primise o cerere bizară de la colonelul Popescu pentru a li se permite unor bătrâni de la acelaşi azil să viziteze foişorul de observare a tragerilor terestre, chiar dacă nu exista nicio activitate acolo. Pur şi simplu românii voiau să-i ducă pe bătrâni într-o clădire goală şi banală ca să viziteze... ce?, nimic! Iar el iar nu înţelegea de ce fac asta.

Poate nu ar fi dat importanță acestui fapt, dar acela era locul în care românii îl răpiseră cu atâta ingeniozitate şi îndrăzneală pe maiorul Smith – pentru care el fusese nevoit, ca să repare lucrurile, să mintă în fața soției ofițerului că la acel bordel se desfăşurase o misiune de filaj de mare importanță pentru prinderea unor infractori internaționali. De ce doreau ei să se întoarcă acolo? Pentru orice eventualitate, generalul hotărâse să îl mai păstreze o perioadă lângă el pe Codrescu.

Cu atât mai intrigat fusese generalul, cu cât vizita se desfăşurase banal, fără nimic notabil. Oamenii săi trimişi să asiste, nu observaseră nimic deosebit. Totuşi, acțiunea românilor îşi atinsese scopul – îi ajutase să-i recupereze lui Niță casca şi arma din congelator.

Arbitrul şef îşi încheie raportul cu concluziile finale. Nimeni nu mai comentă acum rezultatul, deşi în sală se aflau toți comandanții de detaşamente, cei ai plutoanelor participante şi ofițerii de legătură. Desigur că arbitrii şi invitații nu aveau de ce să intervină.

I se oferi cuvântul domnului Borwish care făcu nişte aprecieri generale legate de relația UE cu NATO şi altele specifice privitoare la exercițiul la care asistase. Se convenise între factorii responsabili să nu se facă publică răpirea sa, pentru ca organele de anchetă să-şi poată desfăşura activitatea în linişte, fără a fi incomodate de presă, dar şi pentru a-l proteja pe demnitar.

La sfârşitul şedinței de analiză luă cuvântul generalul Schpritz. Mergând spre tribună, el îl căută din reflex cu ochii pe maiorul Strauss, pentru a-l pune să împartă comandanților de detaşamente mapele cu o nouă situație tactică. Dar îşi aminti că omul său este în cercetări, iar anchetatorii îl aşteaptă să se trezească din tratamentul cu alcool la care

fusese supus, la recomandarea domnului Borwish. Îi făcu semn căpitanului Wulf care distribui documentele.

Generalul se uită în sală, fixându-l, de fapt, pe colonelul Popescu, cel cu care avea o răfuială amicală şi căruia voia să-i vadă fața când el va anunța noul exercițiu tactic. Apoi spuse:

- Domnilor, exercițiul s-a încheiat şi, o dată cu el, trebuia să se termine şi aplicația noastră. Dar pentru că rezultatul final nu a fost concludent în privința capacității reale de luptă a detaşamentelor dumneavoastră, am ordonat o prelungire cu câteva zile a cooperării inter-armate, timp în care veți fi supuşi unei noi şi ultime probe. Este ceva special gândit, ca să vă arate adevărata valoare în materie de pregătire militară generală, fără cosmetizări, fără trucuri, fără pregătire suplimentară. Proba va fi simplă, dar elocventă şi va consta într-o şedință de tragere cu armamentul portabil standard NATO, dar executată nu de trupele dumneavoastră de elită pe care le-ați saturat cu instrucție, ci de către plutoanele auxiliare. Zilele trecute am făcut un control la blocurile alimentare, cu scopul real de a identifica nominal militarii care le deservesc. Aceştia şi nu alții vor executa şedința de tragere. Ofițerii mei au evidența clară a lor şi nu vi se va permite să îi înlocuiți cu alții mai bine pregătiți. Fiecare militar va trage câte o sută de cartuşe într-o țintă cu punctaj. Clasamentul va fi simplu de întocmit. Câştigă plutonul care obține cele mai multe puncte însumate. Acum se va vedea adevărata pregătire militară, care va fi dată de cât de bine ştiu să tragă, nu luptătorii de superclasă, ci militarii auxiliari.

Generalul nu îşi luase ochii de la colonelul Popescu, încercând să-i vadă reacția şi având o satisfacție anticipată dată de convingerea că de data asta ofițerul nu va mai putea

să influențeze cu nimic rezultatul. Era convins că acestuia nu îi trecuse prin cap să-şi antreneze special pentru trageri de luptă, şi veselarii.

Ceea ce văzu, îl făcu să creadă că de data asta l-a prins. Colonelul îşi pusese mâinile pe față şi îşi aplecase capul, ca şi cum ar fi primit o grea lovitură. În realitate, însă, „Moş Martin" făcuse un efort supranatural să nu izbucnească în râs de bucurie. Îşi imagina deja ce ravagii va face plutonul de elită al căpitanului Vultur, printre țintele generalului. Chiar se gândea să-i anunțe pe militari că îi va trimite la o mare distracție, şi nu era nimic exagerat, din moment ce oamenii săi din Plutonul 32 erau specialişti de înaltă clasă în domenii mult mai complicate decât al unei simple trageri pe care ar fi câştigat-o şi în somn în fața unor adversari de cu totul altă specialitate. Se ciupea de obraz ca să nu se dea de gol şi îi mulțumea prietenului său, deputatul, că i-l trântise pe cap pe Codrescu.

Generalul deveni pe deplin mulțumit de reacția colonelului. Era convins acum că i-o plătise şi el, ca replică la toate ciudățeniile lui fără consistență pentru care îşi făcuse atâtea gânduri. Şi ca să-i dea lovitura de grație, mai spuse:

- Nu v-am lăsat timp de nicio pregătire, de niciun aranjament. În timpul cât noi am stat aici, plutoanele dumneavoastră auxiliare au fost deja adunate şi acum se află într-o tabără cu locație secretă. Peste două-trei zile vom începe tragerea. Veți avea dreptul să participați cu un singur ofițer observator. Toți comandanții de detaşamente sunteți invitații mei în foişorul de observare. Veți fi anunțați în timp util privind data şi ora de prezentare. Dacă sunt întrebări! Dacă nu sunt, vă rog, liber!

Se prezentă onorul, după care invitații plecară însoțiți de general, iar ceilalți se împrăştiară făcându-se grupuri, grupuri pe la locurile de fumat.

Cei trei ofițeri români se îndreptau direct spre ieşire când, căpitanul Verdeş, având un ochi mai versat în ale cercetării, se opri la un moment dat lângă o tufă de verdeață care... rezema un perete, ținând o valiză în mână!!

- Ce faci, mă, aici?, îl întrebă el surprins pe locotenentul Codrescu, recunoscându-l printre frunze.

- Probez utilitatea trusei de camuflaj pe care mi-ați dat-o, răspunse el.

- Păi bine, măi, da’ cu valiza-n mână faci tu pe boschetu’? Hai cu mine, că mai ai multe de învățat!

Îl prinse de mână în dorința de a-l lua cu el pentru un instructaj mai consistent, dar colonelul Popescu interveni şi spuse:

- Lasă-l să-nvețe singur! Dacă îl cicăleşti prea mult, ăsta începe să le-mbrace pe dos. Nici nu mai contează ce face. Rămâi, Codrescule, şi slujeşte-l pe domnul general cum ştii tu mai bine!, mai adăugă el zâmbind cu subînțeles.

Capitolul 6

ÎNTÂMPLĂRI FINALE CU ECOU

Generalul Schpritz amânase puțin proba finală a aplicației, deoarece fusese chemat la sediul NATO. Aici avea întâlnire cu şeful său, generalul Adams, şi presupunea că întrevederea are legătură cu ieşirea sa la pensie.

Fusese invitat să aştepte într-un birou. Nu era deloc un moment plăcut pentru el. Se gândea acum dacă nu cumva inventase, subconştient, proba suplimentară cu şedința de tragere, tocmai ca să-şi mai prelungească puțin activitatea. Nu voia nici să devină penibil, agățându-se de cariera militară ca un scai de lâna oii, şi de aceea îşi impuse să accepte firesc ordinul de trecere în rezervă. Dar pentru asta avea nevoie de o anumită stare de spirit, mai pozitivă, mai optimistă.

Îl privi pe locotenentul Codrescu încercând să împrumute de la el un tonus mai tineresc. Îl luase cu el ca să îl

observe, în speranța că aghiotantul său este un fel de rezonator al ideilor ciudate ale colonelului Popescu, o cale de a pătrunde în mintea secretoasă a acestuia.

Nu îi trecuse chiar de tot obsesia sa referitoare la „secretul românesc”. Nu mai era acum fascinat, ci doar curios sau poate dornic să-şi distragă atenția cu ceva intrigant, de la starea sa de sfârşit de carieră.

Generalul Adams intră ca o vijelie, îi întinse mâna, se aşeză în fața lui şi îl întrebă arătând spre Codrescu:

- El cine este?

- Aghiotantul meu.

- Prezintă încredere deplină? Vă previn că vom discuta un lucru cu caracter secret.

Îl putea trimite afară pe locotenent, dar se gândi să-i arate încredere ofițerului, pentru a-l atrage de partea sa în „confruntarea” cu acest colonel Popescu. Răspunse:

- Este de încredere. Garantez pentru el.

- Bine, spuse Adams întinzându-i lui Codrescu un angajament de confidențialitate. Citeşte şi semnează!

Apoi îi spuse generalului Schpritz:

- Uitați de ce v-am chemat! Suntem nevoiți să amânăm puțin ieşirea dumneavoastră la pensie. Avem nevoie de un om cu mare experiență pentru o deplasare în Mali. Sunteți cel mai potrivit, cu atât mai mult cu cât ştiu că ați mai fost o dată acolo şi cunoaşteți specificul acestei regiuni. În plus, salvarea domnului Borwish, pentru care vă felicit încă o dată, demonstrează că sunteți într-o formă maximă. Veți merge în zona sahariană a țării, cu o subunitate de sprijin pe care o puteți alege de oriunde doriți, deghizați în turişti. De fapt, veți asigura securitatea şi sprijinul logistic unui grup de experți care vor testa în mare secret nişte dispozitive de

captare de la mare distanță a semnalelor de tip vizual, olfactiv şi auditiv. Tot complexul a fost denumit în consecință: „Şoimul, Ursul şi Pisica”, iar întreaga misiune poartă numele de cod „Flota Stelară”, având în vedere că se referă la o tehnologie a viitorului. Ideea este să devenim capabili de a vedea, auzi şi chiar mirosi inamicul de la foarte mare depărtare. Vorbim aici, deci, de cel mai sofisticat sistem defensiv al NATO inventat până acum. Cu el îi vom da spionajului militar adevărate caracteristici ştiințifico-fantastice. De ce s-a ales Mali? Fără să intru în amănuntele pe care le vom discuta ulterior – avem acolo oameni şi locații care ne facilitează operațiunea sub acoperire, dar şi pentru spațiile mari şi nepopulate ale deşertului. Nu veți primi nimic scris. Ne vom reîntâlni aici peste o săptămână pentru instruirea detaliată. Până atunci, vă pregătiți, vă documentați, vă alegeți oamenii. O spun în special pentru aghiotantul dumneavoastră care probabil nu realizează perfect în ce situație ne aflăm – orice divulgare de date ale unui astfel de proiect secret, se plăteşte în cel mai fericit caz cu detenția pe viață.

Codrescu, deja bulversat de gravitatea momentului, vru să-l asigure pe generalul Adams care îl fixase cu o privire pătrunzătoare, că va tăcea ca mormântul, dar ieşi un fel de:

- Te cere mormântul.

Nemaifiind nimic de adăugat, cei doi musafiri se ridicară şi plecară.

Generalul Schpritz, deşi avea motive de bucurie pentru că i se amânase nesperat pensionarea, era, de fapt, foarte îngândurat. I se învârteau în cap acele coduri care prea semănau cu expresiile românilor pe care nici serviciul său de decriptare nu reuşise până acum să le dea o semnificație: „Şoimul” – şoimul romulan amintit de bătrânii care îi

aduseseră acea femeie de serviciu, „Ursul” – acel „Moş Martin” rostit aparent fără logică tocmai de Codrescu, „Pisica” – cea de la poarta azilului, dar poate şi cea care se auzea torcând în înregistrările din casa ocupată de cei cinci, „Flota Stelară” – deasemenea amintită în deviza bătrânilor pregătiţi de acel Vultur...

Acum nu putea să înţeleagă dacă erau doar nişte coincidenţe sau avea de-aface cu ceva foarte complicat pus la cale de un organism necunoscut, dar într-o anumită privinţă se hotărâse pe deplin. Va lua cu el în Mali, chiar Plutonul 23. Poate că asta şi i se sugera într-un fel aproape subliminal şi simţea că nu trebuie să se împotrivească dacă vrea să i se dezlege întreaga şaradă în care, probabil, şi colonelul Popescu era doar un simplu instrument...

Simţi nevoia să-şi schimbe gândul şi să se destindă puţin, de aceea îl întrebă pe Codrescu:

- Ai călărit vreodată o cămilă, locotenente?

- Daaaa, am lăcărit... ăăă,... călărit.

- Daaa?!! Adică... ai făcut-o lac de sudoare? Bravo!, înseamnă că ai experienţă. Unde-ai călărit?

- Când eram mic, mi-a cumpărat tata una plină cu paie.

Generalul îl privi puţin dezamăgit, apoi o luă înainte întrebând mai mult pentru sine:

- Şi cum ai „lăcărit-o”, măi? Ai făcut pipi pe tine când erai pe ea?

*

În încercarea sa de a dispărea, Rechinuţu se dăduse mai întâi la fund, aşteptând un timp într-o ascunzătoare a sa ca să se mai liniştească apele. Apoi îşi comandă un bilet de avion pe un nume fals şi pentru o destinaţie care presupunea

schimbarea mai multor aeronave în diverse aeroporturi. Bineînțeles că într-una dintre escale, urma să o ia într-o altă direcție decât cea înscrisă pe bilet, pentru a i se pierde urma.

Însă, în drumul spre aerogară se simți filat. Îşi pusese oamenii să-i creeze „perdele de fum”, dar se vedea clar că cei care îl luaseră în vizor erau profesionişti adevărați.

Hotărî să meargă, totuşi, la aeroport, acolo să se comporte normal, dar în ultimul moment să nu se urce în avion şi să se întoarcă la o nouă ascunzătoare.

Staționă puțin pe hol şi se uită atent în jur pentru a-şi repera mai bine urmăritorii.

De el se apropie o bătrânică ce părea că doreşte să-i ceară ajutorul într-o problemă minoră. Dar Rechinuțu nu-şi construise faima sa de mare mafiot prin naivitate, aşa că, pentru orice eventualitate, simulă o durere intercostală şi duse mâna sub haină apucând patul pistolului.

Dar bătrânica îi şopti cu un glas nevinovat:

- Nu aveți nevoie de armă, domnule. Cineva foarte important doreşte să vă vadă. Ar fi inutil şi neinspirat să vă împotriviți. Mergeți, vă rog, la intrarea principală a aeroportului şi urcați-vă în maşina albastră care are lipită pe portiera din dreapta-față o reclamă la şampon. Şi liniştiți-vă oamenii! – nu vi se va întâmpla nimic rău.

Rechinuțu înțelese imediat că nu Poliția îl caută, ci probabil cineva care are nevoie de serviciile lui. Se conformă cererii şi ajunse într-o zonă liniştită a oraşului. Fu condus într-o locuință. Aici merse într-o cameră semiobscură. Luă loc într-un fotoliu oferit de o domnişoară foarte sexi care îi spuse să aştepte.

Nu după mult timp se aprinse o lumină în spatele unui panou alb care contura pe acesta umbra unui om. Acea siluietă îi vorbi într-un fel distorsionat, dar totuşi inteligibil:

- Domnule, nu te reţin mult. Am o misiune pentru dumneata. Mi-a plăcut cum ai acţionat zilele trecute şi cred că nu mă vei dezamăgi. Pe masă sunt două cutii. Deschide-o pe cea din dreapta! Sunt acolo cinci sute de mii bani gheaţă. Din acest moment îţi aparţin.

- Cine sunteţi dumneavoastră, domnule?, întrebă Rechinuţu încercând să afle cum stau lucrurile.

- Eu sunt Marele Ics.

- Imposibil!! Marele Ics a fost arestat chiar sub ochii mei, deşi nu am avut niciun amestec şi nici nu am putut să îl ajut cu ceva. Abia am scăpat eu.

- Acela era doar un înlocuitor al meu. Am multe asemenea copii pe întreg mapamondul, prin intermediul cărora îmi realizez interesele. Doar nu îţi imaginezi că unul ca mine se expune vreodată direct. Chiar şi acum, eu îţi vorbesc din cu totul alt loc.

- Dar nu vă este teamă că cel arestat va fi obligat să divulge date sensibile despre dumneavoastră?

- Nu. Avea asupra lui un card de control pe care i l-am activat imediat ce a fost prins şi prin care i-am şters memoria pe ultimii cinci ani şi i-am înlocuit-o cu un program înregistrat din timp în subconştientul său. Sunt convins că acum le povesteşte poliţiştilor cum a cutreierat el zeci de insule tropicale în căutarea penelor de colibri.

- Ce doriţi de la mine, domnule? Este inutil să vă mai spun că sunt onorat să vă fiu de folos.

- Sarcina ta este relativ simplă, dar vreau să faci totul cu mare discreţie, în aşa fel încât să pară că nimic nu s-a întâmplat. În a doua cutie se află o fotografie a unui ofiţer care, actualmente ocupă funcţia de aghiotant al generalului Schpritz. Vreau să obţii de la el o informaţie secretă

privitoare la locul unde experţi ai NATO urmează să testeze un dispozitiv ultramodern care, o dată ajuns în mâinile mele, va revoluţiona spionajul politic, economic şi militar internaţional. Datele sunt foarte bine păzite şi sunt cunoscute de un număr strict limitat de persoane. Însă acest ofiţer, numit Codrescu, reprezintă veriga slabă a scutului lor de protecţie informaţională.

- Şi dacă preferă să moară decât să divulge acea locaţie?

- Tot în acea cutie se află şi o fiolă cu un ser – creaţie de ultimă oră a savanţilor mei – al super-adevărului. Nimeni, dar absolut nimeni de pe planeta asta nu poate păstra un secret, dacă i se injectează în corp această substanţă. Dar să ai grijă! Efectul serului ţine doar cinci minute şi, deci, trebuie să te grăbeşti, deoarece o a doua doză nu mai este la fel de eficientă în aceeaşi zi. După ce îi administrezi injecţia intramuscular, îl întrebi doar atât: „Unde pleacă generalul Schpritz?". Răspunsul său mi-l trimiţi, scurt, fără alte explicaţii, la adresa de e-mail scrisă pe spatele fotografiei. Dacă ai neclarităţi!

- Domnule Mare Ics, încercă Rechinuţu să-şi ia o măsură de prevedere, deoarece ştia că nu este de joacă cu un astfel de om, dacă prin absurd ratez misiunea, cum vă returnez banii? Unde să vă caut?

- Dacă ratezi, nu este nevoie să mă cauţi tu. Te vom găsi noi...

Rechinuţu se cutremură, înţelegând sensul de dincolo de cuvinte. Nu avea voie să rateze dacă ţinea la viaţa lui. Dar Marele Ics îl mai calmă puţin cu completarea sa:

- Stai liniştit, că nu vei fi în prea mare pericol, chiar dacă ratezi! Doar voi pune un premiu pe urechile tale.

*

Când bucătarul-şef intră în camera de curăţat legumele, îi găsi pe toţi militarii Plutonului 23 pregătiţi de plecare. Cu doar câteva minute în urmă venise sergentul de serviciu al eşalonului operativ şi îi anunţase că le-a ordonat domnul colonel Popescu să fie adunaţi pe platou peste un sfert de oră.

Deci, fiind ordin de sus, revolta bucătarului se stinsese mult mai repede ca prima dată, mai ales că el spera acum că dacă ei vor fi trimişi pe undeva, să fie înlocuţi tot de plutonul căpitanului Vultur de care fusese foarte mulţumit. Dar Platen tot îi zisese în glumă atunci când trecu pe lângă el:

- Hai, ia-ţi polonicul că trebuie să te suim pe fişet!

- Unde plecaţi iar?, întrebă el.

De data asta îi răspunse Ştefana:

- „La Verdum prin foc şi pară/ Până în Flota Stelară”.

Izbucniră cu toţii în râs.

În zilele trecute de la încheierea exerciţiului tactic, fusese o veselie continuă în Plutonul 23. Cel mai mult le plăceau momentele când stăteau toţi la un loc şi povesteau şi răspovesteau în cele mai mici detalii, toate cele întâmplate cu sau fără voia lor. Deşi nu fuseseră declaraţi oficial câştigători, ei ştiau că făcuseră o puternică impresie, chiar stârniseră admiraţie la Comandamentul aplicaţiei. Mai mulţi ofiţeri de acolo îi felicitaseră sincer prin intermediul locotenentului Suru care, însă, tot mai regreta că nu fuseseră ei primii.

Văzându-l pe colonel apropiindu-se, ei intrară în formaţie aşteptând în poziţia de drepţi. Pe drumul de la bucătărie până pe platou îşi dăduseră cu părerea în privinţa scopului

convocării. Cei mai mulți credeau că vor fi recompensați în vreun fel, iar alții sperau că vor primi o nouă misiune.

Colonelul Popescu trecu repede peste onorul prezentat de locotenent şi le spuse:

- Dintr-o eroare a lui Codrescu ați intrat până la gât în problemele operative ale detaşamentului, iar acum se pare că urmează să vă scufundați de tot în ele. Nu ştiu mai deloc despre ce este vorba – fiind ceva strict secret la nivel NATO, dacă nici mie nu mi se poate comunica – dar domnul general Schpritz, care crede în continuare că voi sunteți de elită, a cerut să îl însoțiți într-o anumită misiune. S-ar părea că este ceva ce se va desfăşura la mare distanță de aici. Mi-a ordonat să vă anunț şi să vă pregătesc pentru un drum lung. O să fiu sincer cu voi şi o să vă spun, fără intenția de a vă dezamăgi sau a vă diminua meritele, că aş fi preferat să meargă în locul vostru plutonul căpitanului Vultur – aş fi stat mai liniştit, voi fiind mult prea imprevizibili prin inventivitatea voastră – dar domnul general vă vrea neapărat pe voi. Veți pleca în câteva zile, dar data exactă se va anunța în ultimul moment, tot din motive de securitate a informațiilor. Vă urez succes! Indiferent unde veți ajunge şi ce veți fi puşi să faceți, cred că nu mai este nevoie să vă spun că aveți de apărat onoarea armatei noastre, pe care trebuie să o reprezentați cu mare cinste. Dacă aveți întrebări, de orice fel.

Colonelul îşi impusese să stabilească o relație mai amicală cu aceşti băieți cărora dorea să le insufle într-un mod constructiv dorința de reuşită.

Profitând de atmosfera mai relaxată pe care o permitea superiorul, Murdu întrebă:

- Domnule colonel, dacă vom merge undeva departe, vom ajunge acolo cu avionul?

- Da, mai mult ca sigur. De ce?

- Păi ce ne facem cu Nită, că el are rău de altitudine şi n-o să mai reuşim să-l trezim din somn?!

Râse şi colonelul care se bucură în sinea sa că cel puțin moralul plutonului este foarte bun. Apoi îşi aduse aminte de ceva şi le mai spuse:

- Încă un lucru. Am aflat cu foarte mare greutate de la fostul meu aghiotant că ar exista un nume de cod..., ceva legat de... „Star Trek” sau ceva de genul ăsta, că nu a putut să-mi spună decât pe ocolite.

Colonelul plecă, dar acest ultim amănunt îi puse pe gânduri pe toți. Locotenentul Suru trase o concluzie îngrijorătoare:

- Măi, acest „Star Trek” are legătură cu bătrânii, cu azilul. Domnul general şi-a dat seama ce le-am făcut noi şi nu cred că i-a plăcut. Iar acum „ne invită” în misiunea asta ca să ne-o plătească.

- Da’ ce le-am făcut?, întrebă Bibo cu un glas nevinovat.

- I-am răpit, i-am mințit, ne-am folosit de ei, i-am ardeiat...

- Eeee, sunteți prea prăpăstios, îi răspunse Stătescu. Mai mult plutonul 32 le-a făcut asta. Dar dacă domnul general ne-o plăteşte, foarte bine, o să-l răsplătim şi noi dublu!!

Interveni şi Gorean:

- Să nu ne grăbim cu presupunerile! Cine ştie ce a înțeles Codrescu. Nu cred că domnului general îi arde de aşa ceva. Poate chiar are nevoie de nişte oameni de încredere şi s-a gândit la noi. Ar trebui să îi fim recunoscători, cel puțin până la proba contrarie. Mult mai înțelept ar fi să ne mobilizăm şi să îi mai arătăm încă o dată de ce suntem noi în stare.

Ştefana se apropie de el şi îl întrebă zâmbind:

- Tu chiar poți să spui lucrurile astea despre plutonul nostru fără să te pufnească râsul?

*

Locotenentul Codrescu primise un SMS prin care era anunțat că a câştigat un premiu constând în participarea remunerată la realizarea unui spot publicitar ce promovează un sortiment de îngheţată.

Se nimerise să fie chemat chiar în pauza de masă, aşa că renunțase la mâncare şi alergase la locul indicat aflat în parcul de lângă Comandament.

Văzu maşina de îngheţată şi merse direct la ea. Deja îl aştepta aici un cofetar binevoitor, dar care afişa un zâmbet cam rece pe faţă, i se părea lui, care îl invită în maşină:

- Poftiţi, urcaţi, vă aşteptam! Veţi apărea în spotul publicitar al produsului nostru şi veţi câştiga şi o „bătrână" pentru efortul dumneavoastră. Nu trebuie decât să mâncaţi o îngheţată şi să spuneţi în faţa camerei de luat vederi că vă place foarte mult şi că o recomandaţi tuturor.

Urcaţi în maşină, Rechinuțu, căci el era cofetarul binevoitor, îl invită pe Codrescu să ia loc într-un fotoliu. Trebuia să facă totul fără să-i creeze ofiţerului prea multe suspiciuni. De aceea aranjase ca atunci când acesta se aşează, un medic de-al lui, sub pretextul că îi pune perna mai bine, să-i facă şi injecția cu acel ser al super-adevărului. Mafiotul chiar era curios să vadă cât este de eficient produsul Marelui Ics.

Când acul îi intră în fund, Codrescu ţipă ca din gură de şarpe de-l făcu şi pe şofer să claxoneze incontrolabil. Dar interveni repede Rechinuțu distrăgându-i atenţia:

- Vaaaiii, mă scuzaţi! Îmi pare rău. Şi eu m-am înţepat o dată în arcul ăsta de la fotoliu. Vă rog să vă calmaţi şi să serviţi o îngheţată! Dăm drumul şi la înregistrare. Ce părere aveţi? Vă place?

Scena chiar era filmată pentru ca mafiotul să aibă o dovadă palpabilă în fața Marelui Ics privind îndeplinirea misiunii.

Codrescu gustă înghețata cu aerul binevoitor al celui care primeşte bani pentru a face o reclamă cât mai bună. Încercă să-şi frâneze un strâmbat, dar nu reuşi, apoi exclamă revoltat:

- Dar e o mare porcărie! Vă bateți joc de mine? I-o recomand lu' tu-fi.

- ?! Care... tufi?!

- Lu' fi-tu!

Rechinuțu îşi frecă palmele de bucurie. Pusese nişte detergent pe înghețata respectivă şi acum constata cu satisfacție că serul îşi face efectul. Trebuia să se grăbească, de aceea îi spuse ofițerului:

- Eu sunt un foarte bun prieten al generalului Schpritz. Mi-a spus că va avea acum în curând o misiune nouă şi că mă va lua şi pe mine. Dar nu ştiu pentru ce destinație să mă pregătesc. Spune-mi, te rog, unde pleacă generalul Schpritz?

Şi pentru că locotenentul îl privi foarte mirat, Rechinuțu insistă ca într-o procedură hipnotică, încercând să îl facă să se concentreze strict pe această idee:

- Unde.. pleacă... generalul... Schpritz?

Serul avu un efect devastator asupra lui Codrescu, transformându-i mintea într-o plastilină din care puteai face orice. Însă el îşi aduse aminte la timp că nu trebuie să rostească sub nicio formă cuvântul „Mali”, acesta făcând parte dintr-un secret ce nu trebuia divulgat. Începu în mintea lui o luptă crâncenă între a spune şi a se abține. Dar serul superadevărului era prea puternic pentru mintea plăpândă a lui Codrescu. Un val imens de silabe – Ma-li, Ma-li, Ma-li – se formă în centrul său nervos al vorbirii şi înaintă irezistibil spre limba care dorea disperată să le rostească.

O nouă întrebare a lui Rechinuțu rupse zăgazul, înfrânse şi ultimul strop de voință a victimei sale:

- Unde pleacă generalul Schpritz?

Un „Mali” cât casa de mare era pe punctul de a ieşi din gura lui Codrescu, dar în ultimă instanță mai întâlni o sinapsă inversă de-a locotenentului, care înfrânt dar eliberat, epuizat dar uşurat, rosti:

- La Lima.

*

Generalul Schpritz avea în față rezultatele probei suplimentare a aplicației şi nu îi venea să creadă. Nici celelalte plutoane nu trăseseră prost pentru statutul lor de auxiliari, dar românii făcuseră adevărate ravagii prin țintele lui. Parcă îl şi vedea pe colonelul Popescu râzând hoțeşte ca un bandit care ştie să cadă mereu în picioare. Nu înțelegea dacă oamenii ăia erau chiar atât de bine pregătiți în materie de trageri individuale sau fusese un alt vicleşug de-al lor.

Dar era şi un lucru bun în asta. Dacă auxiliarii români erau atât de bine pregătiți, însemna că acel Pluton 23 pe care îl alesese pentru misiune, avea să-i uşureze foarte mult munca, prin calitățile de excepție ale oamenilor componenți. Asta îl bucura. Era convins că făcuse o alegere bună. Nu credea că în compania unor asfel de militari, va avea probleme în Mali.

El nu credea, dar nici nu ştia, de fapt, cu cine are de-a face...

- s f â r ş i t -

C U P R I N S

De acelaşi autor:

2001 - **PĂȚANIILE UNUI NAGHISE**
- povestiri umoristice, Ed. EX PONTO, Constanța

2008 - **RĂZBOIUL COCLONILOR**
- roman umoristic SF, prima parte a ciclului „Cosmica”, Ed. EX PONTO, Constanța
- reeditat în 2010 (ptr. acces net) la Ed. STAR TIPP, Slobozia

2010 - **COMPONENTA „SEN”**
- roman SF, partea a II-a a ciclului „Cosmica”, Ed. STAR TIPP, Slobozia.

2011 - **SĂMÂNȚA RĂULUI**
- roman SF, partea a III-a a ciclului „Cosmica”, Ed. STAR TIPP, Slobozia.

ISBN: 978-606-8171-42-5
9 786068 171425
http://editura.tipografiasa.ro

